SCIENCE FICTION

ROBERT SHECKLEY

IMMORTALITY INC.

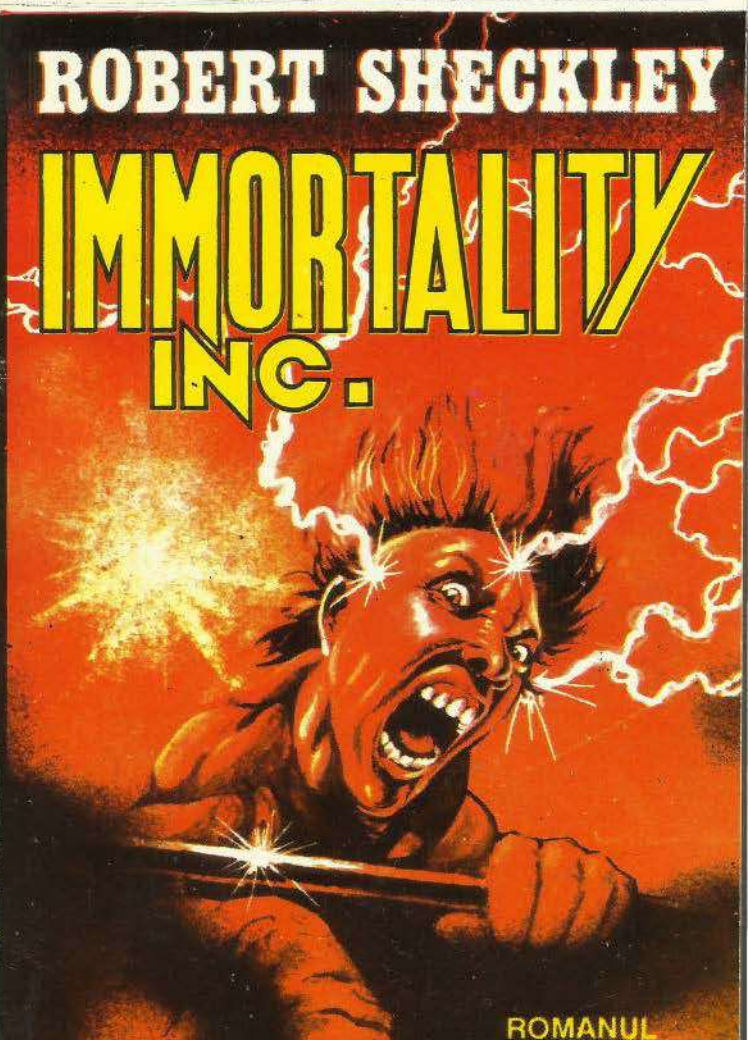

ROMANUL CE STA LA BAZA FILMULUI **FREEJACK** 1992

Robert Sheckley

IMMORTALITY Inc.

COLECȚIA SCIENCE FICTION

au apărut :

Serge Brussolo
CARNAVALUL DE FIER

Serge Brussolo
IRA MELANOX

A. E. Van Vogt
STAR CLUSTER

Robert Sheckley
OMEGA

Arthur C. Clarke
FANTOMA ADÎNCURILOR

Serge Brussolo
FEBRA

Eric Brown
MERIDIAN

COLECȚIA SCIENCE FICTION

ROBERT SHECKLEY

IMMORTALITY Inc.

Roman

Traducere
Rodica Adriana Cândea

Editor
SAVAS PRESS S.R.L., 1993, București

Copyright
Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin VALDO import-export s.r.l.
Reproducerea sau transmiterea, chiar și fragmentară, sub orice formă sau prin orice mijloace cunoscute sau viitoare sînt permise numai cu acordul scris al editorului.

Titlul original
IMMORTALITY Inc.
Copyright
© Robert Sheckley, 1959
Coperta
Riess Valter
Traducere
Rodica Adriana Cândea
Tipărit la
ROMCART S.A., 1993
Informații și comenzi

c.p. 76—161, București 77450
România
ISBN 973-9085-21-0

Partea întîi

1

După aceea, Thomas Blaine se gîndi la felul în care a murit și își dori să fi fost mai interesant. De ce nu putea să vină moartea în timp ce lupta împotriva unui taifun, sau era atacat de un tigru furios, sau se urca pe un munte bătut de vînt? De ce a fost moartea lui așa de blîndă, banală, așa de obișnuită?

Dar o moarte îndrăzneață, își dădu seama, ar fi fost nefirească pentru el. Neîndoielnic, îi era sortit să moară așa — rapid, simplu, dezordonat, nedureros, așa cum a făcut-o. Și toată viața prababil că i-a trecut modelînd și schițînd acea moarte — un semn vag în copilărie, o promisiune în anii de liceu, o certitudine implacabilă la vîrsta de treizeci și doi de ani.

Totuși, indiferent cît de banală ar fi, moartea cuiva este cel mai interesant eveniment al vieții sale. Blaine se gîndi la a sa cu o vie curiozitate. Trebuia să știe de acele minute, acele ultime prețioase secunde cînd moartea lui însuși stătea așteptîndu-l pe o autostradă întunecoasă din New Jersey. A existat vreun semn de avertizare, vreo prevestire? Ce a făcut sau ce nu a făcut? La ce s-a gîndit?

Acele ultime secunde erau decisive pentru el. Cum a murit efectiv?

Conducea pe o autostradă dreaptă, pustie și albă, cu farurile scrutînd zarea. Vitezometrul indica șaptezeci și cinci. I se păreau patruzeci. Departe de drum zări lumini de faruri venind spre el, primele două ore întregi.

Blaine se întoarcea la New York după o vacanță de o săptămînă la coliba sa de la Chesapeake Bay.

A pescuit, a înotat și a moțăit la soare pe scîndurile aspre ale docului său. Într-o zi a plecat cu cuterul său la Oxford, unde lua parte la o serată la Yacht Club. Acolo a întîlnit o fată stupidă cu un nas îndrăzneț, îmbrăcată cu o rochie albastră, care i-a spus că arăta ca un aventurier din Mările Sudice, ce părea bronzat și foarte înalt în hainele sale kaki. Naviga înapoi spre colibă în următoarea zi, ca să moțăie la soare și să viseze că renunță la toate ; își încărcă barca cu alimente conservate și se îndreptă spre Tahiti. **Ah Raiatea, munții din Mooréa, vîntul care suflă proaspăt...**

Dar între el și Tahiti se afla un continent și pe deasupra și alte obstacole. Gîndul era bun numai pentru un vis de o oră, și în mod sigur nu trebuia să te iei după el. Acum se întorcea la New York, la slujba lui de proiectant de iahturi mici pentru renumita și vechea firmă Mattison & Peters.

Farurile celeilalte mașini se apropiau. Blaine încetini la șaizeci.

În ciuda titlului său, se găseau puține iahturi pe care Blaine să le proiecteze. Bătrînul Tom Mattison se ocupa de bărcile convenționale de croazieră. Fratele său Rolf, cunoscut ca un artist enigmatic, avea o reputație internațională pentru bărcile de curse pe ocean și modelele rapide. Așa că, ce mai era de făcut pentru un proiectant de iahturi mici ?

Blaine făcea proiecte și schițe de punți și se ocupa de desfacerea produselor, reclame și pu-

blicitate. Era o muncă de responsabilitate și nu fără de satisfacții. Dar nu era proiectare de iahturi.

Știa că trebuie să răzbată singur. Dar erau așa de mulți proiectanți de iahturi și așa de puțini clienți ! Cum îi spunea Laurei, era cam ca proiectarea arbaletelor, scorpionilor și catapultelor.

Muncă interesantă de creație, dar cine ți-ar cumpăra produsele ?

— Ți-ai putea găsi o piață de desfacere pentru bărcile tale, i-a spus ea cu o franchețe dureroasă. De ce să nu încerci ?

Rînji băiețește, fermecător.

— Faptele nu sînt punctul meu forte. Sînt expert în intenții și regrete ușoare.

— Vrei să spui că ești leneș.

— Nicidecum. Este ca și cum ai spune că un șoim nu galopează bine sau că un cal are aptitudini slabe de zbor. Nu se pot compara specii diferite. Eu nu sînt tipul uman de învingător. Pentru mine visele, iluziile, viziunile și gîndurile sînt menite pentru meditație, niciodată pentru execuție.

— Nu-mi place să te aud vorbind în felul acesta, replicase ea cu un oftat.

O **spusese** cam dur, bineînțeles. Dar era foarte mult adevăr în ceea ce afirmase. Avea o slujbă plăcută, un salariu adecvat, o poziție sigură. Avea un apartament în Greenwich Village, un Hi-Fi, o mașină, o colibă la Chesapeake Bay, o șalupă frumoasă și afecțiunea Laurei și a multor altor fete. Poate că, așa cum s-a exprimat fără haz Laura, a fost prins într-un vîrtej din curentul vieții... Și ce dacă ? Puteai observa peisajul mai bine dintr-un vîrtej ușor învolburat.

Farurile celeilalte mașini erau foarte aproape. Blaine a observat uluit că a mărit viteza la optzeci de mile pe oră. Luă piciorul de pe ac-

celerator. Mașina smuci violent și anormal către farurile ce se apropiau. Explozie de cauciuc ? Pierderea direcției ? A tras puternic de volan. Nu s-a rotit. Mașina a lovit parapetul de beton dintre benzile de circulație dinspre nord și sud și a ricoșat în aer. Volanul s-a eliberat, învîrtindu-se în mîinile sale, iar motorul a gemut ca un suflet pierdut.

Cealaltă mașină a încercat să schimbe direcția, prea tîrziu însă. Urmau să se ciocnească aproape față în față.

Și Blaine se gîndi că, într-adevăr, era unul dintre ei. Era unul dintre acei nenorociți despre care citești că pierd controlul mașinilor și omoară oameni nevinovați. Doamne ! Mașini moderne, drumuri moderne, viteze mari și aceleași vechi și vagi reflexe...

Deodată, inexplicabil, volanul funcționa din nou — o amînare a sentinței exact la marginea prăpastiei. Blaine a ignorat-o. Cum farurile celeilalte mașini îl orbeau prin parbriz, starea lui s-a schimbat dintr-o dată de la regret la triumf. Pentru o clipă, a salutat impactul, rîvnindu-l, dorind distrugere, cruzime și moarte.

Mașinile s-au ciocnit. Sentimentul de exaltare s-a stins la fel de ușor cum a apărut. Blaine a simțit un regret profund pentru toate lucrurile pe care le-a lăsat nefăcute, mările nenavigate, filmele nevizionate, cărțile necitite, fetele neatinse. A fost aruncat înainte. Volanul s-a rupt în mîinile lui. Axul volanului i-a pătruns în piept și i-a zdrobit coloana vertebrală, în timp ce capul îi trecea prin sticla groasă securizată.

În acel moment știa că murea.

O clipă mai tîrziu era mort — rapid, banal, încurcat, nedureros.

2

Se trezi într-un pat alb, într-o cameră albă.

— Trăiește ! spuse cineva.

Blaine deschise ochii. Doi oameni în alb stăteau aplecați deasupra lui. Păreau a fi doctori. Unul era un bătrîn, mic și bărbos. Celălalt părea un om la cincizeci de ani, cu o față roșie și urîtă.

— Cum te cheamă ? rosti scurt bătrînul.

— Thomas Blaine.

— Vîrsta ?

— Treizeci și doi. Dar...

— Starea civilă ?

— Necăsătorit. Ce...

— Vezi ? spuse cel bătrîn, întorcîndu-se către colegul său cu fața roșie. Sănătos. Perfect sănătos.

— N-aș fi crezut niciodată, spuse cel cu fața roșie.

— Da, bineînțeles. Trauma morții a fost supraevaluată. Supraevaluată grosolan, cum va dovedi cartea mea care va apărea curînd.

— Hmm. Dar depresiunea renașterii...

— Prostii, spuse hotărîtor bătrînul. Blaine, te simți bine ?

— Da. Dar aș vrea să știu...

— Vezi ? spuse triumfător doctorul. Din nou în viață și sănătos. **Acum** vrei să contrasemnezi raportul ?

— Presupun că n-am de ales, rosti omul cu fața roșie.

Amîndoi doctorii plecară.

Blaine îi privi cum se îndepărtau, întrebîndu-se cu uimire despre ce au vorbit. O soră grasă, maternă, veni la capul patului său.

— Cum te simți ? îl întrebă.

— Bine, răspunse Blaine. Dar aș vrea să știu...

— Îmi pare rău, spuse sora. Fără întrebări deocamdată, sfatul medicului. Bea asta. O să te revigoreze. Așa, cuminte băiatu'. Nu-ți fă griji, totul o să fie bine.

Pleacă. Vorbele ei liniștitoare îl speriară. Ce vroia să spună cu **Totul o să fie bine ?** Asta însemna că ceva nu era în ordine ! Ce era, ce nu era în ordine ? Ce făcea el aici, ce se întîmplase ?

Doctorul bărbos reveni însoțit de o femeie tînără.

— Este refăcut, doctore ? întrebă tînăra.

— Perfect sănătos, spuse bătrînul doctor. Aș spune excelent.

— Atunci pot să încep conversația ?

— Bineînțeles. Deși nu pot garanta comportamentul său. Trauma morții, deși grosolan supraevaluată, este capabilă să...

— Da, bine.

Fata se apropie de Blaine și se aplecă spre el. Era foarte drăguță, a remarcat Blaine. Trăsăturile erau regulate, pielea fragedă și îmbujorată. Avea un păr lung, castaniu, strălucitor, tras prea tare spre spate peste urechile mici, și se simțea o urmă slabă de parfum în jurul său. Ar fi putut fi frumoasă, dar era rigidizată de imobilitatea trăsăturilor, de încordarea controlată a trupului suplu. Era greu să ți-o imaginezi rîzînd sau plîngînd. Era imposibil să o imaginezi în pat. Avea ceva din fanatismul re-

voluționarului dedicat ; dar bănuia că ea însăși își servea drept cauză.

— Salut, domnule Blaine, spuse. Mă numesc Marie Thorne.

— Salut, replică vesel Blaine.

— Domnule Blaine, unde crezi că te afli ?

— Seamănă cu un spital. Presupun...

Se opri. Tocmai observă un microfon micuț în mîna ei.

— Da, ce presupui ?

Făcu un mic gest. Se apropiară niște oameni, împingînd un echipament greoi în jurul patului său.

— Continuă, spuse Marie Thorne. Spune-ne ce presupui.

— La naiba cu asta, spuse Blaine iritat, observînd oamenii cum își fixează aparatura în jurul său. Ce-i asta ? Ce se întîmplă ?

— Vrem să te ajutăm. Nu vrei să cooperezi ?

Blaine încuviință cu capul, dorind ca ea să zîmbească. Deodată se simți foarte nesigur pe el. I se întîmplase ceva ?

— Îți amintești accidentul ?

— Ce accident ?

— Îți amimtești că ai fost rănit ?

Blaine se cutremură în timp ce îi reveneau în memorie un iureș de lumini care se învîrteau, motorul care gemea, impactul și sfărîmarea.

— Da. Volanul s-a rupt. Mi s-a înfipt în piept. După aceea mi s-a izbit capul.

— Privește-ți pieptul, spuse ea liniștită.

Blaine se uită. Pieptul său, sub pijamaua albă, era neatins.

— Imposibil ! țipă.

Propria sa voce suna fals, distantă, ireală. Era conștient de oamenii care vorbeau în jurul patului său, în timp ce se aplecau deasupra aparaturii, dar ei păreau umbre neclare

și imateriale. Vocile lor subțiri, neimportante, erau ca mușteie care bîzîie într-o fereastră.

— **Frumoasă prima reacție.**

— **Foarte frumoasă într-adevăr...**

Marie Thorne îi spuse :

— Ești viu și nevătămat.

Blaine se uită la corpul său în perfectă stare și își aminti accidentul.

— Nu pot să cred ! țipă el.

— **Progresează perfect.**

— **Frumos amestec de credință și scepticism.**

Marie Thorne spuse :

— Liniște, vă rog. Continuă, domnule Blaine.

— Îmi amintesc accidentul. Îmi amintesc ciocnirea, îmi amintesc... că muream.

— **Pricepi ?**

— **Al naibii de bine. Chiar acționează !**

— **O scenă perfect spontană.**

— **Extraordinar ! Or să se înnebunească după ea !**

— Mai puțin zgomot, vă rog. Domnule Blaine, îți amintești că mureai ?

— Da, da, am murit !

— **Fața lui !**

— **Această expresie grotescă exagerează realitatea.**

— **Sper că și Reilly gîndește așa.**

— Uită-te cu atenție la corpul tău, domnule Blaine. Aici ai o oglindă. Uită-te la fața ta.

Blaine se uită și tremură ca un om cu febră. Atinse oglinda, apoi își trecu degetele tremurînde peste față.

— Nu este fața mea ! Unde este fața mea ? Unde mi-ați pus corpul și fața ?

Era într-un coșmar din care nu mai putea să se trezească. Oamenii — umbre neclare îl înconjurară, vocile lor bîzîind ca mușteie într-o fereastră, dirijîndu-și mașinile de mucava, plini de o amenințare, totuși straniu de indiferenți, aproape făcînd abstracție de el. Marie Thorne

se aplecă ușor spre el, cu fața drăguță și inexpresivă, iar din micuța gură roșie veneau cuvinte blînde de coșmar.

— Corpul tău este mort, domnule Blaine, omorît într-un accident de mașină. Poți să-ți amintești moartea lui. Dar am reușit să salvăm partea din tine care contează. Ți-am salvat sufletul, domnule Blaine, și i-am dat un nou trup.

Blaine deschise gura ca să țipe, închizînd-o apoi din nou.

— E de necrezut, spuse încet.

Și mușchii bîzîiau.

— Afirmație moderată.

— Ei, da. Nu poți fi frenetic la nesfîrșit.

— Mă așteptam la o contemplare mai lungă a priveliștii.

— Greșit. Afirmația moderată îi accentuează mai mult dilema.

— Poate în termeni scenici teoretici. Dar gîndește-te la faptul în sine, în mod real. Nenorocitul ăsta de-abia a aflat că a murit într-un accident de automobil și că a renăscut într-un nou trup. Și ce spune despre asta ? Spune : „E de necrezut !". La naiba, nu reacționează cum trebuie la șoc !

— Ba da. Exagerezi !

— Te rog ! spuse Maria Thorne. Continuă, domnule Blaine.

Blaine, adîncit în coșmarul său, nu prea își dădea seama de vocile blînde și bîzîitoare. Întrebă :

— Chiar am murit ?

Ea aprobă din cap.

— Și chiar m-am renăscut într-un alt corp ?

Ea dădu din nou afirmativ din cap, așteptînd.

Blaine se uită la ea și la oamenii-umbră care-și dirijau mașinile de mucava. De ce nu-l lăsau în pace ? De ce nu se puteau duce să aleagă alt mort ? Cadavrele n-ar trebui forțate să răspundă la întrebări. Moartea era privile-

giul străvechi al omului, pactul imemorial cu viața, acordat atît sclavului, cît și nobilului. Moartea era consolarea omului și dreptul său. Dar poate că au revocat acest drept și acum nu mai poți fugi de responsabilități doar murind.

Îl așteptau să vorbească. Și Blaine se întreba dacă demența își menținea privilegiile ereditare. Putea ușor să treacă peste asta și să afle.

Dar nebunia nu este dată oricui. Blaine își recăpătă stăpînirea de sine. Se uită spre Marie Thorne.

— Sentimentele mele, spuse încet, sînt greu de descris. Am murit și acum meditez la acest fapt. Nu sînt convins că un om crede într-adevăr în moartea sa. În sufletul lui se simte nemuritor. Moartea pare că îi așteaptă pe alții, dar niciodată pe el. Este aproape ca și cînd...

— Hai să ne oprim aici. Devine analitic.

— Cred că ai dreptate, spuse Marie Thorne. Mulțumesc foarte mult, domnule Blaine.

Oamenii, acum materiali și tereștri, începură să-și strîngă echipamentul.

— Stați... spuse Blaine.

— Nu te neliniști, adăugă ea. Îți vom determina celelelate reacții mai tîrziu. Am vrut să înregistrăm doar partea spontană acum.

— Al naibii de bine cît a durat.

— Un obiect de colecționar.

— Așteptați ! țipă Blaine. Nu înțeleg. Unde mă aflu ? Cum...

— Îți voi explica totul mîine, spuse Marie Thorne. Îmi pare nespus de rău. Acum trebuie să mă grăbesc să scriu raportul pentru domnul Reilly.

Oamenii și echipamentul dispăruseră. Marie Thorne zîmbi liniștitor și se îndepărtă rapid.

Blaine se simți ridicol și aproape de plîns. Clipi rapid cînd sora cea grasă și maternă veni din nou.

— Bea asta, spuse sora. Te va face să dormi. Asta e, înghite-o toată ca un băiat bun. Acum relaxează-te, ai avut o zi plină, cu moartea și renașterea și toate astea.

Două lacrimi mari se rostogoliră pe obrajii lui Blaine.

— Vai de mine, spuse sora, acum ar fi trebuit să fie aici aparatele de filmat. Acelea sînt lacrimi cu adevărat spontane, dacă într-adevăr am văzut vreunele. Am asistat la multe scene tragice și spontane în acest spital, crede-mă, și le-aș putea spune ceva mutrelor alea care înregistrează, despre emoția adevărată, dacă aș vrea, și ei care cred că știu toate secretele inimii omenești.

— Unde sînt ? întrebă Blaine fără vlagă. Unde este asta ?

— Ai putea-o numi aflîndu-te în viitor.

— Oh, făcu Blaine.

După aceea adormi.

3

După multe ore se trezi, calm și odihnit. Se uită la patul alb și la camera albă și își aminti.

A murit într-un accident și s-a renăscut în viitor. Erau un doctor care considera trauma morții supraevaluată și oameni care îi înregistrau reacțiile spontane, pe care le-au declarat obiect de colecție, și o fată drăguță ale cărei trăsături dovedeau o lipsă lamentabilă de sentiment.

Blaine căscă și se întinse. Mort. Mort la treizeci și doi de ani. Păcat, se gîndi, că această experiență a fost nimicită în floarea vîrstei. Blaine era bun de fel, într-adevăr și destul de promițător...

Era plictisit de atitudinea sa ușuratică. Nu era chip să reacționeze. A încercat să recapteze șocul pe care a înțeles că trebuie să-l simtă.

Ieri, își spuse hotărît, eram un proiectant de iahturi întorcîndu-mă cu mașina din Maryland. Astăzi sînt un om renăscut în viitor. Viitorul ! Renăscut !

Nici un folos, cuvintelor le lipsea tăria. Deja se obișnuise cu ideea. Cineva se poate obișnui cu orice, se gîndi, chiar cu moartea. **În special** cu moartea sa. Probabil că poți să bați la cap pe cineva de trei ori pe zi și să se obișnuiască cu asta și să plîngă ca un copil dacă n-ai mai face-o...

Nu se mai sinchisea deloc de continuarea șirului ideilor.

Se gîndi la Laura. Va plînge pentru el ? Se va îmbăta ? Sau doar s-ar simți deprimată la aflarea veștilor și ar lua un calmant ? Dar Jane și Miriam ? Cel puțin au auzit de moartea lui ? Probabil că nu. După luni de zile s-ar putea întreba de ce nu a mai sunat la telefon.

Ajunge cu asta. Totul face parte din trecut. Acum se afla în **viitor.**

Dar tot ce a văzut în viitor era un pat alb și o cameră albă, doctori și o soră, oameni care înregistrau și o fată drăguță. Pînă aici nu era mare diferență față de epoca sa. Dar fără îndoială, erau și diferențe.

Își aminti de articole din reviste și de relatări pe care le-a citit. Astăzi ar putea exista energie atomică gratuită, agricultură subacvatică, pace în lume, reglementare internațională a nașterilor, călătorii interplanetare, amor liber, eliminarea totală a segregației rasiale, un leac pentru toate bolile și o societate planificată în care oamenii ar respira adînc aerul libertății.

Cam așa ar trebui să fie, se gîndi Blaine. Dar erau și posibilități mai puțin plăcute. Poate că un Oligarh fioros ținea Pămîntul într-o strînsoare de fier, în timp ce rezistența slabă se lupta pentru libertate. Sau mici creaturi gelatinoase, extraterestre cu nume fantastice au înrobit rasa umană. Poate că o nouă boală oribilă înainta de-a lungul țării sau chiar a Pămîntului, a distrus cultura datorită războiului atomic, luptîndu-se din greu să ajungă la un înalt nivel de dezvoltare tehnologică, în timp ce haite de oameni cutreierau ținuturi aride ; sau se putea întîmpla o mulțime de alte lucruri groaznice.

Și totuși, se gîndi Blaine, omenirea a dovedit o abilitate istorică în evitarea extremelor sor-

ții, cît și a extremelor beatitudinii. Haosul a fost prevestit dintotdeauna și utopia a fost continuu proorocită, dar nici una nu s-a întîmplat.

Prin urmare, Blaine se aștepta ca acest viitor să dovedească anumite îmbunătățiri cerute în raport cu trecutul, dar se aștepta și la anumite înrăutățiri ; cîteva vechi probleme ar fi dispărut, dar o altă serie le-ar fi luat locul.

— Pe scurt, își zise Blaine, mă aștept ca acest viitor să fie la fel ca toate celelalte în comparație cu trecuturile lor. Nu este prea clar, dar totuși, nu sînt în branșa previziunilor **sau** profețiilor.

Gîndurile-i au fost întrerupte de Marie Thorne, intrînd sprintenă în cameră.

— Bună dimineața, spuse Marie. Cum te simți ?

— Ca un om nou, răspunse Blaine, cu o față perfect sinceră.

— Bun. Vrei să semnezi asta, te rog ?

Îi întinse un stilou și o coală de hîrtie dactilografiată.

— Sînteți al naibii de eficienți, spuse Blaine. Ce semnez ?

— Citește-o. Este o descărcare care ne absolvă de orice responsabilitate legată pentru salvarea vieții tale.

— **Ați** salvat-o ?

— Bineînțeles. Cum crezi că ai ajuns aici ?

— Nu prea m-am gîndit la asta, recunoscu Blaine.

— Te-am salvat. Dar este ilegal să salvezi vieți fără acordul scris al victimei potențiale. N-a existat nici o ocazie pentru ca avocații Corporației Rex să-ți obțină consimțămîntul anticipat.

— Ce este Corporația Rex ?

Părea plictisită.

— Nu te-a pus nimeni în temă pînă acum ? Aici eşti în cartierul general al lui Rex. Compania noastră este la fel de cunoscută cum era Flyer-Thiess pe vremea ta.

— Cine este Flyer-Thiess ?

— Nu ştii ? Ford, atunci ?

— Mda, Ford. Aşa că Rex Corporation este la fel de cunoscută ca Ford. Cu ce se ocupă ?

— Produce Sisteme de Putere Rex, care sînt utilizate la nave spaţiale de putere, maşini de reîncarnare, treceri în viitor şi altele asemănătoare. Exista o cerere a Sistemelor de Putere Rex, care te-a smuls din maşină în momentul de după moarte şi te-a adus în viitor.

— Călătorie în timp, spuse Blaine. Dar cum ?

— Asta ar fi greu de explicat. Nu ai baze ştiinţifice. Dar voi încerca. Ştii că spaţiul şi timpul sînt aspecte asemănătoare ale aceluiaşi lucru.

— Adevărat ?

— Da. Ca masa şi energia. Pe vremea ta, oamenii de ştiinţă ştiau că masa şi energia sînt interschimbabile. Au reuşit să deducă procesele de fisiune şi fiziune ale materiei stelelor. Dar nu au putut reproduce imediat acele procese care necesitau cantităţi mari de energie. Ei au putut desface atomii prin fisiune şi construi alţii noi prin fuziune doar cînd au avut cunoştinţele şi energia necesară să o facă.

— Ştiu asta. Dar călătoria în timp ?

— A urmat acelaşi tipar. Un timp îndelungat am ştiut că spaţiul şi timpul sînt aspectele aceluiaşi lucru. Ştiam că fie spaţiul, fie timpul poate fi redus la unităţi fundamentale şi transformat în celălalt printr-un proces energetic. Puteam deduce transformarea spaţiu-timp în apropierea unei supernave şi am izbutit să observăm dispariţia unei stele Wolf-Rayet cînd viteza conversiei timpului se mărea. Dar am mai avut de învăţat destule şi a trebuit să avem

o sursă de putere exponențială mai mare decît aveați voi nevoie să realizați procesele de fuziune. Cînd am înțeles astea, am putut interschimba unitățile de timp în unități de spațiu, care sînt de fapt distanțe de timp pentru distanțe de spațiu. Atunci am putut traversa distanțe de, să spunem, o sută de ani în loc de distanța interschimbabilă de o sută de parseci.

— Înțeleg, după modă. N-ați vrea să o mai reluați, însă mai încet ?

— Mai tîrziu, mai tîrziu. Vrei te rog să semnezi degrevarea ?

Acest document afirmă că el, Thomas Blaine, era de acord să nu intenteze proces împotriva Corporației Rex pentru salvarea neautorizată a vieții sale în anul 1958 și transportarea ulterioară a acelei vieți într-un loc în anul 2110.

Blaine semnă.

— Acum aș vrea să știu...

Se opri. Un adolescent intră în cameră ținînd un afiș mare în mînă.

— Mă scuzați, domnișoară Thorne, Departamentul de Artă ar dori să știe dacă acesta va fi suficient.

Băiatul ridică posterul care reprezenta un automobil în momentul izbirii. O mînă gigantică stilizată cobora din cer și îl scotea pe șofer din rămășițele în flăcări. Titlul spunea : REX A FĂCUT-O !

— Nu-i rău, zise Marie Thorne încruntîndu-se chizbuitoare. Spune-le să facă culorile roșii mai strălucitoare.

Alți oameni intrau în cameră și Blaine începuse să se enerveze.

— Ce se întîmplă ? întrebă el.

— Mai tîrziu, mai tîrziu, spuse Marie Thorne. A, doamna Vaness ! Ce părere aveți de afișul acesta ca reclamă ?

Erau doisprezece oameni în cameră și încă mai veneau. Se îngrămădeau în jurul lui Marie

Thorne și a afișului, ignorîndu-l complet pe Blaine. Un bărbat care discuta serios cu o femeie cu părul grizonat, era așezat pe marginea patului său. Și calmul, echilibrul lui Blaine s-a rupt.

— Terminați ! țipă Blaine. Mi-e silă de fapta asta necugetată. Ce se întîmplă cu voi, nu vă puteți comporta ca ființe umane ? Și acum duceți-vă dracului de aici !

— Of, Doamne, oftă Marie Thorne, închizînd ochii. Cred că este plin de temperament. Ed, vorbește-i.

Un om impozant, transpirat, de vîrstă medie, veni la patul lui Blaine.

— Domnule Blaine, rosti acesta serios, nu ți-am salvat noi viața ?

— Presupun, spuse Blaine supărat.

— Nu eram obligați, înțelegi. Ne-a costat o grămadă de timp, bani și necazuri ca să-ți salvăm viața. Dar am făcut-o. Tot ce dorim în schimb este în valoare publicitară.

— Valoare publicitară ?

— Bineînțeles. Ai fost salvat de un Sistem de Putere Rex.

Blaine încuviință din cap, înțelegînd acum de ce renașterea lui în viitor a fost acceptată așa, întîmplător, de cei din jurul lui. Le-a trebuit o grămadă de timp, bani și necazuri ca să o facă, au analizat-o neîndoielnic din toate punctele de vedere posibile și acum o exploatează conștiincios.

— Înțeleg. M-ați salvat doar ca să mă folosiți într-o campanie publicitară. Așa-i ?

Ed părea nefericit.

— De ce spui asta ? Aveai o viață care trebuia salvată. Noi aveam o campanie de vînzători care necesita strălucire. Am avut grijă de ambele cerințe, în beneficiul reciproc al tău și al Corporației Rex. Poate că motivele

noastre nu erau tocmai altruiste. Ai fi preferat să fii mort ?

Blaine scutură din cap.

— Bineînțeles că nu, aprobă Ed. Viața ta este valoroasă pentru noi. Mai bine viu astăzi, decît mort ieri, nu ? Bine. Atunci de ce să nu ne arăți puțină recunoștință ? De ce nu vrei să ne ajuți puțin ?

— Aș vrea, dar vă mișcați prea repede pentru mine.

— Știu și te înțeleg. Dar cunoști jocul publicității, domnule Blaine. Timpul este decisiv. Astăzi este o noutate, mîine pe nimeni nu mai interesezi. Trebuie să exploatăm salvarea ta chiar acum, cît e caldă. Altfel este fără valoare pentru noi.

— Vă sînt recunoscător că mi-ați salvat viața, chiar dacă nu a fost complet altruist. Aș fi fericit să cooperez.

— Mulțumesc, domnule Blaine. Și te rog, fără întrebări pentru o vreme. Îți vei da seama în timp ce avansăm. Domnișoară Thorne, este al dumneavoastră.

— Mersi, Ed. Acum pentru toată lumea, am primit avizul provizoriu de la domnul Reilly, așa că vom continua conform planului. Billy, prezintă un comunicat pentru ziarele de dimineață. Ceva de genul „Omul din trecut".

— S-a făcut deja.

— Și ? Este mereu o noutate, nu-i așa ?

— Presupun că încă o dată nu o să strice. Deci : Bărbat din 1988 smuls...

— Scuzați-mă, spuse Blaine, 1958.

— Deci din 1958 smuls din mașina sa zdrobită în momentul de după moarte și transpus într-un trup gazdă. Scurt paragraf despre trupul gazdă. Apoi spunem că Sistemele de Putere Rex au realizat această trecere peste o sută cincizeci și doi de ani. Le zicem cîți ergi de energie am utilizat sau ce-om fi utilizat.

Voi stabili cu un inginer termenii corecți. O.K. ?

— Să menționezi că nici un alt sistem de putere n-ar fi putut-o face, spuse Joe. Menționează că noul sistem de calibrare a făcut-o posibilă.

— N-or să scrie toate astea.

— S-ar putea totuși, zise Marie Thorne. Deci, doamnă Vaness, dorim un articol despre sentimentele lui Blaine cînd Sistemele de Putere Rex l-au smuls morții. Fă-l sentimental. Redă primele sale senzații în lumea minunată a viitorului. Cam cinci mii de cuvinte. Rezolvăm noi aranjarea în pagină.

Grizonata doamnă Vaness aprobă.

— Pot să-l intervievez acum ?

— Nu-i timp, spuse domnișoara Thorne. Redactează-l. Cutremurat, înfricoșat, uimit, surprins de toate schimbările care au avut loc față de epoca lui. Cuceririle științifice. Vrea să vadă planeta Marte. Nu-i place moda nouă. Crede că oamenii erau mai fericiți pe vremea lui, cu mai puține surprize și mai mult timp liber. Blaine îți va da O.K.-ul. Nu-i așa, Blaine ?

Blaine aprobă mutește.

— Bine. Seara trecută i-au înregistrat reacțiile spontane. Mike, tu și băieții înregistrează-le pe o bandă de 15 minute pe care publicul o va putea cumpăra de la magazinele locale de senzații. Fă-l un adevărat obiect de connoisseur pentru comerțul de prestigiu. Dar începe cu o scurtă și demnă descriere tehnică despre modul în care Rex a realizat transpunerea.

— M-am prins, zise Mike.

— Bine. Domnule Brice, vei aranja ca Blaine să apară în niște emisiuni importante. Ne va spune despre reacțiile sale față de epoca noastră, cum o simte, cum o compară cu epoca sa. Vezi să fie menționat Rex.

— Dar nu știu nimic despre asta! zise Blaine.

— Vei ști, îi spuse Marie Thorne. În regulă, cred că este destul pentru început. Hai să ne mișcăm. Îi voi arăta domnului Reilly ce am planificat pînă acum.

Se întoarse spre Blaine în timp ce ceilalți plecau.

— Poate că pare un tratament meschin. Dar afacerile sînt afaceri, indiferent în ce epocă te afli. Mîine vei fi un om cunoscut și probabil bogat. În aceste condiții, nu cred că vei avea motive să te plîngi.

Plecă. Blaine o privi îndepărtîndu-se, suplă și sigură pe sine. Se întrebă care era pedeapsa în acea vreme pentru lovirea unei femei.

4

Sora îi aduse prînzul pe o tavă. Doctorul bărbos intră, îl examină și îl declară în perfectă formă. Nu exista nici cea mai mică urmă de depresie a renașterii, spunea el, și trauma morții era clar supraevaluată. Nu era nici un motiv pentru care Blaine să nu fie în picioare.

Sora se reîntoarse cu îmbrăcăminte, o cămașă albastră, niște pantaloni marinărești maro și pantofi moi gri. Îmbrăcămintea, îl asigurase ea, era destul de conservatoare.

Blaine mîncă cu o poftă mare. Dar înainte de a se îmbrăca, își examină noul trup în oglinda lungă a băii. Era prima ocazie pe care o avea pentru o apreciere atentă.

Corpul de dinainte fusese înalt și slab, cu păr negru lins și o față umoristică de băiețandru. În treizeci și doi de ani se obișnuise cu acel trup rapid, îndemînatic.

Își acceptase cu eleganță defectele constituționale, bolile ocazionale, glorificîndu-le ca virtuți, în calități ale personalității care-l caracteriza.

Pentru limitările timpului său, mai mult decît pentru aptitudinile sale, părea că este exprimată esența sa proprie.

Îi plăcuse trupul acela. Noul său corp era un șoc pentru el.

Era mai scund decît statura medie, musculos din abundență, cu pieptul ca un butoi, cu umerii lați. Îl simțea super-greu pentru că picioarele erau mai scurte în raport cu torsul herculean. Mîinile sale erau mari și butucănoase. Blaine strînse pumnul holbîndu-se la el cu respect. Probabil că putea să doboare un bou dintr-o singură lovitură, dacă ar fi avut la îndemînă unul.

Fața lui era pătrată și curajoasă, cu un maxilar proeminent, oase largi ale obrazului și un nas roman. Părul său era blond și cîrlionțat. Ochii erau de un albastru rece. Era o față întrucîtva frumoasă, ușor brutală.

— Nu-mi place, spuse Blaine cu emfază. Și nu pot să sufăr părul blond cîrlionțat.

Noul său corp avea o forță fizică considerabilă ; dar lui nu i-a plăcut niciodată forța fizică pură. Trupul părea neîndemînatic, fără grație, dificil de condus. Era genul de corp care se trîntea în scaune și călca pe picioarele oamenilor, dădea mîna prea viguros, vorbea prea tare și transpira din abundență. Hainele tot timpul ar fi umflat și comprimat corpul. Avea nevoie continuu de exerciții fizice grele. Poate că trebuia chiar să țină regim ; corpul arăta ca și cînd ar fi avut o ușoară tendință de îngrășare.

— Forța fizică este foarte bună, își spusese Blaine, dacă ai un scop pentru ea. Altfel este doar bătaie de cap și distragerea atenției, cum ar fi aripile pentru un dront *.

Corpul era îndeajuns de urît. Dar fața era și mai rea. Lui Blaine nu i-au plăcut niciodată figurile puternice, dure, grosolane.

Ele mergeau pentru lucrători la terasamente, sergenți de armată, exploratori de jungle și alții de genul acesta. Dar nu erau pentru un

* dront = Didus ineptus (n.t.)

om căruia îi plăcea societatea cultivată. O asemenea față era clar incapabilă de expresii subtile. Toate nuanțele, influențele reciproce ale liniilor și suprafețelor ar fi pierdute. Cu această față poți să rînjești sau să te încrunți — numai emoțiile ordinare s-ar arăta.

De probă a zîmbit băiețește în oglindă. Rezultatul a fost o privire de satir.

— Am fost tras pe sfoară, spuse Blaine amarnic.

Era evident pentru el că actualele calități ale minții și noul corp erau opuse. Colaborarea între ele părea imposibilă.

Bineînțeles, personalitatea lui ar putea să-i remodeleze trupul, pe de altă parte, corpul său ar putea avea anumite pretenții asupra personalității sale.

— Vom vedea, făcu Blaine către corpul său formidabil, vom vedea cine e șeful.

Pe umărul stîng avea o cicatrice lungă, crestată. Se întreba cum a putut corpul său să primească o rană așa de cumplită. După aceea se întrebă unde se afla proprietarul de drept al corpului. Ar putea fi încă găzduit de creier, stînd la pîndă și așteptînd o ocazie ca să preia controlul ?

Speculația era nefolositoare. Mai tîrziu, poate, ar fi aflat. S-a mai uitat încă o dată la el în oglindă.

Nu-i plăcu ce vedea. Îi era teamă că niciodată nu-i va plăcea.

— Ei, spuse într-un tîrziu, iei ce ți se oferă. Morții nu pot alege.

Asta era tot ce putea spune, pentru moment. Blaine se întoarse de la oglindă și începu să se îmbrace.

Marie Thorne intră în camera lui după-amiază tîrziu. Spuse fără introducere :

— Este terminată...

— Terminată ?

— Sfîrșită, isprăvită, încheiată !

Îl privi aspru și amar și începu să umble prin cameră de la stînga la dreapta, în sus și în jos.

— Întreaga campanie publicitară afectată ție este terminată.

Blaine se holbă la ea. Știrea era interesantă, dar mai interesante erau semnele de emoție de pe fața domnișoarei Thorne. Avusese un autocontrol așa de bun, așa de perfect și grotesc calculat. Acum era îmbujorată la față și micile ei buze erau strîmbate amarnic.

— Am lucrat la acest proiect doi ani încheiați, îi spuse ea. Compania a achitat nu știu cîte milioane ca să te aducem aici. Totul era gata de pornire și bărbatul ăla nenorocit spune să lăsăm totul baltă.

Este extraordinară, gîndi Blaine, dar frumusețea ei nu-i da satisfacție. Este o calitate bună în afaceri ca și machiajul sau o dușcă bună de băutură, care se utilizează cînd este necesar sau chiar se abuzează de ea. Prea multe mîini erau întinse către Marie Thorne, dar ea nu lua nici una. Și cînd mîinile avide se tot întindeau, se deprinse cu disprețul, apoi cu răceala și în final cu ura de sine.

Este puțin cam bizar, gîndi Blaine, dar îl păstrez pînă cînd va avea alt diagnostic.

— Tîmpitul ăla bătrîn, bodogăni Marie Thorne.

— Care bătrîn ?

— Reilly, președintele nostru strălucit.

— S-a hotărît împotriva campaniei publicitare ?

— Vrea să tăcem de tot. Dumnezeule, este chiar prea mult ! Doi ani !

— Dar de ce ? întrebă Blaine.

Marie Thorne clătină ciudat din cap :

— Din două motive, ambele la fel de proaste. Întîi, problema juridică. I-am spus că ai semnat degrevarea și că avocații au restul problemei sub control, dar îi este frică. Se apropie timpul reîncarnării sale și nu vrea să aibă nici o neplăcere cu guvernul. Poți să-ți dai seama ? Un bătrîn fricos la conducerea lui Rex ! Al doilea, a vorbit cu bătrînul ăla prost și senil care e bunicul lui, și lui bunică-su nu-i place ideea. Și asta a încheiat afacerea. După doi ani !

— Stai puțin, spuse Blaine. Ai spus reîncarnarea sa ?

— Da. Reilly o s-o încerce. Eu personal cred că ar putea fi mai elegant să moară și să termine cu asta.

Era o motivație înverșunată. Dar Marie Thorne nu părea supărată făcînd-o. Părea că face doar o simplă afirmație de circumstanță.

Blaine spuse :

— Crezi că ar trebui să moară în loc să încerce reîncarnarea ?

— Da, cred. Dar am uitat, nu ai fost pus în temă. Aș fi vrut doar să se hotărască mai demult. Și bunicul ăla senil care se băga ca musca-n lapte...

— De ce nu l-a întrebat Reilly mai demult pe bunicul lui ?

— L-a întrebat. Dar bunică-su n-a vrut să vorbească mai demult.

— Înțeleg. Cîți ani are ?

— Bunicul lui Reilly ? Avea optzeci și unu cînd a murit.

— Ce ?

— Da, a murit acum vreo saizeci de ani. Și tatăl lui Reilly este mort de asemenea, dar el nu vrea să vorbească deloc, ceea ce este un lucru regretabil pentru că avea un simț al afacerii. De ce te holbezi la mine, Blaine ? Ah, am

uitat, nu cunoşti sistemul. Este foarte simplu, zău !

A stat puţin, gîndindu-se. Apoi aprobă emfatic din cap, se răsuci şi se îndreptă spre uşă.

— Unde te duci ? întrebă Blaine.

— Să-i spun lui Reilly ce gîndesc despre el ! Nu poate să-mi facă una ca asta ! Mi-a promis !

Dintr-o dată îi reveni autocontrolul.

— Cît despre dumneata, Blaine, presupun că nu mai eşti necesar aici. Ai viaţa ta, un trup adecvat în care să trăieşti. Cred că poţi pleca oricînd doreşti.

— Mersi, spuse Blaine în timp ce ea părăsea camera.

* * *

Îmbrăcat în pantalonii lui marinăreşti maro şi în cămaşa albastră, Blaine părăsi spitalul şi merse de-a lungul unui coridor pînă cînd ajunse la o uşă. Un gardian în uniformă stătea lîngă ea.

— Scuzaţi-mă, spuse Blaine, uşa asta duce afară ?

— Hî ?

— Uşa asta duce spre exteriorul clădirii Rex ?

— Mda, bineînţeles. Afară şi în stradă.

— Mulţumesc, ezită Blaine. Ar fi vrut să fie pus în temă cum i se promisese, dar nu se făcuse. Ar fi dorit să întrebe gardianul cum era New York-ul, care sînt obiceiurile şi regulamentele locale, ce ar trebui să vadă şi ce ar trebui să evite. Dar gardianul se părea că nu auzise de Omul din Trecut. Se uita cu ochi mari la Blaine.

Lui Blaine nu-i plăcea ideea de a se avînta în New York-ul anului 2110 în felul ăsta, fără bani, cunoştinţe sau prieteni, fără o slujbă sau

o locuință și purtînd un corp nou incomfortabil. Dar n-avea ce să-i facă. Mîndria însemna ceva, pînă la urmă. Mai degrabă și-ar încerca norocul singur, decît să ceară ajutorul domnișoarei de porțelan — Therne sau al oricărui altcuiva de la Rex.

— Am nevoie de permis ca să ies afară ? întrebă cu speranță.

— Nu. Numai să vii înapoi.

Gardianul se încruntă suspicios :

— Ascultă, ce se întîmplă cu dumneata ?

— Nimic, răspunse Blaine. Deschise ușa, nevenindu-i să creadă că este lăsat să plece așa de ușor. Da, de ce nu ? Era într-o lume în care oamenii vorbeau cu bunicii, în care erau nave spațiale și transporturi pe altă lume în care smulgeau un om din trecut pentru a fi senzație publicitară, renunțînd la el ușor după aceea.

Ușa se închise. În spatele lui se afla masa gri uriașă a clădirii Rex. Înaintea lui se afla New York-ul.

5

La prima vedere, orașul arăta ca un Bagdad suprarealist. Văzu palate mici din cărămidă albă și albastră, minarete zvelte roșii și clădiri cu forme neregulate cu acoperișuri chinezești largi și domuri spiralate. Părea că o manie orientală în arhitectură invadase orașul. Lui Blaine nu-i venea să creadă că era în New York. Poate în Bombay, Moscova sau chiar Los Angeles. Cu ușurare văzu zgîrie nori, simpli și drepți lîngă structurile curbate asiatice. Păreau sentimentele singuratice ale New York-ului pe care-l cunoscuse.

Străzile erau pline de un trafic în miniatură. Blaine văzu motociclete și scutere, mașini nu mai mari decît un Porsche, camioane de mărimea Buick-urilor și nimic mai mare. Se întrebă dacă aceasta era soluția New York-ului pentru traficul aglomerat și polarea aerului. Dacă era așa, nu a ajutat la nimic.

Majoritatea traficului era suprateran. Existau vehicule care funcționau cu gaze și cu lichide, camioane aeriene și mașini rapide pentru o persoană, elicoptere-taximetre și autobuze plutitoare pe care scria : „Cosmoport Nivelul 2" sau „Expres către Montauk". Puncte sclipitoare marcau benzile verticale și orizontale în cadrul cărora se realiza traficul prin alunecare, înclinare, urcare și coborîre. Lumini

clipitoare roșii, verzi, galbene și albastre păreau că dirijau traficul. Erau reguli și uzanțe ; dar pentru ochiul neexperimentat al lui Blaine era o confuzie neliniștitoare.

La cincizeci de picioare deasupra solului era alt nivel de magazine. Cum ajungeau oamenii acolo ? Din această cauză, cum trăiau și-și păstrau judecata oamenii în acea mașină zgomotoasă, luminoasă, aglomerată ? Densitatea oamenilor era copleșitoare. Se simțea ca și cînd ar fi fost înecat într-o mare de carne. Care era populația acestui super-oraș ? Cincisprezece milioane ? Două milioane ? Asta fără cea ca milioane ? Două milioane ? Asta fără ca New York-ul anului 1958 să pară un orășel de țară.

Trebuia să se oprească și să-și selecteze impresiile. Dar trotuarele erau aglomerate și oamenii împingeau și înjurau cînd încetinea. Nu se observau parcuri sau bănci.

Remarcă un grup de oameni stînd la o coadă și luă un loc la capătul acesteia. Încet, coada avansa. Blaine mergea tîrîndu-se odată cu ea, capul clătinîndu-i-se plictisitor, încercînd să-și regleze respirația.

În cîteva clipe, era din nou stăpîn pe sine și puțin mai respectuos cu trupul său puternic și flegmatic. Probabil că un om din trecut avea nevoie de genul acela de înveliș carnal dacă dorea să observe viitorul cu sînge rece. Un sistem nervos obișnuit avea avantajele sale.

Coada avansa ușor în tăcere. Blaine observă că bărbații și femeile care stăteau la coadă erau îmbrăcați sărăcăcios, nepieptănați, nespălați. Aveau o înfățișare comună, posacă.

Se afla la o coadă la pîine ?

Atinse ușor umărul omului din fața lui.

— Scuzați-mă, spuse el, la ce este coada aceasta ?

Omul întoarse capul și se holbă la Blaine cu ochi înroșiți :

— La cabinele de sinucidere, spuse, îndreptîndu-și capul spre partea din afară a cozii.

Blaine îi mulțumi și ieși repede din coadă. Ce întîmplare de rău augur pentru a-și începe prima zi reală în viitor. Cabine de sinucidere! Ei bine, el nu va intra într-una de bună voie, poate fi sigur de asta. Lucrurile în mod sigur nu ar putea deveni atît de neplăcute.

Dar ce fel de lume avea cabine de sinucidere?

Și încă unele pe gratis, dacă stai să judeci după clientelă... Va trebui să fie atent cînd accepta daruri pe gratis în această lume.

Blaine merse mai departe, uitîndu-se prostește la priveliști și obișnuindu-se încet, încet cu strălucitoarea, agitata, gălăgioasa, suprapopulata metropolă. Ajunse lîngă o clădire enormă, de forma unui castel gotic, cu fanioane fluturînd pe creneluri. Pe cel mai înalt turn era o lumină verde strălucitoare, vizibilă complet pe fondul soarelui de după-amiază.

Părea un punct important de reper. Blaine se holbă, apoi observă un om sprijinindu-se de clădire, aprinzînd o țigară subțire de foi. Părea singurul om din New York care nu era într-o grabă istovitoare. Blaine se apropie de el.

— Scuzați-mă, domnule, spuse el, ce este clădirea aceasta?

— Acesta, spuse omul, este cartierul general al lui Hereafter * Incorporated. Era un om înalt, foarte slab, cu o față supărată, bocitoare și trecută prin multe. Ochii săi erau înguști și drepți. Hainele atîrnau incomod pe el, ca și cînd ar fi fost mai degrabă obișnuite cu blugi decît cu costume. Blaine se gîndi că arăta ca un cowboy.

* Hereafter = mai tîrziu, în viitor (n. t.).

— Impresionant, spuse Blaine uitîndu-se fix la castelul gotic.

— Vulgar, spuse omul. Nu eşti din oraş, nu-i aşa ?

Blaine clătină din cap.

— Nici eu. Dar sincer vorbind, străine, credeam că oricine de pe Pămînt şi de pe toate planetele cunoaşte clădirea lui Hereafter. Te superi dacă te întreb de unde eşti ?

— Deloc, spuse Blaine. Se întrebă dacă ar trebui să divulge faptul că era un om din trecut. Nu, nu prea era un lucru de spus unui străin. Omul ar putea chema un poliţai. Mai bine ar zice că e din altă parte.

— Vezi, spuse Blaine, sînt din... Brazilia.

— Ah ?

— Da. Valea Superioară a Amazonului. Ai mei s-au dus acolo pe cînd eram copil. Plantaţie de cauciuc. Tata tocmai a murit, aşa că m-am gîndit să dau o raită prin New York.

— Am auzit că încă mai este zonă sălbatică pe-acolo, spuse omul.

Blaine încuviinţă din cap, uşurat că povestea lui nu era pusă la îndoială. Dar poate că nu era o poveste prea ciudată pentru timpul şi epoca de atunci. În orice caz, îşi găsise o casă.

— Eu, zise bărbatul, sînt din Mexican Hat, Arizona. Mă cheamă Orc, Carl Orc. Blaine ? Încîntat de cunoştinţă, Blaine. Ştii, am venit aici să-mi arunc o privire în New York şi să aflu cu ce se tot lăuda. Este destul de interesant, dar oamenii ăştia sînt cam prea cu nasul pe sus şi vorbesc prea tare pentru mine, dacă mă înţelegi. Nu vreau să spun că sîntem nişte amăriţi la noi acasă. Dar oamenii ăştia fac pe grozavii ca o maimuţă cu un băţ în „mînă".

— Înţeleg perfect ce vrei să spui, zise Blaine.

Cîteva minute discutară despre obiceiurile nervoase, frenetice, care constrîngeau, ale new-yorkezilor, în comparație cu viața sănătoasă, calmă, pastorală din Mexican Hat și Valea Superioară a Amazonului. Acești oameni, ajunseră ei la o concluzie, nu știau să trăiască.

— Blaine, făcu Orc, îmi pare bine că te-am întîlnit. Ce-ar fi să mergem să bem ceva ?

— Bine, spuse Blaine.

Cu un om cum era Carl Orc putea să găsească o soluție la problemele sale. Ar putea căpăta o slujbă în Mexican Hat. Ar putea invoca Brazilia și o amnezie pentru a scuza lipsa de cunoștințe actuale.

După aceea își aminti că nu avea bani.

Începu o explicație șovăielnică despre cum și-a uitat întîmplător portofelul la hotel. Dar Orc îl opri la mijlocul frazei.

— Ascultă la mine, Blaine, spuse Orc fixîndu-l cu ochii săi înguști și albaștri. Vreau să-ți spun ceva. O poveste ca asta n-ar ține la multă lume. Dar cred că pot să judec caracterele. Nu pot spune că m-am înșelat prea des. Nu sînt chiar un om sărac, așa că ce-ar fi să fac eu cinste astă seară ?

— Serios, spuse Blaine. Nu pot să accept...

— Fără alte vorbe, spuse Orc decisiv. Mîine seară faci tu cinste, dacă ții neapărat. Dar acum hai să începem cercetarea vieții de noapte a acestui vechi orășel.

Era, decise Blaine, la fel de bine ca orice alt mod de a descoperi ceva despre viitor. La urma urmei nimic nu putea fi mai relevant decît ceea ce făceau oamenii ca să se distreze. Prin jocuri și beție, omul își arăta atitudinile sale esențiale față de mediul înconjurător și arăta mentalitatea asupra vieții, morții, sorții și liberului plac. Ce simbol al Romei este mai bun decît circul ? Ce cristalizare mai bună a Vestului American decît rodeo-ul ? Spania

avea coridele sale și Norvegia săriturile cu schiurile. Ce sport, distracție, joc va dezvălui similar New York-ul anului 2110 ? Va afla. Și în mod sigur, pentru a experimenta acestea în imediata sa apropiere, era mai bine decît să citească despre ele într-o bibliotecă prăfuită și infinit de mult mai amuzant.

— Ce-ai zice să aruncăm o privire la Cartierul Marțian ? întrebă Orc.

— După dumneavoastră, spuse Blaine, încîntat de șansa de a îmbina plăcutul cu utilul.

Orc îl conduse printr-un labirint de străzi și nivele, prin arcade subterane și rampe supraterane, pe jos, cu liftul, metroul și helitaxiul. Complexitatea păienjenișului de străzi și nivele nu-l impresionau pe uscățivul cowboy. Phoenix era proiectat în același mod, zicea el, deși admitea că la o scară mai mică.

S-au dus într-un mic restaurant numit „Marte. Planeta Roșie", care făcea reclamă la bucătăria Sud-Marțiană originală. Blaine trebui să recunoască că nu mîncase niciodată mîncare marțiană. Orc mîncase așa ceva de mai multe ori în Phoenix.

— Este destul de bună, îi spuse lui Blaine, dar îți cam stă în gît. Mai tîrziu o să luăm o friptură.

Meniul era scris în totalitate în marțiană, fără să existe vreo traducere în engleză. Blaine comandă cu nepăsare Combinația nr. 1, așa cum făcu și Orc.

Se aduse o grămadă de legume fărămițate și bucățele de carne, care arătau cam ciudat. Blaine gustă și aproape că scăpă furculița din mînă de uimire.

— Este exact ca mîncarea chinezească !

— Păi bineînțeles, zise Orc. Chinezii au fost primii pe Marte în '97 cred. Așa că tot ce se mănîncă aici este mîncare marțiană. Nu ?

— Cred că da.

— Pe lîngă asta, chestia asta este făcută cu legume, plante și condimente crescute pe Marte. Sau cel puțin așa le fac reclamă.

Blaine nu știu dacă să fie dezamăgit sau ușurat. Mînca cu poftă C'kyo-Ourher-ul care avea gust de creveți chow mein și Trrdxat-ul de rulouri cu ouă.

— De ce le dau niște nume așa de ciudate ? întrebă Blaine, comandînd Hggshrt ca desert.

— Măi chiar că ești pe dinafară ! spuse Orc rîzînd. Marțienii ăștia chinezi au mers pînă la capăt. Au tradus gravurile marțiene în piatră și alte chestii asemănătoare, au început să vorbească marțiana cu un accent puternic cantonez, presupun, dar nu era nimeni care să le zică altfel. Vorbesc marțiana, se îmbracă la fel ca marțienii, gîndesc la fel ca marțienii. Dacă îi spui unuia dintre ei că e chinez, poate să te și bată. Este **Marțian,** băiete !

Fu adus Hggshrt-ul care se dovedi a fi o prăjitură cu migdale.

Orc plăti nota. În timp ce plecau, Blaine îl întrebă :

— Există multe spălătorii marțiene ?

— Al naibii de multe. E plină țara de ele.

— Am bănuit eu, spuse Blaine și aduse un tribut de tăcere marțienilor chinezi și influenței puternice asupra instituțiilor tradiționale.

Luară un helitaxi spre Greens Club, un local despre care prietenii lui Orc din Phoenix au spus că nu trebuie scăpată ocazia de a-l vedea. Acest mic club intim, dar scump, era vestit în toată lumea, o necesitate absolută pentru orice vizitator al New York-ului, da-

torită originalității sale în prezentarea unui spectacol variat de bar de noapte.

Li s-au dat locuri la un mic balcon, nu departe de centrul înconjurat de sticlă al clubului. Mese pe trei nivele înconjurau centrul și reflectoare strălucitoare formau jocuri de lumini deasupra lor. În spatele geamurilor de sticlă era ceva ce păreau a fi cîțiva iarzi pătrați de junglă care creștea dintr-o soluție nutritivă. O briză artificială mișca plantele care erau înghesuite unele în altele, dar se deosebeau ca mărime, formă și nuanță.

Se comportau total diferit față de plantele pe care le văzuse Blaine. Creșteau uluitor de repede, fantastic, din semințe micuțe și lujeri de rădăcini în tufe bogate, copaci cu coajă groasă, ferigi joase, flori enorme, ciuperci verzui, vite pătate ; creșteau încheindu-și rapid ciclul de viață și descompunîndu-se, împrăștiindu-și semințele pentru a începe din nou ciclul. Dar nici o specie nu părea a fi în stare să se autoreproducă. Din semințe, cît și din fructele umflate, țîșneau spori și mutanți, se transformau și se adaptau la mediul neîndurător, luptîndu-se pentru spațiul rădăcinilor și spațiul vital din aer, zbătîndu-se să ajungă spre soarele artificial care ilumina deasupra lor. Tufele care nu izbuteau aceasta se transformau rapid în paraziți, se agățau de copacii sufocați și descopereau noi adaptări, lipindu-se pe rînd de aceștia. Cîteodată, într-o explozie de ambiție creatoare, vreo plantă depășea toate obstacolele, elimina excrescențele de lîngă ele, strangulînd opoziția și cucerind totul. Dar specii noi creșteau deja din corpul său, consumîndu-l și încăierîndu-se pentru cadavru.

Cîteodată, jungla era invadată de un parazit vegetal, care acoperea totul cu un strat gros. Doar vreun spor curajos prindea în sfîrșit ră-

dăcini în el, apoi altul, și lupta începea de la capăt. Plantele se schimbau, creșteau mai mari sau mai mici, se transformau în lupta pentru supraviețuire. Dar aici nu ajuta nici calculul, nici priceperea, nici depășirea limitelor. Nici o specie nu putea să se răspîndească și fiecare efort ducea la moarte.

Blaine găsi spectacolul supărător. Oare acest fatalist tablou viu al lumii reprezenta caracteristica semnificativă a anului 2110 ? Aruncă o privire spre Orc.

— E într-adevăr o treabă, îi spuse Orc, ce lucruri pot face laboratoarele astea din New York cu mutanții de creștere rapidă. Este un spectacol fantezist, bineînțeles. Se accelerează viteza de creștere, se forțează selecția, se adaugă ceva radiații și se lasă cea mai bună plantă să cîștige. Am auzit că plantele astea își folosesc potențialul de creștere cam în douăzeci de ore și apoi trebuie înlocuite.

— Deci așa se termină, prin înlocuiri, zise Blaine, uitîndu-se la jungla chinuită, dar mereu optimistă.

— Bineînțeles, spuse Orc afabil, evitînd toate complicațiile filozofice. Își pot permite, la prețurile pe care le cer aici. Dar e chestie fantezistă. Hai să-ți zic de plantele de nisip pe care le creștem în Arizona.

Blaine își sorbi whisky-ul privind jungla cum creștea, murea și se reînnoia singură.

Orc spunea :

— Chiar în inima deșertului. Ăsta-i adevărul. Am adaptat în sfîrșit plante fructifere și leguminoase la condițiile reale fără să mărim volumul de apă necesar și la un preț care ne permite să concurăm cu zonele fertile. Îți spun ceva, băiete, peste cincizeci de ani, întregul concept despre **fertilitate** se va schimba. Ia spre exemplu planeta Marte...

Părăsiră Greens Club și se îndreptară din bar în bar spre Times Square. Orc dovedea o oarecare dificultate în capacitatea de concentrare, dar vocea îi era constantă cînd vorbea despre secretul marțian pierdut al plantării pe nisip. Într-o bună zi, îi promisese lui Blaine, vor înțelege, cum au realizat plantele de nisip fără adaos de substanțe nutritive și fixatori de apă.

Blaine băuse atît, încît fostul său corp putea să intre în comă de două ori. Dar noul său trup voinic părea a avea o capacitate infinită pentru whisky. Era o schimbare plăcută să ai un corp care să reziste la băutură. Asta nu înseamnă că o capacitate așa de rudimentară ar putea compensa dezavantajele sale.

Traversară prin agitația de prost gust din Times Square și intrară într-un bar de pe strada 44. În timp ce li se serveau băuturile, un om scund cu priviri furișe și îmbrăcat cu o manta de ploaie se apropie de ei.

— Bună, băieți, spuse într-o doară.

— Ce vrei amice ? întrebă Orc.

— Umblați cumva după ceva distracții ?

— Așa s-ar zice, spuse Orc comunicativ. Și ni le putem găsi singuri, mulțam frumos.

Omul scund zîmbi nervos.

— Nu puteți găsi ce vă ofer eu.

— Dă-i drumul micuțule. Ce oferi exact ?

— Ei bine, băieți, este vorba de... Șase ! Flathats-ii !

Doi polițiști în uniforme albastre intrară în bar, se uitară de jur împrejur și plecară.

— Bun, zise Blaine. Ce ai ?

— Mă cheamă Joe, spuse cu un zîmbet mieros omul scund. Sînt pilotul unui joc Transplant, prieteni. Cel mai frumos joc și cel mai avantajos din oraș !

— Ce dracu' înseamnă Transplant ? întrebă Blaine.

Și Joe și Orc se uitară la el. Joe spuse :

— Aoleu amice, nu vreau să te jignesc, dar probabil că ești **efectiv** de la țară. N-ai auzit niciodată de Transplant ? Mă îngrozesc !

— Bun, sînt de la țară, bombăni Blaine, băgîndu-și apriga sa față pătrată, cu trăsături severe, lîngă cea a lui Joe. Ce e Transplant ?

— Nu așa tare ! șopti Joe, dîndu-se înapoi. Ia-o ușurel, țărane. O să-ți explic. Transplant este noul joc al schimbării, amice. Te-ai săturat de viață ? Crezi că ai avut parte de toate loviturile ? Stai să încerci Transplantul. Vezi, țăranule, oamenii care se pricep zic că sex simplu este cam ca și cartofii mucegăiți. Nu mă înțelege greșit, e perfect pentru păsări, albine, bestii și brute. Încă le mai dă un fior în inimile lor simple de animale și cine sîntem noi să spunem că greșesc ? Ca mijloc de perpetuare a speciilor, vechea invenție a naturii despre sex încă este prima și cea mai bună. Dar pentru senzații adevărate, lumea rafinată apelează la Transplant. Transplantul este democratic, prieteni. Îți oferă marea șansă de a te schimba în altcineva și de a simți cum reacționează celelalte 99 de procente. Poți să spui că este educativ, pentru că preia ștafeta de unde este lăsată de sexul simplu. Ai vrut vreodată să fii un latin înalt, bine legat, amice ? Ei bine poți cu ajutorul Transplantului. Te-ai întrebat vreodată ce simte un sadic autentic ? Creează aceste stări cu Transplantul. Și sînt încă multe, așa de multe ! De exemplu, de ce să fii bărbat toată viața ? Ți-ai dovedit punctul de vedere pînă acum, de ce să o lungești ? De ce să nu fii femeie pentru cîtva timp ? Cu ajutorul Transplantului poți aborda aceste momente extraordinare ale vieții uneia din fetele special alese de noi.

— Voyeurism, zise Blaine.

— Știu că-s cuvinte mari, răspunse Joe, și că nu-i adevărat. Nu este nici un joc de tras cu ochiul. Cu Transplantul **ești acolo,** chiar în interiorul corpului mișcînd mușchii ăia exotici, experimentînd acele senzații. Ai vrut să fii un tigru și să te duci în salturi după o tigroaică în sezonul împerecherii ? **Avem** un tigru, prietene, și o tigroaică de asemenea. Te-ai întrebat vreodată ce senzații poate găsi un om în flagelare, fetișism, necrofilie, sau altele de genul acesta ? Află cu ajutorul Transplantului. Catalogul nostru de trupuri este ca o enciclopedie. Nu poți să dai greș la Transplant, prieteni, și prețurile noastre sînt ridicol de...

— Cară-te, spuse Blaine.

— Poftim, amice ?

Mîna mare a lui Blaine îl apucă pe Joe de gulerul mantalei de ploaie. Îl ridică pe micuțul băgăreț la nivelul ochilor și îl privi feroce.

— Ia-ți de aici ideile astea proaste și cară-te. Tipi ca tine tot vînd chestii d'astea excentrice de cînd era Babilonul și tipi ca mine n-au cumpărat niciodată. Ieși afară, pînă nu-ți rup gîtul, așa ca o senzație sadică rapidă.

Îi dădu drumul. Joe își îndreptă mantaua de ploaie și zîmbi nervos :

— Nici o supărare amice ! M-am dus. Nu ai chef de așa ceva astă seară. Oricînd este o altă seară. Transplantul este în viitorul tău, țăranule. De ce să i te împotrivești ?

Blaine se îndreptă spre el, dar Orc îl reținu. Micul insistent ieși rapid pe ușă.

— Nu merită efortul, spuse Orc. Flathats-ii te-ar sălta imediat. E o lume tristă, bolnavă și murdară, prietene. Hai, bea !

Blaine puse jos whisky-ul cu violență, încă fierbînd de mînie. Transplant ! Dacă asta era distracția ce caracteriza anul 2110, el nu vroia să ia parte la ea. Orc avea dreptate. Era o

lume tristă, bolnavă și necinstită. Chiar și whisky-ul începu să aibă un gust ciudat.

Se apucă de bar ca să se sprijine. Whisky-ul avea un gust **foarte** ciudat. Ce se întîmpla cu el ? Băutura părea că i se urca la cap.

Brațul lui Orc îi înconjura umerii.

— Ei bine, vechiul meu prieten a depășit puțin limita. Cred că ar fi mai bine să-l duc înapoi la hotel.

Dar Orc nu știa care era hotelul lui Blaine. Și nici nu avea un hotel unde să poată fi dus. Orc, vorbărețul ăla afurisit, cu ochi drepți, probabil că i-a pus ceva în băutură în timp ce vorbea cu Joe.

Ca să-l fure ? Dar Orc știa că nu are bani. Atunci de ce ?

Încercă să-i dea jos brațul de pe umeri. Era prins de el ca o bară de metal.

— Nu fi îngrijorat. O să am grijă de tine, bătrîne.

Barul se rotea leneș în jurul capului său. Și-a dat seama dintr-o dată că urma să afle o mulțime despre amul 2110 prin dubioasa metodă a experienței directe. Prea multe, bănuia. Poate că o bibliotecă prăfuită ar fi fost mai indicată la urma urmelor.

Barul începu să se rotească din ce în ce mai repede. Blaine leșină.

6

Își recăpătă cunoștința într-o cameră mică, slab luminată, fără mobilă, fără uși și ferestre, cu un singur orificiu acoperit de aerisire, doar în tavan. Podeaua, tavanul și pereții erau tapetați gros, dar tapetul nu mai fusese spălat demult. Mirosea urît.

Blaine se ridică, dar două ace incandescente îi pătrunseră în ochi. Se întinse din nou.

— Relaxează-te, spuse o voce. Picăturile care te-au dat gata nu și-au terminat efectul.

Nu se afla singur în camera tapetată. Mai era un om stînd într-un colț și observîndu-l. Omul nu era îmbrăcat decît cu un șort. Privindu-se, Blaine văzu că și el era îmbrăcat asemănător.

Se ridică ușor și se sprijini de un zid. O clipă i-a fost teamă că îi va exploda capul. Apoi, pe măsură ce acele îl pătrundeau nemilos, îi fu frică să nu se întîmple aceasta.

— Ce-i asta ? întrebă.

— Sfîrșitul vieții, spuse omul cu veselie. Te-au bușit la fel ca pe mine. Te-au bușit și te-au adus ca pe o cîrpă. Acum tot ce au de făcut este să te împacheteze și să te eticheteze.

Blaine nu înțelegea ce spunea bărbatul. Nu avea chef să descifreze jargonul anului 2110. Ținîndu-se de cap, spuse :

— N-am deloc bani. De ce m-au bușit ?

— Fii serios, zise bărbatul. De ce să te bușească ? Îți vor trupul, omule !

— Corpul meu ?

— Exact. Ca să fie gazdă.

Un corp-gazdă, gîndi Blaine, la fel ca cel pe care-l ocupa el acum. Dar bineînțeles ! Firește. Era clar, dacă stăteai să te gîndești. Epoca aceasta avea nevoie de o rezervă de corpuri-gazdă pentru scopuri diferite și variate. Dar cum faci rost de un corp-gazdă ? Nu cresc în copaci, nici nu sapi ca să le găsești. Le iei de la oameni. Majoritatea nu-și vînd de bunăvoie trupurile ; viața este așa de lipsită de sens fără să ai unul. Deci, cum să mențiii stocul ?

Ușor. Agăți un fraier, îl droghezi, îl ascunzi, îi extragi conștiința, apoi îi iei corpul.

Era o cale interesantă de speculat, dar Blaine nu putu să o mai continue. Se părea că în sfîrșit capul s-a decis să explodeze.

Mai tîrziu, mahmureala cedă. Blaine se ridică și găsi în fața sa un sandwich pe o farfurie de carton și o cană cu o băutură închisă la culoare.

— Poți să-l mănînci, îi spuse bărbatul. Au foarte mare grijă de noi. Am auzit că prețul cuvenit pe piața neagră pentru un corp se apropie de patru mii de dolari.

— Piața neagră ?

— Dom'le, ce s-a întîmplat cu tine ? Trezește-te ! Știi doar că există o piață neagră a corpurilor, așa cum este o piață liberă a corpurilor.

Blaine înghiți băutura care se dovedi a fi cafea. Omul se prezentă ca fiind Ray Melhill, controlor de trafic al navei spațiale **Bremen.** Era cam de vîrsta lui Blaine, dar îndesat, roșcat, cu un nas cîrn și dinți ușor ieșiți în afară. Chiar în situația dificilă în care se afla, se purta cu o anumită siguranță nepăsătoare,

încrederea infinită a unui om pentru care oricînd se poate ivi ceva. Pielea sa pistruiată era foarte albă, în afara unei mici pete roșii pe gît, care era rezultatul unei vechi arsuri de radiații.

— Ar fi trebuit să știu mai bine, spuse Melhill. Dar am trecut timp de trei luni pe lîngă calea asteroizilor și doream o petrecere. Aș fi fost bine mersi dacă aș fi stat cu băieții, dar ne-am despărțit. Așa că am ajuns într-o cocioabă cu o Mirandă mieroasă. M-a îmbătat și am ajuns aici.

Melhill se aplecă pe spate cu mîinile încrucișate sub cap.

— Ești din altă lume! Tot timpul le spuneam băieților să aibă grijă. Stați împreună, le ziceam mereu. Știi, nu mă supără așa de mult gîndul că voi muri. Pur și simplu urăsc ideea că nenorociții ăia îmi vor da corpul unui nătîng bătrîn, gras și ramolit, astfel încît să se mai poată mișca încă cincizeci de ani. Asta-i ceea ce mă omoară, gîndul că grasul bătrîn și nătîng îmi va folosi corpul. Dumnezeule!

Blaine încuviință posomorît din cap.

— Așa că asta e povestea mea tristă, spuse Melhill, înveselindu-se din nou. A ta care este?

— A mea e una cam lungă și puțin cam primitivă pe alocuri. Vrei să o asculți pe toată?

— Bineînțeles. Avem tot timpul. Sper.

— O.K. Începe în anul 1958. Stai, nu mă întrerupe. Îmi conduceam mașina...

* * *

Cînd termină, Blaine se sprijini pe spate de peretele tapetat și respiră adînc:

— Mă crezi? întrebă acesta.

— De ce nu? Nu e nici o noutate călătoria în timp. Este doar ilegal și costisitor. Și tipii ăia de la Rex ar scoate orice.

— Și tipele la fel, spuse Blaine, și Meilhill zîmbi.

Stătură puțin într-o tăcere reciprocă.

După aceea Blaine întrebă :

— Deci au de gînd să ne folosească drept corpuri-gazdă ?

— Asta-i socoteala.

— Cînd ?

— Cînd se prăbușește vreun client. O săptămînă am fost mai aproape decît mi-am imaginat. Oricare dintre noi poate fi luat în orice clipă. Sau s-ar putea să nu se întîmple o săptămînă sau două.

— Și ne distrug sufletul ?

Melhill aprobă din cap.

— Dar asta-i crimă !

— Bineînțeles că e. Totuși nu s-a întîmplat încă. Poate că flathats-ii vor face un raid.

— Mă îndoiesc.

— Și eu. Ai asigurare pentru viața de apoi ? Poate că vei supraviețui după moarte.

— Sînt ateu, spuse Blaine. Nu cred în chestii d'astea.

— Și eu sînt. Dar viața după moarte este o realitate.

— Las-o moartă, zise Blaine amărît.

— Dar așa este ! E realitate științifică !

Blaine se holbă îndelung la tînărul astronaut.

— Ray, ce-ar fi să mă pui la curent ? Spune-mi pe scurt ce s-a întîmplat din 1958.

— E o perioadă mare, zise Melhill, și nu sînt ceea ce ai numit tu un tip educat.

— Doar să am o idee. Ce-i cu chestia asta, viața după moarte ? Și reîncarnarea și corpurile-gazdă ? Ce se întîmplă ?

Melhill se aplecă pe spate și respiră adînc.

— Bun, hai să vedem. 1958. Au ajuns cu o navă pe Lună în jurul lui 1960 și au aterizat pe Marte cam zece ani mai tîrziu. După aceea am fost în războiul ăla scurt cu Rusia pentru

asteroizi — o afacere stricată de spațiu extraterestru. Sau a fost cu China ?

— Nu contează, spuse Blaine. Ce-i cu reîncarnarea și viața după moarte ?

— O să încerc să-ți explic cum mi s-a explicat și mie în liceu. Aveam un curs numit „Urmărirea Supraviețuirii Fizice", dar asta a fost demult. Hai să vedem.

Melhill se încruntă, concentrîndu-se adînc.

— Citez : „Din timpuri imemorabile, omul a simțit prezența unei lumi spirituale invizibile și a bănuit că și el însuși face parte din acea lume după moartea corpului său." Cred că știi de chestia asta veche. Egiptenii, chinezii, alchimiștii europeni și alții. Așa că voi trece la Rhine. A trăit în epoca ta. Cerceta fenomenul fizic la Universitatea Duke. Ai auzit de el ?

— Bineînțeles, răspunse Blaine. Ce a descoperit ?

— Nimic în mod cert. Dar „a aruncat pisica". Apoi Kralski a preluat ștafeta la Vilna și s-a mișcat puțin mai departe. Asta era în 1987, anul în care Piraților au cîștigat primele lor World Series. În jurul anului 2000 a fost Von Leddner. A prezentat în linii generale teoria vieții după moarte, dar fără dovezi. Și în sfîrșit ajungem la Profesorul Michael Vanning. Profesorul Vanning este cel care a găsit totul. El **a dovedit** că oamenii trăiesc după moarte. I-a contactat, a vorbit cu ei, i-a înregistrat, toate chestiile astea. A prezentat dovezi științifice concrete absolut sigure despre viața după moarte. Dar bineînțeles că au existat neînțelegeri asupra lor, o grămadă de discuții religioase. Controverse. Știri în centul atenției. Un profesor cunoscut de la Harvard, numit James Archer Flynn, a prezentat argumente pentru a dovedi că toată treaba era o șarlatanie. El și Vanning s-au tot certat ani de zile. Pe atunci Vanning era bătrîn și se hotărîse să riște.

Sigilă o grămadă de lucruri într-un seif, ascunse lucruri ici și colo, difuză cîteva parole și promise că se va întoarce, cum a promis și Houdini, dar nu a făcut-o. Apoi...

— Scuză-mă, îl întrerupse Blaine, dacă **există** viață după moarte, de ce nu s-a întors Houdini ?

— E foarte simplu, dar te rog, fiecare lucru la vremea lui. Oricum, Vanning s-a sinucis, lăsînd un bilet lung de adio despre spiritul nemuritor al omului și despre progresul natural al rasei umane. Este retipărit în mai multe antologii. Mai tîrziu au aflat că era scris de o fantomă, dar asta-i altă poevste. Unde am rămas ?

— S-a sinucis.

— Da. Să fie al naibii dacă nu a luat legătura după ce a murit cu profesorul James Archer Flynn să-i spună unde poate găsi toate lucrurile alea ascunse, parolele și așa mai departe. Asta a rezolvat-o amice. Viața după moarte era **acolo.**

Melhill se ridică în picioare, se întinse și se așeză din nou.

— Institutul Vanning, spuse el, i-a avertizat pe toți asupra isteriei. Dar isteria a existat. Următorii cincisprezece ani sînt cunoscuți ca „Trăzniții Ani '40".

Melhill zîmbi și își linse buzele.

— Aș fi vrut să fiu și eu pe-acolo atunci. Fiecăruia i se dădea voie să facă orice. „Nu contează ceea ce faci," se spunea, **„te** așteaptă marea cu sarea". Sfînt sau păcătos, bun sau rău, fiecare primește o bucată. Criminalul se duce în viața de apoi la fel ca un arhiepiscop. Așa că trăiți-vă viața, fete și băieți, bucurați-vă de trup pe Pămînt cît sînteți aici, căci veți avea destul spirit după moarte. Mda, și chiar și-au trăit-o. Era anarhie. Se ivi o nouă religie autonumită „Conștiință", care spunea oa-

menilor că își datorau lor înșiși să experimenteze **totul,** bun sau rău, drept sau strîmb, pentru că viața de după moarte era o lungă rememorare a celor făcute pe Pămînt. Așa că **faceți-o** sau veți fi păcăliți în viața de apoi. Satisfaceți-vă orice dorință, orice poftă trupească, explorați-vă adîncurile cele mai întunecate. Trăiți la o cotă înaltă, muriți la o cotă înaltă. Era aiurea. Fanaticii adevărați formaseră cluburi de tortură, scriau enciclopedii despre durere și strîngeau torturi cum strîng gospodinele rețete. La fiecare întrunire, un membru se prezenta voluntar ca victimă și îl omorau în modul cel mai groaznic posibil. Vroia să experimenteze absolutul în plăcere și durere. Și cred că au făcut-o.

Melhill își șterse fruntea și spuse mult mai calm :

— Am citit ceva despre Anii Trăzniți.

— Observ, zise Blaine.

— Sînt lucruri interesante. Dar a sosit apoi prăbușirea. Institutul Vanning a făcut experimente în tot acest timp. În jurul lui 2050, cînd Anii Trăzniți erau în vogă, au anunțat că există o viață după moarte, asta sigur, **dar nu pentru oricine.**

Blaine clipi, dar nu făcu nici un comentariu.

— O prăbușire totală. Institutul Vanning anunță că aveau dovezi sigure că numai cam o persoană dintr-un milion se duceau în viața de apoi. Restul de milioane și milioane se stingeau ca o lumină cînd mureau. Paf ! Nimic mai mult. Nici o viață de apoi. Nimic.

— De ce ? întrebă Blaine.

— Ei bine, Tom, nici mie nu-mi e prea clară partea aceasta, îi răspunse Melhill. Dacă m-ai fi întrebat despre mecanica fluidelor ți-aș fi putut spune într-adevăr ceva ; dar teoria psihică nu este domeniul meu. Așa că încearcă să fii alături de mine în timp ce mă lupt cu chestia asta.

Își șterse fruntea cu putere.

— Ceea ce supraviețuiește sau nu după moarte este sufletul. Oamenii au discutat mii de ani despre ceea ce înseamnă suflet și unde și cum interacționează cu corpul și așa mai departe. Nu avem toate răspunsurile, dar avem niște definiții cu care să lucrăm. Astăzi, sufletul este considerat o rețea energetică de înaltă tensiune care emană din corp, este modificată de corp și ea însăși modifică corpul. Ai priceput ?

— Cred că da. Zi mai departe.

— Deci, cum am înțeles eu, sufletul și trupul interacționează și se modifică reciproc. Dar sufletul poate, de asemenea, exista independent de trup. Conform mai multor savanți, sufletul independent este stadiul următor al evoluției. Într-un milion de ani, spun ei, nici nu vom mai avea nevoie de corp, cu excepția unei scurte perioade de incubare. Eu personal nu cred că rasa asta păcătoasă va supraviețui alt milion de ani. Nici nu merită.

— În clipa asta sînt de acord cu tine, zise Blaine. Dar întoarce-te la viața de apoi.

— Avem rețeaua asta energetică de tensiune înaltă. Cînd corpul moare, rețeaua aceea **trebuie** să fie în stare să existe în continuare, ca un fluture care iese dintr-un cocon. Moartea este procesul care pur și simplu desparte sufletul de trup. Dar nu se întîmplă așa din cauza traumei morții. Anumiți oameni de știință cred că această traumă este mecanismul de evacuare al naturii prin care se eliberează sufletul de trup. Dar acționează foarte greu și infestează totul. Moartea este un șoc psihic colosal, iar rețeaua energetică se distruge aproape mereu, rupîndu-se toată. Nu se poate aduna, se disipează și atunci ești mort definitiv.

Blaine spuse :

— Deci, de aceea nu s-a mai întors Houdini.

— El și mulți alții. Da. Mulți oameni s-au gîndit îndelung și au pus capăt Anilor Trăzniți. Institutul Vanning a lucrat în continuare. Au studiat Yoga și chestii d'astea, dar pe baze științifice. Anumite religii din Est aveau ideea corectă, știi asta ? Fixează sufletul. Asta e ceea ce dorea Institutul : un mod de a fortifica rețeaua energetică, astfel încît să supraviețuiască procesului morții.

— Și l-au găsit ?

— Nu. Pe-atunci și-au schimbat numele în „Hereafter Inc."

Blaine dădu din cap :

— Am trecut pe lîngă clădirea lor azi. Ia stai așa ! Zici că au rezolvat problema fixării sufletul ? Atunci nu mai moare nimeni ! Toți trăiesc după moarte !

Melhill rînji sardonic :

— Nu fii țăran, Tom. Crezi că o fac pe gratis ? Nici pomeneală ! Este un tratament electrochimic complex, amice, și iau bani buni pentru asta. Costă **o avere.**

— Așa că numai bogații se înalță la ceruri, conchise Blaine.

— Ce altceva ai crezut ? Nu-și permit ca **oricine** să dea buzna.

— Sigur, sigur. Dar nu mai sînt și alte căi, alte discipline de fixare a sufletului ? Ce-i cu Yoga ? Dar cu Zen ?

— Funcționează, răspunse Melhill. Sînt cel puțin douăsprezece cursuri de supraviețuire casnică testate și aprobate de guvern. Necazul este că e nevoie de aproape douăzeci de ani de muncă asiduă pentru a deveni adept. Nu este pentru omul obișnuit. Nu, fără mașinile care să te ajute, ești mort.

— Și numai Hereafter Inc. are mașinile ?

— Mai sînt una sau două, Academia Afterlife and Heaven Ltd., dar prețul este cam același. Guvernul lucrează la niște asigurări de

supraviețuire după moarte, dar asta nu ne va ajuta.

— Presupun că nu, zise Blaine.

Visul a fost orbitor pentru o clipă, o ușurare de fricile morții, certitudinea rațională a unei permanențe și a existenței după moartea trupului, știința unui proces neîntrerupt de creștere și împlinire pentru personalitatea sa spre limitele acesteia — nu limitele restrictive ale învelișului fragil de carne pe care ereditatea și întîmplarea i l-au impus.

Dar nu a fost să fie. Dorința sufletului său de a se extinde va fi controlată în linii mari în final. Promisiunile zilei de mîine erau pentru vecie, nu pentru ziua de azi.

— Ce-i cu reîncarnarea și cu corpurile-gazdă ?

— Tu trebuie să știi, îi spuse Melhill. Te-au reîncarnat și te-au pus într-o gazdă. Nu-i nimic complicat în schimbarea sufletului, ți-ar spune bucuroși operatorii Transplantului. Transplantul este numai o rezidință temporară și nu implică dizlocarea integrală a sufletului original. Găzduirea este pentru totdeauna. În primul rînd, sufletul original trebuie înlăturat. În al doilea rînd este un joc periculos pentru sufletul care încearcă să intre în corpul gazdă. Vezi, cîteodată sufletul nu poate pătrunde în gazdă și se dezintegrează încercînd aceasta. Condițiile realizate pentru trecerea în viața de apoi nu stau în picioare la o încercare de reîncarnare. Dacă sufletul nu reușește să intre în gazdă... paf !

Blaine încuviință tacit, dîndu-și seama acum de ce Marie Thorne credea că e mai bine ca Reilly să moară.

Sfatul ei era cu totul în interesul lui. Întreabă :

— De ce ar face un om, cu asigurare pentru viață după moarte, o încercare de reîncarnare ?

— Pentru că unor babalîci le e frică de moarte, răspunse Melhill. Le este teamă de viața de apoi, de chestia cu spiritele. Vor să stea chiar aici pe Pămînt unde știu ce se întîmplă. Așa că ei cumpără legal un corp de pe piața liberă, dacă pot găsi unul bun. Dacă nu, cumpără unul de pe piața neagră. Unul din corpurile **noastre,** amice.

— Atunci înseamnă că trupurile de pe piața liberă sînt puse în vînzare de bună voie?

Melhill aprobă din cap.

— Dar cine și-ar vinde corpul?

— Un tip foarte sărac, evident. Prin lege, el ar trebui să primească compensarea sub forma unei asigurări pentru viață după moarte a trupului său. De fapt, el capătă ceea ce i se dă.

— Trebuie să fii nebun!

— Crezi asta? întrebă Melhill. Astăzi ca întotdeauna, lumea e plină de neinstruiți, oprimați, bolnavi, oameni care mor de foame. Și ca întotdeauna, toți au familii. Să presupunem că unul vrea să cumpere mîncare pentru copiii săi. Corpul îi este unicul lucru de valoare pe care poate să-l vîndă. Pe vremea ta, el nu avea nimic ca să vîndă.

— Poate că-i așa. Dar indiferent cît de rău merg lucrurile, nu mi-aș vinde niciodată trupul.

Melhill rîse amuzant.

— Ce tip curajos! Dar, Tom, ți-l iau pe gratis!

Blaine nu găsi nici un răspuns la aceasta

7

Timpul trecea anevoios în celula tapetată. Lui Blaine şi Melhill li se dădură cărţi şi reviste. Erau hrăniţi des şi bine, în căni şi farfurii de carton. Erau supravegheaţi îndeaproape ca să nu producă nici o vătămare corpurilor înalt cotate pe piaţă.

Erau ţinuţi împreună pentru companie ; oamenii singuratici cîteodată înnebunesc şi nebunia poate cauza stricăciuni ireparabile valoroaselor celule nervoase. Chiar li s-a acordat dreptul de a face exerciţii, sub supraveghere strictă, pentru a scăpa de plictiseală şi pentru a menţine trupurile lor în formă pentru viitorii proprietari.

Blaine începu să încerce un sentiment de plăcere excesivă pentru robustul, voinicul şi musculosul său trup pe care-l stăpînea de dată recentă şi de care va fi despărţit atît de repede. Era într-adevăr un corp excelent, îşi spuse, un trup de care poţi fi mîndru. Este drept că nu avea o graţie deosebită, dar graţia poate fi supraevaluată. Pentru a contrabalansa această lipsă, bănui că trupul nu era predispus la alergie ca fostul trup pe care-l ocupase şi dinţii erau foarte sănătoşi.

În mare, lăsînd la o parte faptul că e muritor, nu era un corp la care să renunţi cu uşurinţă.

Într-o zi după ce mîncaseră, o parte din peretele tapetat se dădu la o parte. Uitîndu-se în interior, protejat de bare de oțel, stătea Carl Orc.

— Salve, zise Orc, omul înalt, slab, cu ochii drepți, rigidizat în hainele sale de oraș. Ce mai face amicul meu brazilian ?

— Nenorocitule, articulă Blaine, cu o pricepere adîncă a insuficienței cuvintelor.

— E gafa lor, zise Orc. Voi, băieți, aveți destul de mîncare ?

— Tu cu ferma ta din Arizona !

— Am una arendată. Vreau să mă retrag acolo cîndva și să cresc plante de nisip. Cred că știu mai multe despre Arizona decît mulți din partea locului. Dar fermele costă bani și asigurarea pentru viață după moarte costă bani. Un om face ceea ce poate.

— Și un vultur face ceea ce poate, spuse Blaine.

Orc oftă adînc.

— Ei bine, este o afacere și cred că nu-i mai rea decît altele, dacă-mi pun mintea la contribuție. Trăim într-o lume crudă. Probabil că voi regreta toate astea într-o zi cînd voi sta pe verandă la mica mea fermă din deșert.

— Nu o să ajungi niciodată acolo, zise Blaine.

— Nu ?

— Nu. Într-o seară o să te prindă unul că-i pui ceva în băutură. Ai să ajungi în mizerie, Orc, cu capul căzut în ea. Și asta va fi sfîrșitul tău.

— Doar sfîrșitul trupului meu, îl corectă Orc. Sufletul meu va călători spre acea viață dulce de apoi. Am plătit-o băiete și raiul este viitoarea mea casă !

— Nu meriți !

Orc zîmbi și chiar Melhill nu-și putu reține un zîmbet.

— Săracul meu prieten brazilian, aici nu se pune problema **meritului.** Ar trebui să știi

asta ! Viața după moarte nu este pentru omuleții supuși și umili, indiferent cît de merituoși ar fi. Este pentru tipul cu dolarii în buzunar și mereu pe față ca să fie primul al cărui suflet să trăiască după moarte.

— Nu-mi vine să cred, spuse Blaine. Nu e corect, nu e drept.

— Ești un idealist, zise Orc interesat, ca și cum ar fi studiat ultimul „moa" din lume.

— Spune-i cum vrei. Poate că vei avea parte de viață după moarte, Orc. Dar cred că există un colț mic acolo unde vei arde pentru totdeauna !

Orc replică :

— Nu este nici o dovadă științifică asupra focului veșnic. Dar sînt multe pe care nu le știm despre viața de apoi. Poate că voi arde. Și poate că este și o fabrică acolo sus unde îți vor reasambla sufletul tău distrus... Dar hai să nu ne certăm. Îmi pare rău. Cred că a venit vremea.

Orc se îndepărtă rapid. Ușa cu bare de oțel se deschise violent și în cameră năvăliră cinci oameni.

— Nu ! țipă Melhill.

Se apropiară de astronaut. Cu dibăcie îi evitară pumnii și îi imobilizară brațele. Unul din ei îi băgă un căluș în gură. Apoi începură să-l tragă afară din cameră.

Orc apăru în prag, încruntîndu-se.

— Lăsați-l !

Oamenii îl eliberară pe Melhill.

— Proștilor, ați luat greșit omul, le zise Orc. Este **ăla** de acolo.

Arătă spre Blaine.

Blaine încercă să se pregătească sufletește pentru pierderea prietenului său. Schimbarea bruscă a norocului l-a prins cu gura căscată și nepregătit. Oamenii îl apucară înainte de a avea timp să reacționeze.

— Îmi pare rău, zise Orc, în timp ce-l conduceau afară pe Blaine. Clientul a specificat constituția și complexitatea corpului tău.

Blaine își reveni dintr-o dată și încercă să se smulgă ca să se elibereze.

— Te omor, țipă spre Orc. Jur că am să te omor !

— Nu-l vătămați, spuse Orc oamenilor cu fața ca de lemn.

Îi fu pusă o cîrpă în gură și la nas și Blaine mirosi ceva îmbolnăvitor de dulce. Cloroform, se gîndi. Ultima amintire era despre Melhill care avea o față cadaverică și stătea în ușa cu bare.

8

Primul act conștient al lui Thomas Blaine a fost de a vedea dacă mai era Thomas Blaine și dacă încă se mai afla în corpul său. Dovada era acolo, indiscutabilă. Nu-i scoseseră încă sufletul.

Era așezat pe un divan, complet îmbrăcat. Se ridică și auzi sunetul unor pași afară, venind spre ușă.

Probabil că au supraestimat puterea cloroformului ! Încă mai avea o șansă !

Se ridică repede și se ascunse după ușă. Ea se deschise și cineva intră înăuntru. Blaine ieși de acolo și lovi.

Reuși să-și controleze forța de lovire. Dar mai avea multă neutilizată, cînd pumnul său mare o lovi pe Marie Thorne într-o parte a bărbiei sale frumoase proporționate.

O duse pe divan. În cîteva minute își reveni și privi spre el.

— Blaine, ești un idiot.

— N-am știut cine era.

Chiar cînd a spus-o, Blaine realiză că nu era adevărat. El **a recunoscut-o** pe Marie Thorne cu o fracțiune de secundă înainte ca lovitura să fie lansată iremediabil. Corpul său bine coordonat, sensibil, ar fi putut să retragă lovitura chiar și atunci. Dar o furie imperceptibilă și incontestabilă a acționat peste capacitatea sa de rațiune, conștiință și morală ; furia

a utilizat cu șiretenie caracterul presant pentru a evita responsabilitatea, a prins momentul înșelător pentru a o pune la podea pe recea și nepăsătoarea domnișoară Thorne.

Fapta sugera ceva ce Blaine nu vroia să afle despre el însuși. Spuse :

— Domnișoară Thorne, pentru cine ai cumpărat corpul meu ?

Îl privi urît.

— L-am cumpărat pentru tine, de vreme ce e clar că nu poți avea singur grijă de el.

Așa că nu urma să moară la urma urmelor. Nici un nătîng gras nu avea să-i moștenească trupul, împrăștiindu-i sufletul în cele patru zări. Bun ! Vroia foarte mult să trăiască. Dar ar fi vrut ca oricine altcineva să-l salveze în afara lui Marie Thorne.

— M-aș fi descurcat mai bine dacă aș fi știut cum merg treburile pe aici, zise Blaine.

— Tocmai vroiam să-ți explic. De ce n-ai așteptat ?

— După modul în care mi-ai vorbit ?

— Îmi pare rău dacă am fost prea brutală. Am fost destul de supărată după ce domnul Reilly a anulat campania publicitară. Dar nu puteai înțelege asta ? Dacă aș fi bărbat...

— Nu ești bărbat, îi reaminti Blaine.

— Ce diferență e ? Presupun că ai niște idei ciudate de modă veche după rolul și statutul femeii.

— Nu le consider ciudate.

— Bineînțeles că nu.

Își pipăi falca, ce era fără culoare și ușor umflată.

— Ei bine, considerăm că sîntem chit ? Sau vrei să-mi mai tragi o palmă ?

— Una a fost îndeajuns, mersi, zise Blaine.

Se ridică, cu o oarecare nesiguranță. Blaine își puse un braț în jurul ei pentru a o sprijini și se tulbură pentru o clipă. Își imaginase acel

corp cochet din catgut și oțel, dar de fapt era din carne, ferm, energic și surprinzător de moale. Așa de aproape era, încît putea vedea fire răzlețe de păr ieșind din coafura strînsă și o mică aluniță pe frunte lîngă linia părului. În acel moment, Marie Thorne înceta să mai fie ceva abstract pentru el și luă forma unei ființe umane.

— Pot să stau și singură, zise ea.

După un moment prelungit, Blaine îi dădu drumul.

— În aceste condiții, îi spuse privindu-l cu siguranță, cred că relația noastră trebuie să fie strict de afaceri.

Minune după minune ! Ea a început dintr-odată și să-**I** imagineze, de asemenea, ca pe o ființă umană ; era conștientă că el era bărbat și o deranja acest lucru. Gîndul acela îi făcu o mare plăcere. Nu era faptul că îi plăcea Marie Thorne, își spuse, sau că o dorea în mod special. Dar vroia foarte mult să-i strice echilibrul, să zgîrie smaltul de pe fațadă, să enerveze calmul acela groaznic. Spuse :

— Bineînțeles, domnișoară Thorne.

— Îmi pare bine că gîndești astfel. Pentru că sincer, nu ești genul meu.

— Care este genul tău ?

— Îmi plac bărbații înalți și slabi. Bărbați cu o anumită grație, ușurință și rafinament.

— Dar...

— Mergem să mîncăm de prînz ? spuse liniștită. După aceea, domnul Reilly vrea să vorbească cu tine. Cred că are să-ți facă o propunere.

O urmă afară din cameră, furios pe el însuși. Își bătuse jos de el ? Înalți, slabi, grațioși, rafinați ! La naiba, asta-i ceea ce fusese el înainte ! Și sub acest trup blond, voinic, de lup-

tător, el încă mai era așa, dacă ea ar fi avut ochi să-l vadă !

Și cine pe cine enerva ?

După ce se așezară la masă în sufrageria administrației, Blaine spuse dintr-o dată :

— Melhill !

— Poftim ?

— Ray Melhill, omul cu care eram închis ! Domnișoară Thorne ai putea oare să-l cumperi și pe el ! Voi plăti pentru el imediat ce voi putea. Am fost închiși împreună. E un tip al naibii de drăguț.

Se uită la el cu curiozitate.

— Să văd ce pot face.

Se ridică de la masă. Blaine aștepta, frecîndu-și mîinile, dorindu-și să aibă gîtul lui Carl Orc între ele. Marie Thorne se întoarse în cîteva minute.

— Îmi pare foarte rău. Am luat legătura cu Orc. Domnul Melhill a fost vîndut la o oră după ce ai fost luat. Îmi pare cu adevărat rău. N-am știut.

— Nu face nimic, zise Blaine. Cred că aș bea ceva.

9

Domnul Reilly stătea drept și aproape pierdut într-un scaun mare, moale, ca un tron. Era un bătrînel mic, chel, ca un păianjen. Pielea sa ridată și transparentă se întindea lipită de craniu și de mîinile sale încleștate, iar oasele și tendoanele se conturau clar prin carnea tare și zbîrcită. Blaine văzu imaginea creată de fluxul sanguin care curgea leneș prin venele fragile, varicoase, amenințînd să se oprească în orice clipă. Totuși, ținta lui Reilly era stabilă și ochii săi erau lucizi pe fața surîzătoare ca de maimuță.

— Deci ăsta-i omul tău din trecut! zise domnul Reilly. Vă rog să luați loc, domnule. Și dumneata, domnișoară Thorne. Tocmai am vorbit despre dumneata cu bunicul meu, domnule Blaine.

Blaine privi jur împrejur, aproape așteptînd să-l vadă pe bunicul mort de cincizeci de ani cum se deslușea spectral deasupra lui. Dar nu era nici urmă de el în camera ornamentată, cu tavan înalt.

— A dispărut acum, explică domnul Reilly. Săracu' bunicu' poate să-și mențină starea ectoplasmatică doar un timp scurt și chiar și așa, este mai bine decît multe fantome.

Expresia lui Blaine probabil se schimbă, pentru că domnul Reilly întrebă :

— Nu credeți în fantome, domnule Blaine ?

— Nu, nu cred.

— Bineînțeles că nu. Presupun că lumea are subînțelesuri regretabile pentru mintea dumitale din secolul douăzeci. Lanțuri zăngănitoare, schelete și toate prostiile alea. Dar cuvintele își schimbă înțelesul și chiar realitatea este modificată așa cum omenirea transformă și manipulează natura.

— Înțeleg, spuse Blaine politicos.

— Consideri acestea vorbe în vînt, zise domnul Reilly de bună credință. Nu am vrut să fie așa. Consideră modalitatea în care cuvintele își schimbă înțelesul. În secolul douăzeci, „atom" devenise un cuvînt bun la toate pentru scriitorii cu imaginație ca „armele atomice" și „navele acționate atomic". Un cuvînt absurd, pe care orice om cu scaun la cap ar face mai bine să-l ignoreze, așa cum dumneata, cu scaun la cap, ignorezi cuvîntul „fantome". Totuși cîțiva ani mai tîrziu, „atomii" evocau o imagine a unei morți foarte reală și iminentă. Nici un om cu scaun la cap nu putea ignora cuvîntul !

Domnul Reilly zîmbi amintindu-și :

— „Radiația" s-a schimbat dintr-un termen plictisitor din manuale într-o sursă de ulcere canceroase. „Răul de spațiu" era un termen abstract și neutilizat pe vremea ta. Dar peste cincizeci de ani însemna spitale cu trupuri contorsionate. Cuvintele tind să se schimbe, domnule Blaine, de la o utilizare abstractă, fantezistă sau academică, la una funcțională, reală, de zi cu zi. Se întîmplă cînd practica ajunge teoria.

— Și fantomele ?

— Procesul a fost similar, domnule Blaine, ești de modă veche. Va trebui să-ți schimbi efectiv conceptul tău despre acest cuvînt.

— Va fi greu, zise Blaine.

— Dar necesar. Amintește-ți, erau o mulțime de probe în favoarea lor. Prognoza asupra

existenței lor poți să spui că era favorabilă. Și cînd viața după moarte a devenit o realitate în locul unei gîndiri visătoare, fantomele au devenit de asemenea o realitate.

— Cred că va trebui să văd una mai întîi, spuse Blaine.

— Negreșit că vei vedea. Dar, destul. Spune-mi, cum îți convine epoca noastră ?

— Pînă acum nu prea mult, răspunse Blaine.

Reilly chicoti vesel :

— Nimic fermecător despre hoții de trupuri, nu ? Dar n-ar fi trebuit să părăsești clădirea, domnule Blaine. Nu era în interesul dumitale și în mod sigur nici în interesul companiei.

— Îmi pare rău, domnule Reilly, spuse Marie Thorne. A fost greșeala mea.

Reilly privi spre ea, apoi se întoarse spre Blaine :

— Este păcat, bineînțeles. Ar fi trebuit, cu toată sinceritatea, să fii lăsat în voia soartei în 1959. De fapt, domnule Blaine, prezența dumitale aici este cam stînjenitoare pentru noi.

— Regret faptul.

— Bunicul meu și cu mine sîntem de acord, cam tîrziu, cred, împotriva utilizării dumitale pentru publicitate. Totuși aceasta este făcută acum. Dar ar putea fi publicitate, în ciuda dorințelor noastre. Există posibilitatea ca guvernul să intenteze acțiuni companiei.

— Domnule Reilly, spuse Marie Thorne, avocații sînt siguri asupra poziției noastre.

— A, nu o să mergem la închisoare, zise Reilly. Dar ia în considerație publicitatea. Publicitatea **negativă** ! Rex trebuie să rămînă respectabilă, domnișoară Thorne. Insinuări de scandal, aluzii răutăcioase de ilegalitate... Nu, domnul Blaine nu ar trebui să fie aici în anul 2110, o dovadă ambulantă de judecată greșită. De aceea, domnule, îți voi face o propunere de afacere.

— Vă ascult, spuse Blaine.

— Considerînd că Rex vă cumpără asigurarea vieții după moarte, veți consimți să vă sinucideți ?

Blaine clipi rapid pentru moment, descumpănit.

— Nu.

— De ce nu ? întrebă Reilly.

Pentru o clipă, motivul părea evident. Ce creatură consimte să-și ia propria viață ? Din nefericire, omul o face. Așa că Blaine trebui să stea să-și selecteze gîndurile.

— În primul rînd, nu sînt convins de viața asta după moarte.

— Consideră că te convingem. Te vei sinucide atunci ?

— Nu !

— Ce mărginit ! Domnule Blaine, aveți în vedere poziția dumneavoastră. Epoca aceasta vă este străină, inamică, nesatisfăcătoare. Ce fel de muncă puteți presta ? Cu cine puteți să vorbiți și despre ce ? Nici măcar nu puteți să mergeți pe stradă fără să nu fiți în pericol de moarte.

— Asta nu se va mai întîmpla, zine Blaine. N-am știut cum merg treburile pe aici.

— Dar se va întîmpla ! Nu poți ști niciodată cum merg treburile pe aici ! Nu cu adevărat. Ești în aceeași situație cu un om al cavernelor aruncat datorită hazardului în anul dumitale 1958. Se va considera destul de capabil, cred, datorită experienței sale cu tigri cu dinți-sabie și mastodonți păroși. Probabil că vreun suflet nobil îl va avertiza asupra gangsterilor. Dar la ce bun ? L-ar salva de a fi călcat de o mașină, electrocutat pe o șină de metrou, asfixiat de o sobă cu gaz, de căderea în casa unui lift, de tăierea în bucățele cu un fierăstrău mecanic sau de a-și rupe gîtul în baie ? Trebuie să fii născut cu astfel de lucruri ca să poți umbla

liniștit printre ele. Și chiar și așa, astfel de lucruri se întîmplă și oamenilor din epoca ta cînd le slăbește atenția pentru o clipă ! Și cîte altele, ca omul cavernelor să se poticnească ?

— Exagerați situația, spuse Blaine, simțind o ușoară undă de transpirație pe frunte.

— Oare ? Pericolele pădurii sînt nimicuri in comparație cu pericolele orașului. Și cînd orașul devine super-oraș...

— Nu mă voi sinucide, zise Blaine. Îmi voi încerca norocul. S-o lăsăm baltă.

— De ce nu vrei să fii rezonabil ? întrebă domnul Reilly nemulțumit. Omoară-te acum și ne scapi pe toți de multe necazuri. Pot să-ți prezint viitorul tău, dacă tu nu poți. Probabil cu un curaj absolut și o șiretenie animalică vei supraviețui un an. Sau chiar doi. Nu va conta, pentru că în final tot te vei sinucide. Ești tipul de sinucigaș. Sinuciderea îți stă scrisă pe frunte, te-ai născut pentru așa ceva, Blaine ! Te vei omorî într-un mod mizerabil într-un an sau doi, vei aluneca din trupul schilodit cu ușurare... dar nu vei avea viață după moarte care să-ți aline sufletul obosit.

— Ești nebun ! țipă Blaine.

— Nu mă înșel niciodată asupra tipurilor sinucigașe, spuse calm domnul Reilly. Pot să localizez mereu. Bunicul este de acord cu mine. Așa dacă ai...

— Nu, zise Blaine. Nu mă voi sinucide. Mă tem că va trebui să angajezi pe cineva să o facă.

— Nu e genul meu, replică domnul Reilly. Nu te voi constrînge. Vino la reîncarnarea mea în după amiaza asta. Doar ca să arunci o privire asupra vieții de apoi. Poate că-ți vei schimba părerea.

Blaine ezită și bătrînul îi zîmbi :

— Nu-i nici un pericol, îți promit și fără șmecherii ! Ți-e teamă că aș putea să-ți fur

corpul ? Mi-am ales gazda cu luni de zile în urmă, de pe piaţa liberă. Sincer, nu aş **vrea** trupul tău. Vezi, n-aş fi în largul meu în ceva aşa de grosolan.

Convorbirea se terminase. Marie Thorne îl conduse pe Blaine afară.

10

Camera de reîncarnare era aranjată ca un mic teatru. Era adesea utilizată, află Blaine, pentru conferințele companiei și programe educative la nivel administrativ. Astăzi, public restrîns și select. Consiliul de administrație al Companiei Rex era prezent : cinci bărbați de vîrstă medie stînd pe ultimul rînd din sală și vorbind între ei. Lîngă ei se afla o secretară. Blaine și Marie Thorne stăteau în față, cît mai departe posibil de directori.

Pe scena ridicată, sub reflectoare albe, aparatura de reîncarnare era deja amplasată. Existau două fotolii masive, echipate cu sîrme și cureluțe. Între scaune se afla o mașină mare, neagră și lucioasă. Sîrmele groase, care conectau mașina de scaun, îi dădură lui Blaine sentimentul că va fi martor la o execuție. Mai mulți tehnicieni erau aplecați asupra mașinii, făcînd ultimele reglaje. Lîngă ei stăteau bătrînul doctor cu barbă și colegul său cu fața roșie.

Domnul Reilly sosi pe scenă, salută publicul și se așeză într-unul din fotolii. Era urmat de către un bărbat cam de patruzeci de ani cu o față înfricoșată, albă și hotărîtă. Acesta era gazda, actualul posesor al corpului pe care l-a contractat domnul Reilly. Gazda se așeză în celălalt fotoliu, se uită rapid spre asistență și își lăsă privirea în jos, spre mîini. Părea stînjenit. Transiația îi înroura buza superioară, și

subțioarele hainei aveau o pată neagră. Nu se uita la Reilly, nici Reilly nu se uita la el.

Pe scenă sosi alt bărbat, chel și cu privirea sinceră, purtînd un costum negru cu un guler funcționăresc și ținînd în mînă o mică carte neagră. Începu o conversație în șoaptă cu cei doi oameni așezați.

— Cine-i ăla ? întrebă Blaine.

— Părintele James, răspunse Marie Thorne. Este preot al bisericii Vieții de apoi.

— Ce-i asta ?

— Este o religie nouă. Știi despre Anii Trăzniți ? Ei bine, în acea perioadă a existat o puternică controversă religioasă...

Problema arzătoare a anului 2040 era statutul spiritual al vieții după moarte. Deveni mai arzătoare după ce Hereafter Inc. anunță nașterea vieții de apoi **științifice.** Corporația a încercat cu disperare să evite orice implicație religioasă, dar așa ceva nu a putut fi ocolit foarte bine. Multor fețe bisericești li s-au părut că știința atenta pe nedrept la teritoriul lor. Vrînd, nevrînd, Hereafter Inc. era considerată purtătoarea de cuvînt a unei noi poziții științifice religioase, aceea că mîntuirea se baza nu pe considerente religioase, morale sau etnice, ci pe un principiu aplicat, impersonal, invariabil științific.

Convocări, ședințe și congrese erau ținute pentru a decide asupra problemei arzătoare. Anumite grupuri au adoptat ideea că viața de apoi științifică, proaspăt descoperită, era clar că **nu** era cerul, mîntuirea sau raiul, pentru că nu era implicat sufletul.

Mintea, afirmau ei, nu este sinonimă cu sufletul, nici sufletul nu era conținut de o parte a minții. Garantat, știința găsise un mijloc de extindere a existenței unei părți a entității minte-corp. Asta era bine, dar nu afecta deloc

sufletul, și în mod sigur nu însemna Nemurire, Rai, Nirvana sau orice altceva asemănător. **Sufletul** nu putea fi afectat de manipularea științifică. Și dispoziția sufletului după eventuala și inevitabila moarte a minții, în viața de apoi științifică, era în concordanță cu practicile tradiționale, morale, etice și religioase.

— Aoleu ! făcu Blaine. Cred că știu ce vrei să spui. Au încercat să realizeze o coexistență între știință și religie. Dar nu era raționamentul lor cam subtil pentru anumiți oameni ?

— Ba da, replică Marie Thorne, chiar dacă au explicat-o mai bine decît am făcut-o eu și au susținut-o cu tot felul de analogii. Dar asta nu era decît un punct de vedere. Alții nici n-au experimentat coexistența. Pur și simplu au declarat că viața de apoi științifică era păcătoasă. Și un grup a soluționat problema, alăturîndu-se punctului de vedere științific și declarînd că sufletul este înglobat în minte.

— Presupun că asta era biserica Vieții de apoi.

— Da. S-au despărțit de alte religii. Conform punctului lor de vedere, mintea conține sufletul și viața de apoi este renașterea sufletului după moarte, fără dubii și contraverse spirituale.

— Asta înseamnă să fii în pas cu vremea, zise Blaine. Dar moralitatea...

— După părerea lor, aceasta nu se desparte de moralitate. Cei ce trăiesc viața de apoi spun că nu se pot impune principii morale și etice oamenilor printr-un sistem de recompense și pedepse spirituale, și dacă s-ar putea, n-ar trebui. Ei zic că moralitatea trebuie să fie bună în drepturile ei proprii, în primul rînd în condițiile organismului social și în al doilea rînd în condițiile binelui individului.

Lui Blaine i se păru că are multe de întrebat despre moralitate.

— Presupun că este o religie populară ?

— Foarte populară, răspunse Marie Thorne.

Blaine dori să întrebe mai multe, dar Părintele James începuse să vorbească :

— William Fitzsimmons, se adresă preotul gazdei, ai venit în acest loc de bună voie și nesilit de nimeni în scopul întreruperii existenței tale pe suprafața pămîntească și a reînceperii sale în plan spiritual ?

— Da, Părinte, șopti palidă gazda.

— Și instrumentarea cuvenită a fost realizată astfel încît să-ți poți continua existența în plan spiritual ?

— Da, Părinte.

Părintele James se întoarse către Reilly :

— Kenneth Reilly, ai venit în acest loc de bună voie și nesilit de nimeni în scopul continuării existenței tale pe Pămînt în trupul lui William Fitzsimmons ?

— Da, Părinte, spuse Reilly cu o față mică și foarte serioasă.

— Și ai făcut posibilă intrarea în viața de apoi lui William Fitzsimmons ? Și ai plătit o sumă de bani moștenitorilor lui Fitzsimmons, de asemenea, ai plătit taxa guvernamentală pentru tranzacții de acest gen ?

— Da, Părinte, zise Reilly.

— Toate formalitățile fiind îndeplinite, nu este implicată nici o crimă civică sau religioasă. Aici nu se suprimă nici o viață, căci viața și personalitatea lui William Fitzsimmons continuă neabătută în viața de apoi, precum viața și personalitatea lui Kenneth Reilly va continua neabătută pe Pămînt. De aceea, fie ca reîncarnarea să aibă loc !

Lu Blaine i se păru un amestec hidos de ceremonie nupțială și execuție. Preotul zîmbitor se retrase. Tehnicienii îi fixară pe bărbați de

scaunele lor și atașară electrozii la brațele, picioarele și fruntile acestora. Asupra teatrului se abătu o liniște mormîntală, și directorii Rex-ului se aplecară înainte în scaune, în expectativă.

— Dați-i drumul, zise Reilly, privind către Blaine și zîmbind ușor.

Tehnicianul șef roti un disc de pe mașinăria neagră. Aceasta zbîrnîi puternic și lumina reflectoarelor slăbi. Ambii bărbați smuciră convulsiv de curele, apoi se prăbușiră pe spate.

Blaine șopti :

— Îl omoară pe nenorocitul ăla de Fitzsimmons.

— Nenorocitul ăla, îi spuse Marie Thorne, știa exact ce face. Are treizeci și șapte de ani și a fost un ratat toată viața. N-a fost în stare să reziste într-o slujbă prea mult și nici n-a mai avut vreo șansă de a supraviețui după moarte. Aceasta a fost o ocazie excelentă pentru el. În plus, are o nevastă și cinci copii pe care n-a fost în stare să-i întrețină. Suma pe care domnul Reilly a plătit-o îi va permite nevestei să ofere copiilor o educație corespunzătoare.

— Ura pentru ei, spuse Blaine. De vînzare tată cu corp ușor uzat în stare foarte bună. Trebuie să se vîndă ! Sacrificiu !

— Ești ridicol. Uite, s-a terminat !

Mașina a fost oprită și curelele îndepărtate de pe cei doi bărbați. Cadavrul ridat și rînjit al lui Reilly era ingnorat, în vreme ce tehnicienii și doctorii examinau trupul gazdei.

— Încă nimic ! strigă bătrînul doctor cu barbă.

Blaine simți o stare de neliniște în încăpere și o urmă de teamă. Secundele se scurgeau încet în timp ce doctorii și tehnicienii se îngrămădeau în jurul gazdei.

— Tot nimic ! țipă, vocea ascuțindu-i-se.

— Ce se întîmplă ? o întrebă Blaine pe Marie Thorne.

— Cum ți-am spus, reîncarnarea poate juca feste și este periculoasă. Sufletul lui Reilly nu a fost în stare încă să intre în corpul-gazdă. Nu mai are mult timp.

— De ce ?

— Pentru că un corp începe să moară în clipa în care nu mai este locuit. Procesele ireversibile ale morții încep dacă nu se mai află un suflet, fie și adormit, în trup. Sufletul este esențial. Chiar și o minte inconștientă controlează procesele automate. Dar cînd nu mai există deloc suflet...

— Tot nimic ! urlă doctorul.

— Cred că e prea tîrziu acum, șopti Marie Thorne.

— Un tremur ! zise doctorul. Am simțit un tremur !

Urmă o tăcere lungă.

— Cred că a intrat ! Acum, oxigen, adrenalină !

Gazdei i se puse o mască. I se făcu o injecție hipodermică. Gazda se scutură, tremură, se prăbuși și se scutură din nou.

— A reușit ! țipă bătrînul doctor, scoțîndu-i masca de oxigen.

Directorii, ca la un semn, se ridicară de pe scaune, grăbindu-se spre scenă. Înconjurară gazda, care acum clipea din ochi și rîgîia.

— Felicitări, domnule Reilly !

— Ați reușit, domnule !

— Ne-ați îngrijorat, domnule Reilly !

Gazda se holbă la ei. Se șterse la gură și vorbi :

— Nu mă numesc Reilly.

Bătrînul doctor își făcu loc printre directori și se aplecă spre gazdă :

— Nu sînteți Reilly ? Sînteți Fitzsimmons ?

— Nu, nu sînt Fitzsimmons, săracul prost ! Și nu sînt Reilly. Reilly a încercat să intre în

corp, dar eu am fost mai rapid. Am intrat primul în trup. Este al meu acum.

— Cine ești dumneata ? întrebă doctorul.

Gazda se ridică în picioare. Directorii se dădură la o parte, iar unul din oameni își făcu repede o cruce.

— A fost mort prea mult, spuse Marie Thorne.

Fața gazdei abia mai avea o ușoară asemănare cu fața palidă și înfricoșată a lui William Fitzsimmons. Nu mai era nimic din hotărîrea lui Fitzsimmons, nimic din nerăbdarea și umorul lui Reilly pe acea față. Nu mai semăna decît cu ea însăși.

Fața era albă ca a unui mort, în afara unor puncte negre pe barba țepoasă pe obraji și fălci. Buzele erau incolore. O buclă de păr negru era lipită pe fruntea rece și albă. Cînd Fitzsimmons locuia corpul, trăsăturile erau plăcute, armonioase, de nedescris. Dar acum caracteristicile individuale se înăspriseră și se dezvoltaseră separat. Fața albă, nearmonioasă avea un aspect grosolan, necizelat, ca o fontă înainte de călire sau ca argila înaintea arderii. Avea o privire vlăguită, posacă, relaxată, datorită lipsei tonusului muscular și a crispării. Trăsăturile calme, neputincioase pur și simplu, existau, nedezvăluind nimic din personalitatea din spatele lor. Fața era dezumanizată.

Tot caracterul omenesc se afla acum în ochii mari, calmi, care nu clipesc, ca ai lui Buddha.

— Parcă-i o mortăciune, șopti Marie Thorne, lipindu-se de umărul lui Blaine.

— Cine ești ? întrebă doctorul bătrîn.

— Nu-mi amintesc. Nu știu. Încet se întoarse și începu să coboare de pe scenă. Doi directori se mișcară ostentativ pentru a-i bara calea.

— Dați-vă la o parte ! E corpul meu acum.

— Lăsați sărmanul zombi în pace, spuse obosit doctorul.

Directorii plecară din calea sa. Zombi-ul păși pînă la capătul scenei, cobori treptele și se îndreptă spre Blaine.

— Te cunosc ! zise.

— Ce ? Ce vrei ? întrebă cu nervozitate Blaine.

— Nu-mi amintesc, spuse zombi-ul, holbîndu-se la el cu insistență. Cum te numești ?

— Tom Blaine.

Zombi-ul scutură din cap.

— Nu-mi spune nimic. Dar îmi voi aduce aminte. Tu ești, fără îndoială. Ceva... Corpul meu moare, nu-i așa ? Foarte rău. O să-mi amintesc pînă se epuizează. Tu si cu mine, știi, eram împreună. Blaine, nu-ți aduci aminte de mine ?

— Nu ! țipă Blaine, codindu-se la ideea relației sugerate, că ar fi o legătură vitală între el și chestia asta muribundă. Nu putea fi ! La ce secret împărtășit făcea aluzie acest hoț de cadavre, uzurpatorul acesta necurat, ce intimitate neagră, ce subînțeles era de împărțit ca o coajă murdară de pîine între Blaine și el însuși ?

Nici unul, își spuse Blaine. Se cunoștea, știa ce era, știa ce fusese. Nimic de genul acesta nu putea apărea cu legitimitate ca să-l confrunte. Creatura ori era nebună, ori se înșela.

— Cine ești ? întrebă Blaine.

— Nu știu.

Zombi-ul își aruncă brațele în aer, ca un om prins într-o plasă. Și Blaine își imagina cum trebuie să se simtă sufletul lui, încurcat, dezorientat, fără identitate, vrînd să trăiască

și prins într-o îmbrățișare muribundă de carne al unui trup zombi.

— Ne vedem altă dată, îi spuse zombi-ul lui Blaine. Ești important pentru mine. Ne vom revedea și îmi voi aminti totul despre tine și mine.

Zombi-ul se întoarse și plecă pe coridor afară din teatru. Privirea lui Blaine rămase pironită asupra lui pînă cînd simți dintr-o dată o greutate pe umărul său.

Marie Thorne leșinase. Era cel mai feminin lucru pe care-l făcuse pînă atunci.

PARTEA A DOUA

11

Tehnicianul șef și doctorul bărbos se certau lîngă mașina de reîncarnare, cu asistenții așezați respectuos în spatele lor. Conflictul era pur tehnic, dar Blaine deduse că încercau să determine cauza eșecului reîncarnării. Fiecăruia i se părea că defecțiunea se afla în teritoriul celuilalt.

Bătrînul doctor insista că reglajele mașinii au fost eronate, sau că s-a întîmplat o cădere necompensată de tensiune. Tehnicianul șef jura că mașina era perfectă. Era sigur că Reilly nu era în formă fizică pentru extenuanta încercare.

Nici unul nu ceda un milimetru. Dar fiind oameni rezonabili, ajunseră în curînd la o soluție de compromis. Eroarea, deciseră, stătea în spiritul fără nume care s-a luptat cu Reilly pentru posedarea corpului lui Fitzsimmons și l-a înlăturat.

— Dar cine era? întrebă tehnicianul șef. Crezi că e o fantomă?

— Posibil, răspunse doctorul, deși e al naibii de rar ca o fantomă să posede un corp viu. Totuși a vorbit destul de aiurea ca să fie o fantomă.

— Oricine ar fi fost, a preluat gazda, prea tîrziu. Corpul era efectiv muribund. Oricum, nu poate fi învinuit nimeni pentru asta

— Da. Voi certifica starea aparent bună a echipamentului.

— Destul de corect. Şi eu voi certifica aparenta formă fizică bună a pacientului.

Schimbară o privire de perfectă înţelegere.

Directorii ţinură o scurtă conferinţă pe cont propriu, încercînd să determine ce efecte pe termen scurt vor fi în structura corporaţiei Rex, cum ar trebui făcut public anunţul şi dacă întregului personal al lui Rex ar trebui să i se dea o zi liberă pentru a vizita Cavoul Familiei Reilly.

Corpul adevărat al lui Reilly stătea pe spate în scaunul său, începînd să înţepenească, avînd un rictus batjocoritor.

Marie Thorne îşi recăpătă cunoştinţa.

— Hai, spuse, conducîndu-l pe Blaine afară din teatru. Merseră grăbiţi prin nişte coridoare lungi şi gri spre o uşă care dădea spre stradă. Afară, chemă un helitaxi şi dădu şoferului adresa.

— Unde mergem ? întrebă Blaine, în timp ce helitaxiul se ridica în aer şi făcu un viraj.

— La mine. Rex o să fie o casă de nebuni un timp.

Începu să-şi rearanjeze părul.

Blaine se aşeză pe spate în perne şi se uită în jos spre oraşul care strălucea. De la acea înălţime acesta părea o miniatură splendidă, un mozaic multicolor din **O mie şi una de nopţii.** Dar undeva acolo, umblînd pe străzi şi nivele, era zombi-ul, încercînd să şi-l reamintească.

— Dar de ce eu ? se trezi Blaine întrebînd.

Marie Thorne îi aruncă o privire.

— De ce tu şi zombi-ul ? Bine, dar de ce nu ? N-ai făcut niciodată greşeli ?

— Presupun că am făcut. Dar sînt poveşti vechi terminate.

Ea scutură din cap.

— Poate că greşelile s-au terminat definitiv în epoca ta. Astăzi nimeni nu mai moare cu certitudine. Acesta este unul din marile dezavantaje ale vieţii după moarte. Greşelile cuiva cîteodată refuză să stea cuminţi, moarte şi-ngropate. Cîteodată te urmează peste tot.

— Văd şi eu. Dar n-am făcut niciodată nimic care să aducă **aia !**

Ridică nepăsătoare din umeri.

— În cazul acesta, eşti mai bun decît mulţi dintre noi.

Niciodată nu îi păruse mai străină ca acum. Helitaxiul începu să coboare lin. Şi Blaine cugetă asupra dezavantajelor inerente în toate avantajele.

Pe vremea lui, a observat că o controlare a bolilor în zonele mărginaşe conduce la o explozie a natalităţii, foametei, ciumei. A văzut energia atomică născînd războiul atomic. Fiecare avantaj genera dezavantajele lui specifice. De ce ar fi astăzi altfel ?

O viaţă de apoi ştiinţifică verificată era fără îndoială un avantaj al rasei umane. Practica a ajuns din urmă teoria. Dar dezavantajele... Era o anumită slăbire inevitabilă a barierei protectoare din jurul vieţii pămînteşti, cîteva tăieturi în perdea, cîteva găuri în văl. Morţii refuzau să stea cuviincios, liniştiţi, insistau să se amestece cu cei vii. În avantajul cui ? Fantomele, de asemenea : cu logică, fără îndoială, operînd în limitele legilor naturale cunoscute. Dar aceasta ar fi o slabă consolare pentru un om cu remuşcări.

Astăzi, gîndi Blaine, un întreg strat de existenţă influenţa existenţa omului pe Pămînt, aşa cum zombi-ul influenţa stînjenitor existenţa **sa.**

Helitaxiul ateriză pe acoperişul unui bloc de locuinţe. Marie Thorne plăti şi-l conduse pe Blaine în apartamentul ei.

Era un apartament mare, bine aerisit, plăcut, feminin și mobilat cu un anume fler dramatic. Erau mai multe culori deschise decît și-ar fi închipuit Blaine că e compatibil cu personalitatea sobră a domnișoarei Thorne. Dar poate că galbenul viu și roșul puternic exprimau o dorință de un anumit fel, o compensare pentru reținerea din viața ei de la serviciu. Sau poate că era stilul la modă. Apartamentul conținea genul de surprize pe care Blaine le asocia cu viitorul : aer condiționat și iluminare autoreglabile, fotolii automodelabile și un bar ce apărea la o apăsare de buton, care prezenta un Martini adecvat.

Marie Thorne se duse într-unul dintre dormitoare. Se reîntoarse într-un halat de casă cu un guler înalt și se așeză pe o canapea vis-à-vis de el.

— Ei bine, Blaine, ce planuri ai ?

— Mă gîndeam să-ți cer un împrumut.

— Bineînțeles.

— În acest caz, planul meu este să găsesc un hotel și să încep să-mi caut o slujbă.

— Nu o să fie ușor, dar știu pe cineva care ar putea...

— Nu, mulțumesc. Sper că nu sună prea desuet, dar aș vrea să-mi găsesc singur o slujbă.

— Nu, nu sună desuet. Sper să fie posibil. Ce-ar fi să mîncăm ceva pentru cină ?

— Bine. Gătești ?

— Reglez scala. Hai să vedem. Cum ți-ar plăcea o mîncare marțiană ?

— Nu, mersi. Mîncarea marțiană e gustoasă, dar nu te saturi. Nu cumva se întîmplă să ai pe-aici o friptură ?

Marie reglă scala și auto-bucătarul său făcu restul, selectînd mîncarea din cămară și congelator, curățind-o, despachetînd-o, spălînd-o,

gătind-o și comandînd ingrediente noi pentru a înlocui pe cele folosite. Cina a fost perfectă, dar Marie părea ciudat de stînjenită de aceasta. Se scuză pentru pregătirea complet mecanizată. La urma urmei el sosea dintr-o epocă în care femeile își deschideau singure conservele și gustau singure mîncarea, dar probabil că aveau și mai mult timp liber.

Soarele apusese cînd își terminară cafeaua.

— Mulțumesc foarte mult, domnișoară Thorne. Acum, dacă s-ar putea să-mi împrumutați banii aceia, ca să o iau din loc.

Privi surprinsă :

— Noaptea ?

— O să găsesc o cameră la hotel. Ați fost foarte amabilă, dar n-aș vrea să abuzez în continuare...

— Nu face nimic. Stai aici la noapte.

— Bine.

Gura îi era dintr-o dată uscată și inima îi bătea cu o rapiditate suspectă. Știa că nu era nimic aluziv în invitația ei, dar trupul său părea că nu înțelege. Insista în a reacționa plin de speranță, nădăjduind chiar către stăpînita și antiseptica domnișoară Thorne.

Îi dădu un dormitor și o pijama verde. Blaine închise ușa cînd ea plecă, se dezbrăcă și intră în pat. Lumina se stinse cînd îi comandă verbal.

După puțin timp, așa cum se aștepta corpul său, domnișoara Thorne intră îmbrăcată în ceva alb și transparent și se așeză lîngă el.

Stătură unul lîngă altul în tăcere. Marie Thorne se apropie de el și Blaine își strecură o mînă sub capul ei.

— Credeam că nu-ți plac cei de genul meu.

— Nu-i chiar așa. Am spus că **prefer** bărbați înalți, slabi.

— Eu am fost odată bărbat înalt și subțire.

— Am bănuit.

Tăcură amîndoi. Blaine începu să devină stînjenit și neliniștit. Ce însemna asta? Avea vreo preferință pentru el? Sau ăsta era doar un obicei al epocii, un fel de ospitalitate ca la eschimoși?

— Domnișoară Thorne, mă întreb dacă...

— Of, taci din gură! spuse ea, întorcîndu-se dintr-o dată către el, ochii părîndu-i enormi în semiîntunericul camerei.

— Trebuie să pui totul la îndoială, Tom? Mai tîrziu spuse visătoare:

— În aceste condiții, cred că îmi poți spune Marie.

Dimineața, Blaine făcu un duș, se bărbieri și se îmbrăcă. Marie reglă scala pentru micul dejun. După ce mîncară, ea îi dădu un plic micuț.

— Pot să-ți împrumut mai mult dacă o să ai nevoie. Acum în ceea ce privește găsirea unei slujbe...

— M-ai ajutat foarte mult. Restul aș vrea să-l fac singur.

— Bine. Adresa și telefonul meu sînt trecute pe plic. Te rog să mă suni de îndată ce îți găsești un hotel.

— O să te sun, îi spuse Blaine privind-o îndeaproape.

Nu mai era nici urmă din Marie de noaptea trecută. Ar fi putut fi o persoană total diferită. Dar îngîmfarea studiată era o reacție suficientă pentru Blaine. Suficientă, cel puțin pentru moment.

La ușă ea îi atinse brațul.

— Tom, te rog să ai grijă. Și sună-mă.

— Așa voi face, Marie.

Se duse în oraș vesel și înviorat, intenționînd să cucerească lumea.

12

Primul gînd al lui Blaine a fost să facă un rond al birourilor de proiectare pentru iahturi. Dar se decise să nu-l facă, pur şi simplu pentru că ar fi fost ca un proiectant de iahturi din 1806 care intra într-un birou în 1958.

Bătrînelul straniu putea fi foarte talentat, dar la ce i-ar fi folosit dacă ar fi fost întrebat despre analiza metacentrului curentului orizontal, diagramele de curgere, centrele de forţe şi despre cea mai bună localizare a RDF-ului şi a sonarului ? Ce companie l-ar plăti în timp ce ar învăţa despre reductoare, vopsele, exfoliante, testarea rezervorului, înclinarea elicei, schimbătoare de căldură, pînza sintetică pentru navigaţie...

Nici o şansă, decise Blaine. Nu putea intra într-un birou de proiectare după 152 de ani să ceară o slujbă. O slujbă ca **ce ?** Probabil că ar putea studia şi să ajungă la zi cu tehnologia anului 2110. Dar ar trebui să o facă în timpul lui liber.

Acum, ar accepta orice i s-ar oferi.

Se duse la un stand de ziare şi îşi procură un microfilm cu **New York Times** şi un diascop. Merse pînă cînd găsi o bancă, se aşeză şi se uită la anunţurile clasificate. Trecu repede peste categoriile de competenţă, unde nu ar

spera să se califice și ajunse la muncă necalificată. Citi :

„Angajăm om pentru reglaje în cofetărie self-service. Se cer numai cunoștințe de bază de robotică".

„Angajăm ștergători de carcase pentru pachebotul Mar-Coling. Trebuie să aibă Rh-ul pozitiv și o capacitate mărită anticlaustrofobică".

„Angajăm persoană pentru lucrări dificile care implică dezintegrări. Nesecită cunoștințe simple de jenking. Se includ mesele".

Îi era clar lui Blaine că pînă și munca necalificată a anului 2110 era peste capacitatea lui actuală. Uitîndu-se la pagina cu oferte de serviciu pentru băieți, citi :

„Angajăm tînăr interesat în utilaje slic-trug. Viitor asigurat. Trebuie să cunoască calcul de bază și să aibă experiență în ecuațiile Hooteene."

„Angajăm tînăr, muncă de agent de vînzări pentru Venus. Salariul plus comision. Cunoștințe de bază de franceză, germană, rusă, ourescă."

„Băieți pentru comisioane, vînzare ziare, reviste, angajează agenția Eth-Col. Trebuie să poate să conducă un sprening. Se cere o cunoaștere bună a orașului."

Așa că... nu putea fi nici măcar vînzător de ziare !

Era un gînd deprimant. Găsirea unui serviciu urma să fie mai dificilă decît își imaginase. Nu mai săpa nimeni canale sau nu mai căra nimeni pachete în orașul acesta ? Roboții făceau toate muncile de jos sau aveai nevoie de o diplomă de facultate chiar și la căratul roabei ? Ce fel de lume era asta ?

Se întoarse la prima pagină a lui **Times** pentru a găsi răspunsul, își reglă diascopul și citi știrile zilei :

„Un nou cosmodrom se află în construcție la Oxa, New South Mars."

„Se crede că un strigoi este responsabil de izbucnirea unor focuri industriale în regiunea Chicago. Proceduri experimentale de exorcism sînt în lucru."

„Zăcăminte bogate de cupru au fost descoperite în sectorul Sigma-G al centurii de asteroizi."

„Aparițiile de fantome în Berlin au crescut."

„Un nou studiu se realizează în satele de caracatițe în Groapa Mindanao."

„O bandă în Spenser, Alabama, a linșat și ars pe cei doi zombi ai orașului. S-a intentat acțiune judecătorească celor doi lideri de bandă."

„Un antropolog de marcă a declarat Arhipelagul Tuamoto din Oceania ultima fortăreață a simplității secolului douăzeci."

„Asociația Proprietarilor Bancurilor de Pești din Atlantic și-a ținut reuniunea anuală la Waldorf."

„Un vîrcolac a fost vînat fără a fi prins în Tirolul Austriac. Satele din zonă au fost avertizate să pună pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru."

„Un proiect de lege a fost introdus în Camera Reprezentanților pentru a scoate în afara legii toate vînătorile și luptele cu gladiatori. A fost respins."

„Un nebun furios a pus capăt la patru vieți în centrul orașului San Diego."

„Accidentele de elicopter au atins deja milionul de mărci anual."

Blaine puse ziarul deoparte, mai deprimat ca niciodată. Fantome, vîrcolaci, strigoi... Nu-i plăcu tonul acelor vagi, aspre cuvinte vechi care azi păreau că reprezintă fenomenul actual. Întîlnise deja un zombi. Nu mai vroia să mai întîlnească și alte efecte secundare ale vieții de apoi.

Începu din nou să meargă. Trecu prin cartierul teatrelor, pe lîngă corturi mari, fastuoase, afișe care făceau reclamă luptelor cu gladiatori la Madison Square Garden, panouri de afișaj anunțînd programe care se vizionează holografic, spectacole senzoriale, semnale clipitoare vestind concerte de sunete secundare și pantomimă venusiană. Cu tristețe, Blaine își aminti că și el ar fi putut să facă parte din această orbitoare lume de basm, dacă Reilly nu și-ar fi schimbat părerea. Ar fi apărut în unul din teatrele acelea, etichetat ca Omul din Trecut...

Bineînțeles ! Omul din Trecut, înțelese Blaine dintr-o dată, avea o valoare unică și indiscutabilă ca noutate, un talent înnăscut. Corporația Rex îi salvase viața în 1958 numai ca să-i folosească talentul. Dar își schimbaseră părerea. Așa că ce mai rămînea ca să-l împiedice de la utilizarea valorii sale de noutate doar pentru el însuși ? Și în acest scop, ce putea face ? Lumea teatrului îi părea singura afacere posibilă.

Intră repede într-o gigantică clădire cu birouri și găsi șase agenții teatrale notate la un avizier. Alese Barnex, Scofield & Styles și luă liftul spre birourile lor de la etajul 19.

Pătrunse într-o luxoasă sală de așteptare tapetată cu holograme de actrițe zîmbitoare. În capătul îndepărtat al încăperii, o recepționeră drăguță ridică o sprînceană întrebătoare spre el.

Blaine se duse la biroul ei.

— Aș vrea să vorbesc cu cineva despre reprezentația mea.

— Îmi pare rău, toate posturile sînt ocupate.

— Este un rol foarte special.

— Îmi pare sincer teribil de rău. Poate săptămîna viitoare.

— Uite, spuse Blaine, rolul meu este cu adevărat unic. Știi, sînt un om din trecut.

— Nu mă interesează nici dacă ai fi fantoma lui Scott Merrivale, îi spuse dulce. Totul e **complet.** Încearcă săptămîna viitoare.

Blaine dădu să plece. Un bărbat scund și gras trecu ca o adiere pe lîngă el, dînd din cap către recepționeră.

— 'Neața, domnișoară Thatcher.

— 'Neața, domnule Barnex.

Barnex ! Unul dintre agenți ! Blaine alergă după el și îl apucă de mînecă.

— Domnule Barnex, dețin un rol...

— Toți dețin roluri, zise Barnex plictisit.

— Dar rolul ăsta este unic !

— Rolul orișicui este unic. Dă-mi drumul la mînecă, prietene. Mai vino pe la noi săptămîna viitoare.

— Sînt din trecut ! țipă Blaine, simțindu-se dintr-o dată ridicol.

Barnex se întoarse și se holbă la el. Părea ca și cînd ar fi pe punctul de a chema poliția sau spitalul de nebuni Bellevue. Dar Blaine se aruncă mai departe cu nepăsare.

— Chiar sînt ! Am dovezi incontestabile. Corporația Rex m-a smuls din trecut. Întrebați-i !

— Rex ? Mda, am auzit ceva despre smulgerea asta la Lindy... Hmm. Vino în biroul meu, domnule...

— Blaine. Tom Blaine.

Îl urmă pe Barnex într-un mic și dezordonat birouaș.

— Credeți că mă puteți folosi ?

— Poate, zise Barnex, îndreptîndu-l pe Blaine către un scaun. Depinde. Spune-mi, domnule Blaine, din ce perioadă a trecutului ești ?

— Din 1958. Am cunoștințe solide despre anii o mie nouă sute treizeci, patruzeci, cincizeci. În ceea ce privește experiența scenică, am

jucat ceva în colegiu, şi o actriţă profesionistă, prietenă cu mine, mi-a spus că am un mod natural de a...

— 1958 ? Asta-i în secolul douăzeci ?

— Da, aşa este.

Agentul scutură din cap.

— Foarte rău. Ei, dacă ai fi fost din secolul şase sau un japonez din secolul şapte, ţi-aş fi găsit de lucru. N-am avut nici o problemă în angajarea de reprezentaţii pentru romanul nostru din secolul unu sau pentru saxonul nostru din secolul patru şi aş mai fi putut angaja încă vrei doi ca ei. Dar e al dracului de greu să găseşti pe cineva din epoca aia timpurie, acum cînd călătoriile în timp sînt ilegale. Iar pentru î.e.n. nici nu se mai pune problema.

— Dar ce-i cu secolul douăzeci ?

— Este ocupat.

— Ocupat ?

— Bineînţeles. Ben Therler din 1953 ţine toate reprezentaţiile.

— Înţeleg, spuse Blaine, ridicîndu-se încet în picioare. Vă mulţumesc oricum, domnule Barnex.

— Pentru puţin. Aş fi vrut să te ajut. Dacă ai fi fost din orice perioadă sau loc înaintea secolului douăzeci şi unu, probabil că te-aş fi putut angaja. Dar nu mai există interes pentru chestii recente ca secolul nouăsprezece şi douăzeci... Auzi, de ce nu te duci să vorbeşti cu Therler ? Nu prea e sigur, dar poate că are nevoie de vreo dublură.

Scrise o adresă pe o bucată de hîrtie şi i-o dădu lui Blaine.

Blaine o luă, îi mulţumi din nou şi plecă.

În stradă se opri o clipă, blestemîndu-şi norocul. Unicul şi singurul său talent indiscutabil, valoarea sa de noutate fusese uzurpată de Ben

Therler din 1953 ! Chiar așa, gîndi, călătoria în timp ar trebui făcută în exculsivitate. Pur și simplu nu era corect să-l aduci pe un om aici și apoi să-l ignori.

Se întrebă ce fel de om era Therler. Ei bine, va afla. Chiar și dacă Therler nu are nevoie de o dublură, va fi o plăcere și o ușurare să stai de vorbă cu cineva de-al tău. Și Therler, care a trăit mai mult aici, ar putea avea niște idei despre ce ar putea face un om din secolul douăzeci în anul 2110.

Făcu semn unui helitaxi și îi dădu adresa. În cincisprezece minute se afla în blocul lui Therler, sunînd la ușă.

Ușa o deschise un tip cu obrajii bucălați și părul lins, îmbrăcat într-un halat lung de casă.

— Ești fotograful ? întrebă. Ai venit prea devreme.

Blaine negă cu capul.

— Domnule Therler, nu mă cunoașteți. Sînt din secolul dumneavoastră. Sînt din 1958.

— Zău ? întrebă Therler cu suspiciune evidentă.

— Este adevărul. Am fost smuls de Corporația Rex. Puteți verifica aceasta la ei.

Therler dădu din umeri.

— Bine și ce dorești ?

— Speram că ați putea folosi o dublură sau ceva de genul ăsta...

— Nu, nu, niciodată nu utilizez dubluri, zise Therler vrînd să închidă ușa.

— Nici nu am crezut asta. Motivul real pentru care am venit este doar să stăm de vorbă. Te simți singur să fii scos din secolul tău. Vroiam să vorbesc cu cineva din epoca mea. M-am gîndit că probabil și dumneavoastră veți simți la fel.

— Eu ? Ah ! spuse Therler, zîmbind cu o neașteptată căldură scenică. Vrei să spui des-

pre bunul și bătrînul secol douăzeci. Mi-ar plăcea să stau de vorbă despre asta, odată, amice. Micul și bătrînul New York ! Escrocii și yankeii, birjele din parc, ringul de patinaj pe rotile din Rockefeller Plaza. Chiar mi-e dor de ele ! Mamă ! Îmi pare rău, dar sînt cam ocupat acum.

— Sigur. Altă dată.

— Excelent. Mi-ar face mare plăcere ! replică Therler, zîmbind chiar mai strălucitor. Vorbește cu secretara mea, bătrîne. Programul, știi. O să stăm mai mult la taclale într-una din zile. Probabil că ți-ar folosi cîțiva dolari...

Blaine neagă din cap.

— Atunci, la revedere, zise Therler cu entuziasm. Și să mă suni curînd.

Blaine ieși repede din clădire. Era destul de rău să fii văduvit de valoarea ta ca noutate, era și mai rău să fii furat de un falsificator, un escroc temporal care nu a fost pe o perioadă de o sută de ani în jurul lui 1953. Ringul de patinaj **pe rotile** Rockefeller ! Și nici măcar acea greșeală nu era necesară. Pe orice din jurul acestui om scria — contrafăcut.

Dar, trist, Blaine era probabil singurul om din 2110 care putea să detecteze impostura.

În după amiaza aceea, Blaine își cumpără un rînd de haine și o trusă de bărbierit. Găsi o cameră într-un hotel ieftin de pe Fifth Avenue. În următoarea săptămînă continuă să caute de lucru.

Încercă la restaurante, dar află că spălătorii de vase umani erau de domeniul trecutului. La docuri și cosmoporturi, roboții făceau majoritatea muncilor grele. Într-o zi a fost admis de probă într-un post de inspector de ambalări pachete la Gimbel-Macy. Dar compartimentul personal, după un studiu atent asupra profilului personalității, indexului de iritabilitate

și viteza de sugestibilitate, l-a refuzat în favoarea unui omuleț din Queens, cu o privire prostească, dar care deținea o diplomă în proiectarea de ambalaje.

Blaine se întorcea nepăsător spre hotel într-o seară, cînd recunoscu un chip în mulțime. Era un om pe care l-ar fi cunoscut instantaneu, oriunde. Era cam de vîrsta lui Blaine, un om bondoc, roșcat, cu nasul cîrn, dinți ușor ieșiți în afară și o mică pată roșie pe gît. Se comporta cu o siguranță stilată, cu încrederea neîndoielnică a unui om pentru care se întîmpla oricînd ceva.

— Ray ! țipă Blaine. Ray Melhill !

Se împinse în mulțime și îl opri de braț.

— Ray ! Cum ai putut să ieși ?

Bărbatul își trase brațul și își netezi mîneca hainei.

— Numele meu nu este Melhill.

— Nu este ? Ești sigur ?

— Bineînțeles că sînt sigur, spuse acesta, ţrînd să plece.

Blaine se postă în fața lui :

— Stai o clipă. Semeni exact cu el, chiar și cicatricea de la radiații. Ești **sigur** că nu ești Ray Melhill, controlor de trafic al navei spațiale **Bremen ?**

— Foarte sigur, zise omul cu răceală. M-ai confundat cu altcineva, tinere.

Blaine se holbă îndelung în timp ce tipul începu să meargă. Îl ajunse, îl prinse pe tip de umăr și îl îmbrînci cît colo.

— Hoț scîrbos și nenorocit de corpuri, țipă Blaine, cărîndu-i pumni cu mîna dreaptă.

Omul care semăna exact cu Melhill se prăbuși peste zidul unei clădiri și se scurse ametit pe caldarîm. Blaine se repezi din nou la el, lumea dîndu-se rapid la o parte.

— Nebun furios ! țipă o femeie și altcineva preluă strigătul.

Blaine zări o uniformă albastră apropiindu-se din mulțime spre el.

Un flathat. Blaine se strecură în mulțime. Dădu repede colțul, după aceea altul, încetini mersul și se uită înapoi. Polițistul nu se zărea. Blaine își reluă drumul spre hotel.

Funcționarul îl opri în timp ce trecea pe lîngă birou.

— Blaine ! Am un mesaj pentru dumneata. Numai o clipă.

Se duse în birou.

Blaine aşteptă, întrebîndu-se de la cine putea fi. Marie ? Dar nu o sunase încă pe Marie și nici nu avea de gînd, pînă cînd nu își găsea de lucru.

Funcționarul se întoarse și îi înmînă o bucată de hîrtie. Mesajul spunea : „O comunicare îl așteaptă pe Thomas Blaine la Panoul de Comandă pentru Spirite, la bifurcația străzii 23 între orele 9—17".

— Mă întreb cum ar fi putut știi cineva unde mă aflu ? întrebă Blaine.

— Spiritele au căile lor, îi spuse funcționarul. Soacra moartă a unuia pe care-l cunosc îi lua urma chiar prin trei alias-uri, un Transplant și o operație estetică completă. Se ascundea de ea în Abisinia.

— N-am nici o soacră moartă.

— Nu ? Cine crezi că vrea să ia legătura cu tine ?

— Voi afla mîine și îți voi spune, zise Blaine.

Dar sarcasmul său era în van. Funcționarul se întorsese deja la cursul său prin corespondență de Întreținere a Motoarelor Atomice. Blaine se urcă la el în cameră.

13

La bifurcația străzii 23 a Panoului de Comandă pentru Spirite se afla o clădire mare din piatră gri, lîngă Third Avenue. Pe ușă era gravat : „Dedicată Liberei Comunicări Între Cei de pe Pămînt și Cei de Sus".

Blaine intră în clădire și studie registrul. Erau trecute etajul și numărul camerei pentru Mesaje Sosite, Mesaje Trimise, Translații, Renunțări, Exorcizări, Oferte, Cereri, Povețe. Nu era sigur în ce clasificare se afla sau ce semnificație aveau clasificările, sau chiar scopul Panoului de Comandă pentru Spirite. Se duse cu bucata de hîrtie la ghișeul de informații.

— Asta este la Mesaje Sosite, îi spuse o registratoare plăcută cu părul încărunțit. La capătul culoarului, camera 32A.

— Mulțumesc.

Blaine ezită, apoi spuse :

— Puteți să-mi explicați ceva ?

— Bineînțeles, răspunse femeia. Ce doriți să știți ?

— Ei bine... nu vreau să par prea ridicol... ce **este** toată asta ?

Femeia căruntă zîmbi.

— E o întrebare greu de răspuns. În sens filozofic, presupun că Panoul de Comandă pentru Spirite se poate numi o mișcare spre o mai mare unitate, o încercare de a renunța la dualismul trupului și sufletului și de a înlocui...

— Nu. Vreau să spun ad literam.

— Ad literam ? Păi, Panoul de Comandă pentru Spirite este o organizație particulară, scutită de impozite, cu dreptul de a funcționa ca birou de decontare și centru de comunicații din și către Pragul spre Viața de apoi. În anumite cazuri, desigur, oamenii nu au nevoie de ajutorul nostru și pot comunica direct cu cei plecați pe lumea cealaltă. Dar, adesea este necesară o amplificare. Acest centru deține echipamentul adecvat pentru a-i face auziți urechilor noastre pe cei decedați. Efectuăm și alte servicii cum ar fi renunțări, exorcizări, povețe și alte de genul acesta, care devin necesare din cînd în cînd, atunci cînd trupul interacționează cu spiritul.

Îi zîmbi cu căldură :

— Acum este ceva mai clar ?

— Mulțumesc foarte mult, replică Blaine și se duse spre capătul culoarului în camera 32A.

Era o cameră mică, gri, cu cîteva fotolii și un difuzor incorporat în zid. Blaine se așeză, întrebîndu-se ce urma să se întîmple.

— Tom Blaine ! țipă o voce imaterială în difuzor.

— Hî ? Ce ? întrebă Blaine, sărind în picioare și îndreptîndu-se spre ușă :

— Tom ! Ce mai faci băiete ?

Blaine, cu mîna pe clanță, recunoscu dintr-o dată vocea :

— Ray Melhill ?

— Exact. Sînt aici sus unde se duc bogații cînd mor ! Destul de bine, nu ?

— Ăsta e adevărul epocii, spus pe jumătate. Dar, Ray, cum ? Am crezut că nu aveai asigurare pentru viața de apoi.

— N-aveam. Lasă-mă să-ți spun toată povestea. Au venit după mine cam la o oră după ce te-au luat pe tine. Am fost așa de supărat că am crezut că înnebunesc. Am rămas su-

părat și în timpul adormirii cu cloroform și în timpul tranziției. Tot mai eram supărat cînd am murit.

— Cum a fost moartea ? întrebă Blaine.

— A fost ca o explozie. Simțeam cum mă risipesc în toate părțile, creșteam mare cît o galaxie, mă spărgeam în bucățele, și bucățele fragmentîndu-se în părți mai mici, și toate astea eram eu.

— Și ce s-a întîmplat ?

— Nu știu. Poate că a ajutat că am fost așa de supărat. M-am întins cît am putut... și nu eram eu... apoi doar m-am adunat. Cîte unii mai fac treaba asta. Așa cum ți-am spus, cîțiva dintr-un milion au supraviețuit fără antrenament pentru viața de apoi. Eu am fost unul dintre norocoși.

— Cred că știi despre mine. Am încercat să fac ceva pentru tine, dar fuseseși deja vîndut.

— Știu. Oricum, mersi, Tom. Și, auzi, îți mulțumesc că l-ai pocnit pe nătîngul ăla. Ăla care se află în corpul meu.

— Ai văzut asta ?

— Mi-am ținut ochii larg deschiși. Apropo, îmi place Marie. Arată bine puștoaica.

— Mersi, Ray, cum e viața de apoi ?

— Nu știu.

— Nu ?

— Nu sînt încă în viața de apoi, Tom. Sînt în Prag. Este un stadiu preparator, un fel de punte între Pămînt și viața de apoi. Este greu de descris. Un fel de spațiu gri, cu Pămîntul pe o parte și viața de apoi pe cealaltă.

— De ce nu treci dincolo ?

— Încă nu. Este un drum cu sens unic cel spre viața de apoi. Odată ce ai trecut, nu te mai poți întoarce. Nu mai ai contact cu Pămîntul.

Blaine medită la aceasta un moment, apoi întrebă :

— Cînd ai de gînd să treci dincolo, Ray ?

— Nu știu exact încă. Mi-am zis că voi sta în Prag un timp ca să mai supraveghez lucrurile.

— Să mă supraveghezi pe mine, vrei să spui.

— Păi...

— Mulțumesc foarte mult, Ray, dar nu o face. Du-te în viața de apoi. Pot să-mi port și singur de grijă.

— Sigur că poți. Dar m-am gîndit să mai stau oricum un timp prin preajmă. Tu ai fi făcut-o pentru mine, nu ? Așa că nu mai insista. Acum, de exemplu, presupun că știi că ai necazuri !

Blaine aprobă cu capul.

— Vrei să spui zombi-ul ?

— Nu știu cine este și nici ce vrea de la tine, Tom, dar nu poate fi a bună. Ar fi bine să fii departe cînd își dă seama. Dar nu despre necazul ăsta am vrut să-ți spun.

— Vrei să spui că mai am și altele ?

— Tare mi-e frică. Vei fi bîntuit, Tom.

Blaine nu-și putu stăpîni un rîs.

— Ce e așa de amuzant ? întrebă indignat Melhill. Crezi că e o **glumă** să fii bîntuit ?

— Presupun că nu. Dar e chiar așa de serios ?

— Doamne, ce ignorant ești. Știi ceva despre fantome ? Cum se formează și ce vor ele ?

— Spune-mi.

— Ei bine, există trei posibilități cînd un om moare. Prima, sufletul lui poate exploda, se poate împrăștia și disipa — și asta e sfîrșitul pentru el. A doua, sufletul lui poate să nu se risipească în ciuda traumei morții — și atunci se pomenește în Prag, ca spirit. Cred că știi de astea două.

— Zii mai departe.

— A treia posibilitate este următoarea : sufletul se sparge în timpul traumei morții, dar nu îndeajuns ca să se disipeze. Se duce în Prag. Dar tensiunea l-a slăbit permanent. Este alienat mintal. Și astfel, prietene, se naște o fantomă.

— Hmm... Deci o fantomă este un suflet care a devenit nebun în timpul traumei morții ?

— Exact. Este dement și bîntuie.

— Dar de ce ?

— Fantomele bîntuie, pentru că sînt pline de ură strîmbă, furie, frică și durere. Nu vor să se ducă în viața de apoi. Vor să petreacă cît mai mult timp pe Pămînt, unde atenția le este încă concentrată. Vor să sperie oamenii, să-i rănească, să-i înnebunească. Bîntuirea este cel mai antisocial lucru pe care-l pot face, este nebunia lor. Uite, Tom, de la începutul omenirii...

De la începutul omenirii au existat fantome, dar numărul lor a fost întotdeauna mic. Numai cîțiva oameni la milion au reușit să supraviețuiască după moarte. Și numai un procent mic din acești supraviețuitori au devenit alienați mintali în timpul tranziției, și în final fantome.

Dar impactul acestor cîțiva a fost colosal asupra unei omeniri fascinate de moarte, copleșită de teamă și venerație din cauza mobilității reci și nepăsătoare a cadavrului care mainte de a muri fusese rapid și vioi, sau șocată de apropo-urile cu umor negru ale scheletului. Figura complicată și misterioasă a morții părea cu infinite semnificații, degetul care atenționa indicînd spre cerurile pline de spirite. Așa că la fiecare fantomă originală, zvonurile și teama produceau o mie. Fiecare liliac care scotea sunete nearticulate devenea

fantomă. Focurile în mlaştini, perdelele filfiitoare, copacii legănători deveneau fantome. Focul de la St. Elmo, bufniţele cu ochii mari, şobolanii din ziduri, vulpile din tufişuri, toate deveneau mărturii despre fantome. Folclorul se îmbogăţi şi fabrică vrăjitoare şi strigoi, mici drăcuşori, demoni şi draci, succubi şi incubi, vîrcolaci şi vampiri. Pentru fiecare fantomă, o mie altele erau bănuite, şi pentru fiecare întîmplare supranaturală, un milion altele erau presupuse.

Cercetători ştiinţifici au intrat timpuriu în acest labirint, încercînd să descopere adevărul despre fenomenele supranaturale. Dezvăluiră nenumărate fraude, halucinaţii şi erori de judecată. Şi găsiră o serie de evenimente inexplicabile, care, deşi interesante, erau nesemnificative din punct de vedere statistic.

Întreaga tradiţie folclorică se prăbuşi. Statistic vorbind, nu existau fantome. Dar în continuare exista un ceva tainic, evaziv, care refuza să stea liniştit şi să poată fi clasificat. A fost ignorat secole în şir acest ceva ocazional care era baza şi realitatea basmelor cu incubi şi succubi. Cînd în sfîrşit teoria ştiinţifică a ajuns din urmă folclorul, i s-a făcut loc în sfera indiscutabilului fenomen şi i s-a conferit respectabilitate.

Odată cu descoperirea ştiinţifică a vieţii de apoi, fantoma iraţională deveni de la sine înţeles o minte dementă, locuind interfaţa nebuloasă între Pămînt şi viaţa de apoi. Formele nebuniei fantomelor au putut fi categorisite ca nebunia pe Pămînt. Erau melancolicii, plutind neconsolaţi prin scenele marilor lor pasiuni, hebefrenicii murmurători, sporovăind nimicuri vesele şi aiuristice, idioţii şi imbecilii care se întorceau la înfăţişarea de copii mici, schizofrenicii care se imaginau animale, prototipuri de vampiri şi oameni abominabili

de zăpadă, vîrcolaci cu chipuri de lupi, tigri, vulpi, cîini. Existau fantomele distructive care aruncau cu pietre și puneau foc, strigoii și paranoicii grandilocvenți care se imaginau Lucifer și Belzebut, Israfael sau Azazael, Spiritul Crăciunului Trecut, Furiile, Divina Justiție sau chiar Moartea însăși.

Bîntuirea înseamnă nebunie. Plîngeau lîngă vehicul turn de pază, aceste fantome, pe ai căror umeri transparenți se sprijină întreaga uriașă structură a folclorului, amestecată cu ceșurile din jurul spînzurătorilor, sporovăindu-și prostiile la întrunire. Vorbeau, țipau, dansau și cîntau pentru delectarea credulilor, pînă cînd observatori științifici au venit cu întrebările lor sobre și reci. Apoi fugeau înapoi la Prag, înspăimîntate de atacul violent al rațiunii, protejîndu-și maniile, temîndu-se de a nu le fi vindecate.

— Deci așa a fost, spuse Melhill. Poți să-ți imaginezi restul. De cînd ființează Hereafter Inc., o grămadă întreagă de oameni supraviețuiesc după moarte. Dar bineînțeles, mulți devin alienați mintal pe drum.

— Prin asta realizîndu-se mai multe fantome, replică Blaine.

— Exact. Una din ele se află pe urmele tale, îi zise Melhill, vocea slăbindu-i. Așa că ai grijă ce faci. Tom, trebuie să plec acum.

— Ce fel de fantomă este? A cui e fantoma? Și de ce trebuie să pleci?

— E nevoie de energie ca să stai pe Pămînt, șopti Melhill. Eu mi-am cam terminat-o. Trebuie să mă reîncarc. Poți să mă mai auzi?

— Da, spune mai departe.

— Nu știu cînd își va face apariția fantoma, Tom. Și nu știu cine este. Am întrebat-o, dar nu a vrut să-mi spună. Dar ai grijă de asta.

— Voi avea grijă, spuse Blaine, cu urechea lipită de difuzor. Ray, o să mai vorbim?

— Cred că da, răspunse Melhill, vocea abia auzindu-i-se. Tom, știu că ești în căutarea unei slujbe. Încearcă la Ed Franchel, Strada 19 West nr. 322. Este muncă brută, dar se plătește. Și ai grijă de tine.

— Ray ! țipă Blaine. Ce fel de fantomă este ?

Nu a mai fost nici un răspuns. Difuzorul rămase mut, și el era singur în camera gri.

14

Strada 19 West nr. 322, adresa pe care i-o dăduse Ray Melhill, era o masă mică, dărăpănată, din gresie, lîngă docuri. Blaine urcă scările și apăsă pe soneria de la parter marcată **Edward J. Franchel Enterprises.** Ușa fu deschisă de un om solid, chel, îmbrăcat în cămașă.

— Domnul Franchel ? întrebă Blaine.

— Eu sînt, răspunse omul chel cu un zîmbet amabil. Pe aici, domnule.

Îl conduse pe Blaine într-un apartament cu un miros înțepător de varză fiartă. Jumătatea din față a apartamentului era aranjată ca birou, cu o masă pe care erau hîrtii în dezordine, un dulap plin de praf și mai multe scaune cu spătare rigide. După el, Blaine văzu o sufragerie întunecoasă. Din colțurile interioare ale apartamentului, o hologramă anunța un spectacol matineu.

— Vă rog scuzați aparențele, zise Franchel, îndreptîndu-l pe Blaine către un scaun. Mă voi muta într-un birou adevărat într-un cartier rezidențial de îndată ce voi avea timp. Comenzile au tot venit așa de rapid și furibund... Domnule, cu ce vă pot servi ?

— Caut o slujbă, spuse Blaine.

— La naiba, am crezut că ești un client. Se întoarse în direcția holografiei și țipă :

— Alice, vrei să dai chestia aia naibii mai încet ?

Aşteptă pînă cînd volumul scăzu puţin, apoi se întoarse către Blaine :

— Frate, dacă afacerile nu se înviorează în curînd, mă duc înapoi să administrez o cabină de sinucidere în Coney. O slujbă, da ?

— Exact. Ray Melhill mi-a spus să încerc la dumneavoastră.

Faţa lui Frenchel se lumină :

— Ce mai face Ray ?

— A murit.

— Păcat. Era un băiat bun, deşi puţin cam sălbatic. A lucrat de vreo două ori la mine cînd piloţii spaţiali erau în grevă. Vrei ceva de băut ?

Blaine încuviinţă din cap. Franchel se duse la servantă şi luă o sticlă de whisky de secară etichetată : „Moonjuice". Găsi două pahare multicolore pe care le umplu cu o agitare exersată.

— Pentru bătrînul Ray. Presupun că l-au bușit.

— L-au bușit şi l-au făcut pachet. Tocmai am vorbit cu el la Panoul de Comandă pentru Spirite.

— Deci a reuşit să ajungă la Prag ! spuse Franchel admirativ. Prietene, de-am avea şi noi norocul lui. Deci vrei o slujbă ? Ei bine, cred că pot să aranjez. Ridică-te în picioare.

Se plimbă în jurul lui Blaine, îi atinse bicepşii şi îşi trecu mîna peste muşchii striaţi ai umerilor. Se puse în faţa lui Blaine aprobînd din cap cu ochii plecaţi, apoi îi fentă o lovitură rapidă în figură. Mîna dreaptă a lui Blaine se ridică instantaneu, la timp pentru a-i bloca pumnul.

— Construcţie bună, reflexe bune. Cred că vei face faţă. Ştii ceva despre arme ?

— Nu prea multe, zise Blaine, întrebîndu-se la ce fel de muncă se înhamă. Doar... hm... antichităţi. Garand-uri, Winchester-uri. Colt-uri.

— Serios ? Știi, eu totdeauna mi-am dorit să colecționez arme vechi cu recul. Dar la vînătoarea asta nu sînt admise arme cu proiectile sau cu raze. Ce mai știi ?

— Pot să mînuiesc o pușcă cu baionetă, răspunse Blaine, gîndindu-se cum ar fi răcnit sergentul său de antrenamente de bază la exagerarea asta.

— Poți ? Fandări, parări și chestii din astea ? Să fiu al naibii, am crezut că lupta cu baioneta este o artă uitată. Ești primul pe care-l văd în cincisprezece ani. Prietene, ești angajat.

Franchel se duse la biroul său, scrise în grabă ceva pe o bucată de hîrtie și i-o întinse lui Blaine.

— Te duci mîine la adresa asta pentru ultimele instrucțiuni. Vei fi plătit ca vînător cu salariu de bază, două sute de dolari plus cincizeci pe zi pentru fiecare zi lucrată. Ai armele și echipamentul tău ? Bine, îți aleg eu lucrurile, dar se reține din salariu. Și eu iau zece la sută din tot. O.K. ?

— Sigur. Poți să-mi mai explici puțin despre vînătoare ?

— Nu-i nimic de explicat. Este doar o vînătoare normală. Dar nu discuta cu alții despre asta. Nu sînt sigur dacă vînătorile mai sînt legale. Aș vrea ca în Congres să se clarifice problema Faptelor de Sinucidere și a Crimelor permise odată pentru totdeauna. Omul nu mai știe cum stă.

— Mda, aprobă Blaine.

— Probabil că vor discuta aspectele legale de instructaj. Vînătorii vor fi acolo, iar vînatul îți va spune tot ce trebuie să știi. Salută-l pe Ray din partea mea dacă mai vorbești cu el. Spune-i că-mi pare rău că a fost omorît.

— Îi voi spune, zise Blaine.

Se decise să nu mai pună alte întrebări de teamă că ignoranța să nu-l coste slujba. Orice

ar fi implicat vînătoarea, el și corpul său în mod sigur puteau face față. Și o slujbă, orice slujbă, îi era necesară acum pentru respectul față de sine, cît și pentru portofelul care se subția.

Îi mulțumi lui Franchel și plecă.

În seara aceea își luă cina într-o cîrciumă ieftină și cumpără mai multe reviste. Era în culmea fericirii la gîndul că găsise de lucru și sigur că își va face loc în această epocă.

Starea sa înaltă de spirit se domoli, cînd zări pe drumul spre hotel un om care stătea pe o alee, privindu-l. Omul avea o față palidă și ochi calmi ca ai lui Buddha, iar hainele ponosite atîrnau pe el ca zdrențele pe o sperietoare de ciori.

Era zombi-ul.

Blaine iuți pasul spre hotel, refuzînd să anticipeze necazurile. La urma urmei, dacă o pisică se poate uita la un rege, un zombi se poate uita la un om, și atunci pe cine deranjează ?

Acest raționament nu-l împiedică să aibă coșmaruri pînă la ziuă.

A doua zi dimineață, Blaine se duse în Strada 42 și Park Avenue să prindă autobuzul spre instructaj. În timp ce aștepta, observă o perturbare pe celălalt trotuar al Străzii 42.

Un om se oprise dintr-o dată în mijlocul străzii aglomerate. Rîdea de unul singur și lumea începuse să se îndepărteze de el. Omul cam la cincizeci de ani, judecă Blaine, era îmbrăcat într-un costum obișnuit, purta ochelari și părea puțin supraponderal. Își deschise servieta și scoase din ea două pumnale ușor curbate. Aruncă servieta cît colo, ochelarii urmînd aceeași cale.

— Nebun furios ! țipă cineva.

Omul se repezi în mulțime rotind ambele pumnale în aer. Lumea începu să țipe și mulțimea se despărți în fața lui.

— Nebun furios, nebun furios !

— Chemați flathats-ii !

— **Atenție,** nebun furios !

Un om era la pământ, ținîndu-și strîns cu mîna umărul rănit și înjurînd. Fața nebunului era acum de un roșu aprins și gura îi saliva. Intră mai adînc în mulțimea densă și lumea se trîntea reciproc în efortul de a scăpa. O femeie țipă strident pentru că își pierduse echilibrul și pachetele din mînă se împrăștiară pe caldarîm.

Nebunul lovi puternic spre ea cu mîna stîngă, nu nimeri și se afundă mai mult în mulțime.

Apărură polițiști în uniforme albastre, șase sau opt, cu armele albe scoase.

— Toată lumea la pămînt ! strigară.

— Jos ! Toată lumea la pămînt !

Tot traficul se opri. Oamenii din calea nebunului se trînteau la pămînt. Pe trotuarul lui Blaine, lumea de asemenea se arunca jos.

O fetiță pistruiată, probabil de doisprezece ani, îl trase pe Blaine puternic de mînă.

— Hai, dom'le, culcat ! Vrei să te omoare cu razele ?

Blaine se așeză lîngă ea. Nebunul se întoarse și fugi cu spatele spre polițiști, țipînd nearticulat și rotindu-și cuțitele în aer.

Trei dintre polițiști traseră deodată, armele lor aruncînd o rază galbenă palidă care sclipi roșu cînd îl atinse pe nebun. Țipă în timp ce hainele începură să ardă mocnit, se întoarse și încercă să scape.

O rază îl ajunse drept în spate. Învîrti ambele pumnale spre polițist și se prăbuși.

Sosi o salvare cu lame vibratoare și îi ridică pe nebun și victimele sale. Polițiștii începură

se împrăștie mulțimea care se adunase în jurul lor.

— E-n regulă, totul s-a terminat. Circulați!

Mulțimea începu să se disperseze. Blaine se ridică și se scutură puțin.

— Ce a fost asta?

— A fost un nebun furios, zăpăcitule, spuse pistruiata. N-ai **văzut?**

— Am văzut. Aveți mulți?

Dădu mîndră din cap.

— New York-ul are mai mulți nebuni furioși decît oricare oraș din lume, cu excepția Manilei, unde sînt numiți amokeri. Dar e același lucru. Avem cam cincizeci pe an.

— Mai mulți, spuse un om. Cam șaptezeci, optzeci pe an. Dar ăsta nu s-a descurcat prea bine.

Lîngă Blaine și fată se formă un mic grup. Discutau despre nebunul furios la fel de mult cum Blaine auzise lumea din vremea sa discutînd despre un accident de automobil.

— Cîți a lovit?

— Doar cinci și nu cred că a omorît pe vreunul.

— Nu avea inimă în el, spuse o bătrînă. Cînd eram eu fată, nu-i puteai opri așa ușor. Erau puternici.

— Ei, bine, și-a ales un loc prost, spuse fetița pistruiată. Strada 42 e plină de flathats-i. Nici nu apucă să înceapă că este doborît cu razele.

Un polițist înalt veni spre ei.

— Gata, oameni buni, rupeți rîndurile. Distracția s-a terminat, acum circulați.

Grupul se dispersă. Blaine prinse autobuzul, întrebîndu-se de ce cincizeci de oameni sau mai mulți umblă furioși prin New York în

fiecare an. Tensiune nervoasă pură ? O formă clementă de individualism ? Delincvență adultă ?

Era încă un lucru pe care trebuia să-l afle despre lumea anului 2110.

15

La adresa indicată era un apartament luxos lîngă Park Avenue la numărul şaptezeci. Un majordom îl pofti într-o cameră spaţioasă unde scaunele fuseseră aranjate într-un şir lung. Cei doisprezece oameni care stăteau pe scaune formau o adunătură gălăgioasă de bandiţi trecuţi prin multe, îmbrăcaţi neglijent şi stingheriţi în asemenea cercuri înalte. Majoritatea se cunoşteau între ei.

— Bună, Otto. Iar la partida de vînătoare ?

— Mda. N-am bani.

— Ştiam eu că te întorci, bătrîne... Salve, Tim !

— Salut, Bjorn. Asta-i ultima mea vînătoare.

— Ştiu, ştiu. Ultima pînă data viitoare.

— Nu, vorbesc serios. Îmi cumpăr o fermă subacvatică pentru seminţe în Abisul Nord Atlantic. Am nevoie de ceva cheag.

— O să-ţi bei cheagul.

— De data asta nu.

— Salve, Theseus ! Ce-ţi mai face braţul cu care arunci ?

— Destul de bine, Chico. Cum o duci ?

— Nu prea rău, băiete.

— Uite-l şi pe Sammy Jones, mereu ultimul.

— Am venit la timp, ce, nu-i aşa ?

— Ai întîrziat zece minute. Unde ţi-e partenerul ?

— Sligo ? A murit. Vînătoarea aia la Asturias.

— Nasol. Ceva viață de apoi ?

— Nu prea.

În cameră intră un om și strigă :

— Domnilor, vă rog, fiți atenți !

Înaintă spre mijlocul camerei și se așează cu mîinile în șold în fața rîndului de vînători. Era un bărbat zvelt și viguros, de înălțime medie, îmbrăcat în niște pantaloni bufanți de călărie și într-o cămașă fără guler. Avea o mustață mică, atent îngrijită, ochi mari, albaștri și o față prelungă, bronzată. Cîteva secunde i-a trecut în revistă pe vînători, în timp ce ei tușeau și își mutau stînjeniți picioarele.

Într-un tîrziu spuse :

— Bună dimineața, domnilor. Mă numesc Charles Hull, patronul și Vînatul vostru.

Le zîmbi cu răceală.

— Mai întîi, domnilor, cîteva cuvinte despre legalitatea acțiunilor noastre. A existat recent o confuzie despre asta. Avocatul meu a studiat în totalitate problema și vă va explica. Domnule Jensen !

Un bărbat mic, nervos, intră în cameră, își ridică ochelarii cu putere pe nas și își drese vocea.

— Da, domnule Hull. Domnilor, în ceea ce privește legalitatea din prezent a vînătoarei : conform statutului legal revizuit al Actului de Sinucidere 2102, orice om protejat de asigurare pentru Viața de apoi are dreptul să-și aleagă orice moarte pentru el însuși, în orice timp și spațiu și cu orice mijloace, atîta timp cît acele mijloace nu constituie abuz anormal cu chinuire. Motivul acestui fundamental „drept de a muri" este clar : tribunalele nu recunosc moartea fizică drept moarte **per se,** dacă așazisa moarte nu implică distrugerea sufletului. Cu condiția ca sufletul să supraviețuiască, moarte trupului din punct de vedre legal nu

mai reprezintă nimic mai mult decît tăierea unei unghii. Corpul, conform ultimei decizii a Curții supreme, este considerat o anexă a sufletului, creația lui, pentru a se dispune de el așa cum dorește sufletul.

În timpul acestei explicații, Hull umblă de colo colo prin cameră cu pași mici de pisică. Se opri și spuse :

— Mulțumesc, domnule Jensen. Deci nu este nici o întrebare asupra dreptului meu de a mă sinucide. De asemenea, nu există nici o ilegalitate în alegerea mea a uneia sau mai multor persoane, cum sînteți dumneavoastră, pentru a realiza acțiunea pentru mine. Și acțiunile dumneavoastră sînt considerate legale conform paragrafului Crime Permise din Actul Sinuciderii. Toate bune și frumoase. Singura problemă de legalitate apare într-o anexă recentă la Actul Sinuciderii.

Dădu din cap spre domnul Jensen.

— Anexa afirmă, zise Jensen, că un om poate să-și aleagă orice moarte pentru el, în orice timp și spațiu, cu orice mijloace, etc..., **atîta vreme cît moartea nu este vătămătoare din punct de vedere fizic pentru alții.**

— Asta, spuse Hull, este cea mai neplăcută cauză. Deci, o vînătoare este o formă legală de sinucidere. Era aranjat timpul și locul. Voi, vînătorii, mă urmăriți. Eu, Vînatul, fug. Mă prindeți, mă omorîți. Perfect ! În afara unui lucru.

Se întoarse către avocat :

— Domnule Jensen, puteți părăsi camera. Nu doresc să vă implic.

După ce avocatul plecă, Hull zise :

— Singura problemă rămasă este, bineînțeles, faptul că eu voi fi înarmat și voi face tot ce îmi va sta în putință să **vă** omor. Pe oricare dintre voi. Pe toți. Și **aceasta** este ilegal.

Hull se scufundă cu grație într-un scaun.

— Crima, totuși, este a mea, nu a voastră. Eu v-am angajat ca să mă omorîți. Nu aveți habar că plănuiesc să mă apăr, să întorc foaia. Aceasta este o ficțiune legală, dar una care vă va salva de la devenirea de simple accesorii ale acțiunii. Dacă sînt prins că încerc să omor pe unul dintre voi, pedeapsa va fi severă. Dar nu voi fi prins. Unul dintre voi mă va omorî, astfel punîndu-mă în afara accesibilității justiției umane. Și dacă voi fi așa de nefericit încît să vă omor pe **toți,** mă voi sinucide în mod învechit, cu otravă. Dar asta ar fi o dezamăgire pentru mine. Presupun că nu veți fi așa de stîngaci încît să se întîmple aceasta. Aveți întrebări ?

Vînătorii mormăiră între ei :

— Nenorocit de șmecher cu vorbe fanteziste.

— Las-o baltă, orice Vînat vorbește așa.

— Crede că-i mai breaz ca noi, el, cu vorbăria lui grozavă.

— O să vedem noi ce bine vorbește cu o bucată de oțel în el.

Hull zîmbi cu răceală :

— Excelent. Presupun că situația e clară. Acum, vă rog spuneți-mi care vă sînt armele.

Unul cîte unul, vînătorii răspunseră :

— Buzdugan.

— Plasă și trident.

— Lance.

— Steaua dimineții.

— Bolas.

— Iatagan.

— Pușcă cu baionetă, spuse Blaine cînd îi veni rîndul.

— Paloș.

— Halebardă.

— Sabie.

— Mulțumesc, domnilor, zise Hull. Voi fi înarmat cu o floretă, bineînțeles, și fără armură. Întîlnirea noastră va avea loc duminică

în zori la domeniul meu. Majordomul vă va da fiecăruia o hîrtie conținînd instrucțiuni complete despre cum se ajunge acolo. Să rămînă omul cu baioneta. Bună dimineața celorlalți.

Vînătorii plecară. Hull spuse :

— Lupta cu baioneta este o artă ieșită din comun. Unde ai învățat-o ?

Blaine ezită, apoi zise :

— În armată, între 1943—1945.

— Ești din trecut ?

Blaine încuviință din cap.

— Interesant, spuse Hull, fără vreun interes deosebit. Deci, asta este, pot să spun, prima ta vînătoare.

— Da.

— Pari o persoană inteligentă. Cred că ai motivele tale ca să alegi așa o slujbă întîmplătoare și de proastă reputație.

— Nu prea mai am fonduri și nu găsesc altceva de făcut.

— Bineînțeles, replică Hull, ca și cînd ar fi știut tot timpul. Deci ai optat pentru vînătoare. Totuși vînătoarea nu este un lucru pentru care să optezi. Și vînătoarea Omului Bestie nu este pentru oricine. Meseria cere anumite capacități speciale, nu în ultimul rînd capacitatea de a omorî. Crezi că ai un talent înnăscut ?

— Cred că da, răspunse Blaine, deși nu se gîndise la întrebare pînă atunci.

— Stau și mă gîndesc, reflectă Hull. În ciuda aparenței tale războinice, nu pari genul ăsta. Ce faci dacă te trezești incapabil de a mă omorî ? Ce te faci dacă eziți în momentul crucial cînd oțelul scrîșnește pe oțel ?

— O să-mi încerc norocul, răspunse Blaine.

Hull aprobă agreabil cu capul.

— Poate că scînteile crimei zac adînc în tine, gata să ardă. Poate că nu. Această îndoială va adăuga vînătoarei sare și piper — deși s-ar putea să nu ai timp să o savurezi.

— Asta mă privește pe mine, spuse Blaine, simțind o repulsie intensă față de acest patron extravagant și retoric. Pot să vă întreb ceva ?

— Consideră-mă la dispoziția dumitale.

— Mulțumesc. De ce doriți să muriți ?

Hull se holbă la el, apoi izbucni în rîs.

— Acum, într-adevăr știu că ești din trecut ! Ce întrebare !

— Puteți să răspundeți ?

— Bineînțeles, zise Hull. Se aplecă pe spate în scaun și ochii lui căpătară privirea visătoare a unui om care pregătea un discurs.

— Am patruzeci și trei de ani și sînt sătul de zile și nopți. Sînt un om bogat și unul neînhibat. Am experimentat, am inventat, am rîs, am plîns, am iubit, am urît, am gustat — pînă m-am săturat. Am încercat tot ce Pămîntul poate să-mi ofere și am ales să nu repet în mod plictisitor experiența. Cînd eram tînăr, îmi imaginam această excelentă planetă verde rotindu-se misterios în jurul astrului său galben arzător ca o comoară găsită, o cutie de bronz plină de plăceri, inepuizabile în conținut și nemăsurate în efectul lor asupra dorințelor mele mereu înflăcărate. Dar acum, din păcate, am trăit mai mult și am asistat la senzația sfîrșitului. Și acum observ cu ce automulțumire burgheză rotundul și grăsanul nostru Pămînt se învîrtește la o distanță prudentă și cu un ritm invariabil, ca o stea ordinară și groaznică. Și cuțărul imaginar cu comori al Pămîntului pare acum o cutie vopsită, plină cu jucării, a unui copil, deșartă în conținut și mediocră în efectul său asupra nervilor prea repede lipsiți de bucurii.

Hull privi spre Blaine pentru a observa efectul vorbelor sale și apoi continuă :

— Plictiseala se întinde în fața mea acum ca o cîmpie întinsă și aridă... și eu am hotărît să nu mă plictisesc. Am ales, în locul acesteia,

să merg mai departe, mai înainte, să plec, pentru a încerca ultima și marea aventură a Pământului... aventura Morții, poarta spre viața de apoi. Poți să înțelegi asta ?

— Sigur, spuse Blaine agasat, totuși impresionat de afectarea lui Hull. Dar care este graba ? Viața poate să vă mai rezerve niște lucruri bune. Și moartea este inevitabilă. De ce să o grăbești ?

— Ai vorbit ca un adevărat optimist al secolului douăzeci, spuse Hull rîzînd. Viața este adevărată, viața este onestă... În zilele tale **trebuia** să se creadă că viața este adevărată și onestă. Ce alternativă există ? Cîți dintre voi credeți cu adevărat în viața după moarte ?

— Aceasta nu modifică temeiul punctului meu de vedere, replică Blaine, urînd poziția aspră, rezervată și rezonabilă care era forțat să și-o asume.

— Ba îl modifică ! Perspectiva asupra vieții și morții s-a schimbat acum. În locul sfatului prozaic al lui Longfellow, urmări dictonul lui Nietzsche — să mori la momentul oportun ! Oamenii inteligenți nu se cramponează de ultimele fărîme de viață ca înecații care se apucă de o bucată de scîndură. Ei știu că viața de apoi este doar o porțiune infinitezimală din întreaga existență a omului. De ce să nu accelereze efemeritatea timpului cu cîțiva ani, dacă ei așa o doresc ? De ce nu ar trece peste o clasă sau două elevii aceia deștepți ? Numai fricoșii, proștii, needucații se cramponează de orice secundă monotonă posibilă pe Pămînt.

— Fricoșii, proștii și needucații, repetă Blaine, și nefericiții care nu-și pot permite asigurarea pentru viața după moarte.

— Bogăția și distincția au privilegiile lor, zise Hull, zîmbind ușor, și de asemenea obligațiile lor. Una dintre aceste obligații este necesitatea de a muri la momentul potrivit,

mainte să devii o pacoste semenilor tăi și o spaimă pentru tine însuți. Dar actul morții depășește distincția și educația. Este dovada fiecăruia de noblețe, invitația de la rege, aventura sa cavalerească, marea faptă a vieții sale. Și modul în care se achita în acea acțiune singulară și periculoasă este adevărata sa valoare ca om.

Ochii albaștri ai lui Hull erau aprigi și strălucitori.

— Nu doresc să experimentez acest eveniment crucial în pat. Nu vreau că am o moarte plicticoasă, blîndă, comună, care să se furișeze peste mine deghizată în somn. Am ales să mor... luptînd.

Blaine încuviință din cap împotriva voinței sale și încercă un regret asupra morții sale prozaice. Un accident de mașină! Ce plicticos, blînd și comun. Și cît de ciudată, întunecată, atavică și nobilă părea alegerea morții de lord a lui Hull. Pretențioasă, desigur, dar atunci și viața însăși era o revendicare în vastul univers al materiei fără viață. Hull era ca un vechi nobil japonez care îngenunchează calm pentru a îndeplini ceremonia de hara-kiri, subliniind importanța vieții în adevărata alegere a morții. Dar hara-kiri era o recunoaștere pasivă Estică, în timp ce modalitatea lui Hull de a muri era o moarte Vestică, aprigă, violentă, triumfătoare.

Era admirabilă, dar excesiv de iritantă pentru un om încă nepregătit să moară.

— Nu am nimic împotriva dumneavoastră sau a oricărui alt om care-și alege moartea. Dar ce se va întîmpla cu vînătorii pe care plănuiți să-i omorîți? Ei nu au ales să moară și nu vor supraviețui în viața de apoi.

Hull dădu din umeri.

— Ei aleg să trăiască periculos. În formularea lui Nietzsche, ei preferă să acționeze

în risc și pericol și să joace zaruri cu moartea. Blaine, te-ai răzgîndit cumva ?

— Nu.

— Atunci ne întîlnim duminică.

Blaine se îndreptă spre ușă și își luă hîrtia cu instrucțiuni de la majordom. În timp ce pleca, zise :

— Mă întreb dacă ați luat în calcul un ultim lucru.

— Care ar fi acesta ?

— Sigur v-ați gîndit la el. Posibilitatea ca acest întreg minuțios scenariu — viața de apoi științifică, vocile morților, fantome — să fie pur și simplu o farsă gigantică, o escrocherie care să facă bani, săvîrșită de Hereafter Inc.

Hull rămase perfect liniștit. Cînd vorbi, avea o undă de mînie în voce :

— Aceasta este **total** imposibil. Doar un om foarte needucat poate să gîndească un asemenea lucru.

— Poate. Dar nu ați părea fraier dacă **ar fi** o farsă ? Bună ziua, domnule Hull.

Plecă, bucuros de a-l fi zdruncinat pe nenorocitul ăla calm, încrezut și retoric, chiar și pentru o clipă, și își spuse că propria sa moarte fusese așa de plicticoasă, blîndă și comună.

16

Următoarea zi, duminică, Blaine se duse la apartamentul lui Franchel să-şi ia puşca, baioneta, uniforma de vînător şi pachetul. I se dădu în avans jumătate din salariu, minus zece la sută şi costul echipamentului. Banii aceia erau bineveniţi, pentru că nu mai avea decît trei dolari şi mărunţiş.

Se duse la Panoul de Comandă pentru Spirite, dar Melhill nu mai lăsase nici un alt mesaj pentru el. Se întoarse în camera sa de hotel şi îşi petrecu după amiaza practicînd fandări şi parări.

În seara aceea, Blaine era tensionat, deprimat şi nervos la gîndul vînătoarei care trebuia să înceapă dimineaţa. Se duse într-un mic bar West Side al hotelului, care era proiectat să fie asemenea unui bar din secolul douăzeci, cu o tejghea de bar închisă la culoare şi strălucitoare, scaune de lemn, cabine, o şină de alamă şi rumeguş pe jos. Se băgă într-o cabină şi comandă bere.

Lămpile clasice cu neon străluceau slab şi un tonomat vechi, original cînta melodiile sentimentale ale lui Glenn Miller şi Benny Goodman. Blaine se aşeză, aplecîndu-se asupra pa-

harului cu bere, întrebîndu-se trist cine și ce era.

Era chiar **el**, cel care-și găsise temporar de lucru ca vînător și ucigaș de oameni ?

Atunci ce se întîmplase cu **Tom Blaine**, fostul proiectant de bărci cu pînze, fostul ascultător de muzică de înaltă fidelitate, cititor de cărți bune, spectator de piese bune de teatru ? Ce se întîmplase cu acel tăcut, sardonic și neagresiv om ?

Îm mod sigur că acel om, găzduit în corpul său zvelt, nervos, modest, nu ar fi ales să omoare !

Sau ar fi ales ?

Oare acel familiar și regretat Blaine fusese învins și domolit de trupul mare, cu mușchi puternici și reflexe rapide de luptător, pe care-l primise ? Și oare era acel corp, cu propriile secreții glandulare caracteristice picurînd în întunecatul flux sanguin, cu propriul creier distinct și configurat, cu propriul sistem nervos cu semnale și răspunsuri... era acel trup dominat responsabil pentru tot, tîrîndu-l pe neajutoratul său proprietar într-o violență criminală ?

Blaine își frecă ochii și își spuse că visa prostii. Adevărul era pur și simplu că murise datorită unor împrejurări în afara controlului său, fusese renăscut în viitor și se văzu neajutorat în afara slujbei de vînător. Q.E.D.

Dar acea explicație rațională nu-l satisfăcea și nu mai avea timp să caute adevărul alunecos și evaziv.

Nu mai era un observator detașat al anului 2110. Devenise un participant implicat, un actor în locul unui spectator, cu tot cuprinsul negîndit în graba autorului. Acțiunea devenise irezistibilă, genera propriul său adevăr momentan. Frînele nu mai funcționau, și motorul Blaine se rostogolea pe abruptul deal numit Viața, acumulînd energie fără a avea combusti-

Poate că aceasta de acum era ultima sa şansă pentru o privire, un calcul, o alegere măsurată...

Dar era deja prea tîrziu pentru un om intrat în cabina de vis-à-vis de el ca o umbră peste omenire. Şi Blaine se uită la faţa albă şi impasibilă a zombi-ului.

— Bună seara, zise zombi-ul.

— Bună seara, răspunse Blaine monoton. Vrei ceva de băut ?

— Nu, mulţumesc. Sistemul meu nu răspunde la stimuli.

— Îmi pare rău să aud asta.

Zombi-ul dădu din umeri.

— Am un nume acum. M-am decis să mă numesc Smith pînă cînd îmi amintesc numele real. Smith. Îţi place ?

— E un nume frumos.

— Mulţumesc. Am fost la un doctor. Mi-a spus că trupul meu nu-i bun de nimic. N-are vitalitate, n-are putere de recuperare.

— Nu poţi fi ajutat ?

Smith negă din cap.

— Trupul este definitiv muribund — zombi. L-am ocupat prea tîrziu. Doctorul îmi mai dă cel mult cîteva luni.

— Foarte rău, spuse Blaine, simţind cum greaţa i se ridică în gît la vederea acelei feţe posace, cu riduri groase şi pielea plumburie, cu trăsăturile sale nearmonioase şi ochi calmi ca ai lui Buddha. Smith stătea, vlăguit şi nenatural, în haine ponosite de muncitor, cu faţa sa albă cu puncte negre scăpată ca prin urechile acului şi mirosind puternic a loţiune. Dar se schimbase. Deja Blaine putu vedea o oarecare uscăciune pe pielea odată flexibilă, anumite riduri în jurul ochilor, nasului şi gurii, pliuri de mirare pe frunte ca poansonările în pielea veche. Şi, amestecat cu mirosul greu de loţiune after-shave, lui Blaine i se păru că simte primele izuri de descompunere.

— Ce vrei de la mine ? rosti Blaine.

— Nu știu.

— Atunci lasă-mă în pace.

— Nu pot, se scuză Smith.

— Vrei să mă omori ? articulă Blaine cu gîtul uscat.

— Nu știu ! Nu pot să-mi amintesc ! Să te omor, să te protejez, să te schilodesc, să te iubesc... nu știu încă ! Dar îmi voi aminti curînd, Blaine, îți promit !

— Lasă-mă în pace, replică Blaine cu mușchii tensionați.

— Nu pot. Nu înțelegi ? Nu știu nimic, decît de tine. Efectiv nimic. Nu cunosc lumea asta sau oricare alta, nici o persoană, nici o figură, nici un suflet sau vreo amintire. Ești singurul meu punct de reper, centrul existenței mele, singurul meu motiv de a trăi.

— Termină !

— Dar e adevărat ! Crezi că-mi **place** să tîrăsc structura asta de carne pe străzi ? Ce folos are viața fără speranță și viitor, și fără amintiri ? Mai bine moartea ! Viața înseamnă carne scîrboasă descompusă, și moartea este spirit pur ! M-am gîndit la asta, am visat despre asta, despre frumoasa moarte **fără trup** ! Dar un lucru mă oprește. Te am pe **tine,** Blaine, ca să mă mențin !

— Pleacă de aici, zise Blaine, cu o greață amară în gură.

— **Tu,** soarele și luna mea, stelele mele, Pămîntul meu, întregul meu univers, viața mea, gîndirea mea, prietenul meu, dușmanul meu, iubitul meu, ucigașul meu, soția mea, tatăl meu, copilul meu, soțul meu...

Pumnul lui Blaine țîșni, lovindu-l pe Smith în falcă. Zombi-ul fu aruncat înapoi în cabină. Expresia lui nu se schimbă, dar o vînătaie roșiatică apăru pe falca plumburie.

— Semnul **tău** ! murmură Smith.

Pumnul lui Blaine ezită pentru altă lovitură și apoi îl lăsă în jos.

Smith se ridică în picioare.

— Plec. Ai grijă de tine, Blaine. Nu muri încă ! Am nevoie de tine. Îmi voi reaminti curînd și voi veni la tine.

Smith, cu fața sa ursuză, vlăguită, învinețită și impasibilă, părăsi barul.

Blaine comandă un whisky dublu și stătu o mulțime cu el în față, încercînd să-și calmeze tremurul mîinilor.

17

Blaine ajunse la domeniul Hull cu autobuzul sătesc cu reacție, o oră înainte de crăpatul zorilor. Era îmbrăcat într-un costum tradițional vînătoresc — cămașă kaki și pantaloni, pantofi cu talpa de cauciuc și o pălărie cu boruri largi. Desaga de cîmp era aruncată pe un umăr, iar pe celălalt își ducea puşca și baioneta într-o pungă de plastic.

Un servitor îl întîmpină la poarta din față și îl conduse înăuntru la conacul de jos, cu multe coridoare. Blaine află că domeniul Hull consta din nouăzeci de acri cu pădure în Munții Adirondack între Keene și Elisabethtown. Aici, îi spuse servitorul, tatăl lui Hull se sinucisese la vîrsta de cincizeci și unu de ani, omorînd șase vînători înainte ca un luptător cu sabie să-i taie capul. Ce moarte glorioasă! Unchiul lui Hull, pe de altă parte, a ales să umble furios prin San Francisco, un oraș pe care-l iubise dintotdeauna. Poliția a fost nevoită să-l împuște de douăsprezece ori cu arma cu raze, înainte să cadă, și omori șapte trecători. Ziarele exploatară mult evenimentul și relatările despre aceasta au fost păstrate în albumul familiei. Asta doar arăta diferența de

temperamente, sublinia bătrînul servitor guraliv. Unii, ca de exemplu unchiul, erau oameni veseli, prietenoşi, care doreau să moară în mulţime, atrăgînd o oarecare atenţie. Alţii, ca actualul domn Hull, erau mai mult înclinaţi spre natură şi singurătate.

Blaine aprobă politicos din cap la toate acestea şi fu condus într-o cameră mare, rustică, unde erau convocaţi vînătorii, care-şi beau cafeaua şi îşi mai ascuţeau puţin armele. Lumina sclipi pe paloşul de oţel albăstrui, pe halebarda argintie, oscilînd de-a lungul virfului lustruit al lancei şi licări cu răceală pe virfurile de diamant ale buzduganului şi stelei de dimineaţă. La prima vedere, lui Blaine i se păru o scenă din timpuri medievale. Dar dacă se gîndea mai bine, hotărî că este mai mult ca un scenariu de film.

— Trage-ţi un scaun amice, zise omul cu halebarda. Bine ai venit la Societatea de Protecţie Benevolă a Măcelarilor, Oamenilor de la Abator şi Ucigaşilor de Voie. Mă numesc Sammy Jones, cel mai bun luptător cu halebarda din toată America şi probabil Europa.

Blaine se aşeză şi fu prezentat celorlalţi vînători. Reprezentau şase naţionalităţi, deşi engleza era limba comună. Sammy Jones era un om îndesat, cu părul negru şi umeri ca de taur, îmbrăcat cu pantaloni kaki peticiţi şi decoloraţi, avînd cîteva vechi cicatrici de vînătoare de-a lungul feţei abrupte cu sprîncene groase.

— Prima vînătoare ? întrebă, privind spre pantalonii kaki frumos călcaţi ai lui Blaine.

Blaine aprobă cu capul, îşi scoase carabina din punga de plastic şi ataşă baioneta în capătul său. Verifică siguranţa, strînse cureaua puştii şi îi scoase din nou baioneta.

— Chiar poţi să mînuieşti chestia asta ? întrebă Jones.

— Bineînțeles, răspunse Blaine mai sigur decît se simțea.

— Sper. Tipi ca Hull au fler pentru oamenii slabi. Încearcă să-i termine mai repede din grup.

— Cît durează de obicei o vînătoare ?

— Păi, cea mai lungă la care am participat a fost de opt zile. Asta a fost în Asturia unde a pățit-o prietenul meu Sligo. În general o grupă bună poate să doboare un vînat într-o zi sau două. Depinde de cum vrea să moară. Unii încearcă să reziste cît pot mai mult. Aleargă ca să se apere. Se ascund în peșteri și virogi, căței murdari și perfizi, și trebuie să te duci după ei și să încerci o lovitură în față. Așa o pățit-o Sligo. Dar nu cred că Hull este așa. Vrea să moară ca un mare erou „înghițitor de săbii". Așa că va sta la pîndă și își va încerca norocul, vrînd să vadă pe cîți dintre noi poate să-i doboare cu „stiletul său de înjunghiat porci".

— Vorbești ca și cînd n-ai fi de a crd, zise Blaine.

Sammy Jones își ridică sprîncenele stufoase :

— Nu prea-mi place să se facă mare vîlvă despre moarte. Uite că vine eroul în carne și oase.

Hull intră în cameră, suplu și elegant în mătase kaki, cu o cravată de mătase albă înnodată larg în jurul gîtului. Purta un pachet ușor și pe un umăr avea o floretă subțire, amenințătoare.

— Bună dimineața, domnilor. Aveți armele ascuțite, pachetele în ordine, șireturile legate bine ? Excelent !

Hull se îndreptă spre o fereastră și deschise perdelele.

— Iată primii zori de zi, o glorioasă licărire pe cerurile noastre din est, vestitori ai aprigului Suveran Soare care guvernează cursa. Vă

voi lăsa acum. Un servitor vă va informa cînd s-a sfîrșit termenul meu de grație de jumătate de oră. Apoi puteți să mă urmăriți și să mă omorîți cum m-ați zărit. Dacă sînteți în stare ! Domeniul este împrejmuit. Voi rămîne în limitele sale și așa veți face și dumneavoastră.

Hull se înclină, apoi părăsi rapid și grațios încăperea.

— Doamne, urăsc păsările astea excentrice ! țipă Sammy Jones, după ce ușa se închise. Sînt toți la fel, absolut toți. Se comportă așa de rece și obișnuit, așa de al naibii de **eroic** ! Dacă ar ști cît de al dracului de **proști** cred că sînt ei... am fost la douăzeci și opt de chestii d'astea.

— De ce vînezi ? rosti Blaine.

Sammy Jones ridică din umeri.

— Tatăl meu a fost luptător cu halebarda și m-a învățat și pe mine. Este singurul lucru pe care-l știu.

— Poți învăța altă meserie, sugeră Blaine.

— Cred că pot. Treaba este că-mi **place** să-i omor pe gentlemanii ăștia aristocrați. Urăsc pe fiecare bogat nenorocit, cu viața lor afurisită de apoi pe care un sărac nu și-o poate permite. Îmi face plăcere să-i omor și dacă aș avea bani, aș plăti pentru privilegiul ăsta.

— Și lui Hull îi face plăcere să omoare oameni sărmani ca tine. Este o lume tristă.

— Nu, doar una onestă. Ridică-te, îți fixez eu pachetul cum trebuie.

Cînd termină treaba, Sammy Jones zise :

— Uite Tom, n-ai vrea să fim alături la vînătoarea asta ? Protecție reciprocă, vrei ?

— Protecția **mea**, vrei să spui ?

— Nu e nimic de ce să-ți fie rușine. Orice meșteșug trebuie învățat înainte de a fi practicat. Și ce om mai bun ca mine poate exista, de la care să-l înveți, cel mai bun dintre cei buni ?

— Mulțam. O să încerc să mă mențin pînă la capăt, Sammy.

— O să te descurci. Fii atent, Hull este scrimer și scrimerii au micile lor șmecherii pe care ți le voi explica in timpul mersului. Cînd...

În acel moment intră un servitor, purtînd un cronometru vechi, ornamentat. Cînd a doua limbă trecu de doisprezece, se uită fix la vînători :

— Domnilor, termenul de grație a trecut. Cursa poate începe.

Vînătorii ieșiră afară de-a valma în zorii de zi gri și cețoși. Theseus, copoiul, legănîndu-și tridentul pe umeri, luă urma de îndată. Ducea în sus spre un munte încununat de cețuri.

Răspîndiți într-un rînd lung, vînătorii începură să urce muntele.

În curînd, soarele timpuriu al dimineții răspîndea cețurile. Theseus pierdu urma cînd aceasta trecu printre pietre golașe. Vînătorii se împrăștiară în linie frîntă de-a lungul cărării muntelui și continuară să avanseze încet spre înălțimi.

La amiază, omul cu paloșul culese un fragment de mătase kaki dintr-un tufiș țepos. Cîteva minute mai tîrziu, Theseus găsi urme de pași pe mușchi. Ele duceau în jos, într-o vale îngustă, des împădurită. Cu nerăbdare, vînătorii avansară.

— Aici este ! țipă unul.

Blaine se roti și văzu, la cincizeci de iarzi în dreapta lui, omul cu steaua dimineții alergînd înainte. Era cel mai tînăr dintre vînători, un sicilian brunet, sigur pe el. Arma sa era formată dintr-un mîner robust de frasin, de care era fixat un lanț. La capătul lanțului se afla o bilă prevăzută cu multe ținte, steaua dimineții. Își rotea arma deasupra capului și cînta din toți plămînii

Sammy Jones și Blaine alergară către el. Îl văzură pe Hull ieșind din tufișuri cu floreta în mînă. Sicilianul sări înainte și păli o lovitură care ar fi dărîmat un copac. Hull o evită ușor, dîndu-se la o parte și lovi cu vîrful spadei.

Omul cu steaua dimineții gîlgîi și căzu străpuns în gît. Hull își propti un picior pe pieptul său, își eliberă floreta și dispăru iar în pădurice.

— Niciodată n-am înțeles de ce un om ar utiliza o stea a dimineții, zise Sammy Jones. Prea neîndemînatic. Dacă nu-ți lovești omul din prima clipă, nu te mai redresezi la timp.

Sicilianul era mort. Trecerea lui Hull prin pădurice era vizibilă clar. Se repeziră după el, urmați de majoritatea vînătorilor cu flancatori aranjați pe orice parte.

În curînd întîlniră iarăși roca, și urma fu pierdută.

Căutară toată după-amiaza, fără noroc. La apus, instalară o tabără pe versant, postară gărzi și discutară ziua de vînătoare la un mic foc de tabără.

— Unde crezi că este? rosti Blaine.

— Poate fi oriunde pe domeniul ăsta afurisit, replică Jones. Adu-ți aminte că el cunoaște fiecare petic de pămînt aici. Noi îl vedem pentru prima oară.

— Atunci, se poate ascunde de noi la infinit.

— Dacă ar vrea. Dar el vrea să fie omorît, mai știi asta? Într-un mod sclipitor, eroic. Așa că va încerca să ne doboare pînă cînd îi venim de hac.

Blaine se uită peste umăr la pădurea întunecată:

— Ar putea fi acolo și să ne asculte.

— Fără îndoială că așa este, spuse Jones.

Sper că gărzile să nu adoarmă.

Conversaţia zumzăi în mica tabără şi focul arse încet. Blaine îşi dori să vină dimineaţa. Întunericul inversa rolurile. Vînătorii erau cei vînaţi acum, pîndiţi de un sinucigaş crud şi amoral care intenţiona să ia cît mai multe vieţi posibil cu el.

Cu acest gînd adormi.

Cu puţin înainte de răsărit fu trezit de un ţipăt. Apucîndu-şi puşca, sări în picioare şi dispăru în întuneric. Urmă alt ţipăt, mai aproape de această dată şi un sunet de mişcare rapidă prin pădure. Apoi, cineva aruncă o grămadă de frunze pe focul mocnit.

În strălucirea galbenă bruscă, Blaine văzu un om clătinîndu-se înapoi spre tabără. Era una din gărzi, trăgînd lancea după sine. Sîngera în două locuri, dar rănile nu păreau fatale.

— Nenorocitul ăla, suspină lăncierul, nenorocitul ăla prost.

— Stai calm, Chico, zise unul din oameni, deschizîndu-i cămaşa ca să curăţe şi să bandajeze rana. L-ai răpus ?

— A fost prea iute, gemu omul cu lancea. Nu l-am nimerit.

Acesta fu sfîrşitul odihnei din acea noapte.

Vînătorii se puseră din nou în mişcare la prima lumină a zorilor, împrăştiaţi pe o suprafaţă mare, căutînd o urmă a Vînatului. Theseus găsi un nasture rupt şi apoi o urmă de picior, pe jumătate ştearsă. Vînătoarea coti din nou, şerpuind pe lîngă un munte îngust.

În faţa grupului, Otto dădu dintr-o dată un ţipăt :

— Hei ! Aici ! L-am prins !

Theseus se grăbi înspre el, urmat de Blaine

și Jones. Îl văzură pe Hull retrăgîndu-se, fiind atent în timp ce Otto avansă rotindu-și bolasul deasupra capului cu păr tuns scurt. Lasoul argentinian șuieră prin aer, cele trei bile metalice zărindu-se neclar. Apoi Otto îl lăsă. Instantaneu Hull se trînti la pămînt. Bolasul șerpui prin aer cîțiva centimetri deasupra capului său, se încolăci în jurul unei crengi de copac și o rupse. Hull, rînjind larg, fugi către omul dezarmat.

Înainte să-l atingă, Theseus ajunse, agitîndu-și tridentul. Schimbară un rînd de atacuri. Apoi Hull se întoarse și fugi.

Theseus se năpusti. Vînatul urla de durere, dar continua să fugă.

— L-ai rănit ? întrebă Jones.

— L-am rănit în fund. Probabil mai dureros pentru mîndria lui, răspunse Theseus.

Vînătorii continuară să alerge pe munte în jos, respirînd cu greutate. Dar pierduseră din nou Vînatul.

Se răspîndiră, înconjurînd muntele care se îngusta și încet, încet începură să-și croiască drum spre culme. Zgomotele ocazionale și urmele de pași le arătau că Vînatul era încă în fața lor, retrăgîndu-se spre vîrf. Pentru că piscul se îngusta, fură în stare acum să-și strîngă rîndurile, micșorînd șansele lui Hull de a scăpa printre ei.

Tîrziu spre după-amiază, pinii și molizii deveniră din ce în ce mai rari. Deasupra lor se zărea un labirint confuz de bolovani de granit și după ei însuși vîrful muntelui.

— Să fiți atenți ! anunță Jones vînătorii.

De-abia rosti aceste cuvinte, că Hull își lansă atacul.

Sărind din spatele unei stînci, veni la bătrînul Bjorn, omul cu buzduganul, cu floreta șuierînd prin aer, încercînd să-l doboare rapid și să scape de sub nasul vînătorilor.

Dar Bjorn se lăsă încet la pămînt, parînd cu atenţie loviturile floretei cu ambele mîini pe buzdugan, ca şi cînd ar fi la armată. Hull înjură mînios şi se aruncă într-o parte, la timp pentru a evita o izbitură a buzduganului.

Bătrînul Bjorn închise prea rapid. Spadasinul îl lovi încoace şi în colo în piept, ca un şarpe care sîsîie. Buzduganul lui Bjorn căzu şi trupul său se rostogoli la vale.

Dar vînătorii închiseră din nou cercul. Hull se retrase în sus într-un labirint de bolovani.

Vînătorii îl împinseră mai sus. Blaine observă că soarele era aproape la asfinţit, era deja o nuanţă de amurg în aer, umbrele lungi întinzîndu-se de-a lungul stîncilor gri.

— Se lasă seara, îi spuse lui Jones.

— Mai e cam o jumătate de oră de lumină, replică Jones, scrutînd cerul. Ar fi bine să-i venim repede de hac. Pe întuneric poate să ne răpună pe oricare dintre noi care sîntem pe muntele ăsta.

Se mişcară mai repede acum, căutînd printre bolovanii înalţi.

— Ar putea prăvăli stînci pe noi, zise Blaine.

— Nu face el asta. E prea mîndru.

De aceea, Hull ieşi din spatele unei stînci mari în spatele lui Blaine.

— În regulă carabinierule, spuse acesta.

Blaine, cu arma la picior, de-abia reuşi să pareze lovitura. Lama floretei scrîşni de-a lungul butoiaşului armei, pe lîngă gît. Automat o devie. Ceva îl împinse să urle în timp ce lovea, urmînd crestătura înverşunată de eviscerare, apoi cu o izbitură de pat de puşcă cu care intenţiona să împrăştie creierii duşmanului sau pe stînci. În acel moment, Blaine nu mai era un om civilizat care acţiona dintr-o necesitate dureroasă, era o creatură primară, urmîndu-şi cu veselie adevărata sa vocaţie de criminal.

Vînatul îi evită loviturile cu o grație rapidă și extraordinară. Blaine se împiedică după el, mînia slăbindu-i îndemînarea. Deodată fu dat la o parte de Sammy Jones.

— Mie, zise Jones. Lasă-mi-l mie. Sînt al tău, Hull. Încearcă-mă cu stiletul.

Hull, cu fața lipsită de orice expresie, avansă cu floreta scînteind. Jones stătea neclintit cu picioarele ușor înclinate, rotind ușor halebarda în mîini. Hull fentă și lovi. Jones pară așa de tare, încît sărira scîntei și floreta se îndoi ca o nuielușă.

Ceilalți vînători sosiseră între timp. Își ocupară locurile pe stîncile vecine, comentînd duelul și dînd sfaturi.

— Ține-l de stîncă, Sammy !

— Nu, în prăpastie cu el !

— Ai nevoie de ajutor ?

— La naiba, nu ! strigă Sammy spre ei.

— Ai grijă să nu-ți atingă vreun deget, Sammy.

— N-avea grijă.

Blaine privi, furia părăsindu-l la fel de repede cum a venit. El presupuse că o secure ar fi o armă grosolană, care necesita un impuls complet pentru fiecare lovitură. Dar Sammy Jones mînuia mica și scurta halebardă ca și cînd ar fi un baston. Nu avea nevoie de impuls, ci lovea din orice poziție, revenind instantaneu, greutatea și atacul său implacabil obligîndu-l pe Hull să se retragă spre marginea abruptă a stîncii. Nu existau termeni reali de comparație între cei doi bărbați, realiză Blaine. Hull era un amator dotat, un diletant, pe cînd Jones era un ucigaș de profesie. Era ca și cînd ai compara un cîine feroce de casă cu un tigru din junglă.

Sfîrșitul veni ușor, în amurgul albăstrui al vîrfului de munte. Sammy Jones pară un atac și păși înainte, aruncînd cu halebarda. Lama

mușcă adînc în partea stîngă a lui Hull. Acesta căzu urlînd, la vale. Cîteva secunde după aceea îi auziră trupul zdrobindu-se și rostogolindu-se.

— Marchează unde a căzut, zise Sammy Jones.

— Ar trebui să fie mort, spuse omul cu paloșul.

— Probabil că este. Dar nu este o lucrare dibace dacă nu ne asigurăm de asta.

Pe drumul de întoarcere găsiră trupul schilodit și fără viață a lui Hull. Marcară locul pentru înmormîntare și plecară de pe domeniu.

18

Vînătorii se întoarseră în oraș în grup și traseră un chef strașnic. În timpul serii, Sammy Jones îl întrebă pe Blaine dacă nu ar vrea să-l acompanieze la următorul omor.

— Am o treabă frumoasă aranjată la Omsk. Un nobil rus vrea să țină niște lupte de gladiatori, trebuie să folosești lancea, dar e la fel ca și cu pușca. Te voi instrui pe drum. După Omsk este organizată o vînătoare măreață la Manila. Cinci frați vor să se sinucidă împreună. Vor să fie răpuși de cincizeci de vînători. Ce spui, Tom ?

Blaine se gîndi cu prudență înainte să răspundă. Viața de vînător era cea mai compatibilă pe care o găsise pînă acum în această existență. Îi plăcea compania unor oameni grosolani ca Sammy Jones, viața în aer liber, judecarea corectă și simplă a faptelor care șterg orice îndoieli.

Pe de altă parte era ceva complet lipsit de sens să te tot plimbi în jurul lumii ca ucigaș plătit, o modernă și confirmată versiune a bătăușului, mardeiașului și cuțitarului. Era ceva zadarnic în acțiunea de dragul acțiunii, cu nici o intenție sau scop clar în spatele ei, nici

o hotărîre sau descoperire. Aceste motive n-ar fi apărut dacă ar fi fost cu adevărat ceea ce trupul său părea, dar nu era așa. Acest hiatus exista și trebuia să-i facă față.

Și în sfîrșit erau alte probleme care existau în această lume, alte deziderate mai apropiate de personalitatea sa. Și acestea trebuiau realizate.

— Îmi pare rău, Sammy.

Jones clătină din cap.

— Faci o greșală, Tom. Ești un criminal înăscut. Nu poate fi nimic altceva pentru tine.

— Poate, acum. Trebuie să aflu singur.

— Bine, atunci noroc. Și ai grijă de trupul tău. Ai ales unul frumos.

Blaine clipi involuntar.

— Este chiar așa de evident ?

Jones zîmbi.

— Nu sînt din pădure, Tom. Pot să spun cînd un om se afla într-o gazdă. Dacă mintea ta ar fi fost născută în acel corp, ai veni imediat să vînezi cu mine. Și dacă mintea ți-ar fi fost născută în alt trup...

— Da ?

— N-ai fi mers la vînătoare în primul rînd. Este o îmbinare nefericită, Tom. Mai bine te-ai gîndi încotro apuci.

— Mersi, spuse Blaine.

Dădură mîna și Blaine plecă spre hotel.

Ajunse în cameră și se aruncă îmbrăcat pe pat. Cînd se va scula, o va suna pe Marie. Dar deocamdată trebuia să doarmă. Toate planurile, gîndurile, problemele, hotărîrile, chiar visele trebuiau să mai aștepte. Era frînt de oboseală.

Închise lumina. În cîteva secunde era adormit.

Cîteva ore mai tîrziu se trezi cu senzația că ceva nu e în regulă. Camera era neluminată.

Totul era calm, mai tăcut și mai răbdător decît ore New York-ul dreptul de a fi.

Se ridică în pat și auzi o ușoară mișcare în cealaltă parte a camerei, lîngă chiuvetă.

Blaine se întinse și aprinse lumina. Nu era nimeni în cameră. Dar în timp ce privea, chiuveta sa smălțuită se ridică în aer. Se urcă ușor, plutind imposibil fără suport. Și în același timp auzi un rîset slab, tremurător.

Știu pe loc că era bîntuit de către un strigoi.

Cu atenție, ieși din pat și se îndreptă spre ușă.

Chiuveta suspendată se prăbuși dintr-o dată și plonjă spre capul său. Se feri și chiuveta se sfărîmă de zid.

Cana cu apă se ridică prin levitație, urmată de două pahare grele. Învîrtindu-se și rotindu-se straniu, porniră spre el.

Blaine apucă o pernă ca scut și se grăbi spre ușă.

Trase zăvorul în timp ce paharul tremura deasupra capului său. Ușa nu vroia să se deschidă. Strigoiul o ținea închisă.

Cana îl lovi puternic în coaste. Paharul rămase zbîrnîind amenințător în timp ce se rotea deasupra capului său. Fu nevoit să se retragă de la ușă.

Își aminti de ieșirea de incendiu de lîngă fereastra sa. Dar și strigoiul gîndise la fel, în timp ce el se mișca spre geam. Perdelele luară deodată foc. În același moment perna pe care o ținea se aprinse și ea și Blaine o aruncă.

— Ajutor ! Ajutor !

Fu înghesuit într-un colț al camerei. Cu o bubuitură patul alunecă înainte, blocîndu-i retragerea. În aer se ridică ușor un scaun și se postă pentru o lovitură deasupra capului.

Și în mod continuu se auzea un rîset slab tremurător pe care Blaine aproape că-l recunoscuse.

PARTEA A TREIA

19

După ce patul se strecură spre el, Blaine strigă după ajutor cu o voce care făcu să zbîrnîie ferestrele. Singura replică fu risul ascuțit al strigoiului.

Erau toți surzi în hotel ? De ce nu răspundea cineva ?

După aceea își dădu seama că prin însăși natura lucrurilor, nimănui nu i-ar păsa să-l ajute. Violența era un lucru obișnuit în această lume și moartea unui om era în întregime problema lui. N-ar fi nici o anchetă. Omul de serviciu doar ar curăța murdăria dimineața și camera va fi dată liberă.

Ușa lui era de netrecut. Singura alternativă pe care o vedea era să sară peste pat și prin geamul închis. Dacă ar face saltul corect, ar cădea pe scara de incendiu ce venea pînă la brîu și care înconjura clădirea. Dacă ar sări prea tare s-ar duce peste scară și ar cădea trei etaje pînă în stradă.

Scaunul îl lovi peste umeri și patul hurui, venind în față ca să-l țintuiască de perete. Blaine făcu un calcul rapid al unghiurilor și distanțelor, se adună și se aruncă spre fereastră.

Lovi din plin, dar nu luase în considerare progresul ştiinţei moderne. Geamul se curbă în afară ca o foaie de cauciuc şi reveni la loc cu putere. Fu aruncat de perete şi căzu ameţit pe podea. Uitîndu-se în sus, văzu un birou greu mişcîndu-se spre el şi balansînd uşor.

În timp ce strigoiul îşi folosi forţa lunatică la mişcarea biroului, uşa nepăzită se deschise de perete. Smith intră în cameră, cu imposibila lui faţă cu trăsături zombi, deviind biroul în cădere cu umărul său.

— Haide !

Blaine nu puse întrebări. Se căţără ca să se ridice în picioare şi apucă marginea uşii ce se închidea. Cu ajutorul lui Smith o deschise din nou şi cei doi bărbaţi ieşiră repede afară. Din cameră auzi un strigăt de furie zadarnică.

Smith merse repede prin hol, cu o mînă rece strînsă de încheietura mîinii lui Blaine. Coborîră scările şi ieşiră prin holul hotelului în stradă. Faţa zombi-ului era albă ca de plumb, în afară vînătăii roşietice unde îl lovise Blaine. Vînătaia se întinsese pe aproape jumătate de faţă, amestecîndu-se într-o mască grotesc㠠de Arlechin.

— Unde mergem ? întrebă Blaine.

— Într-un loc sigur.

Ajunseră la o intrare veche şi neutilizată de metrou şi coborîră. După ce săriră jos, ajunseră la o mică uşă metalică montată în peretele crăpat de beton. Smith deschise uşa şi îi făcu semn lui Blaine să-l urmeze.

Blaine ezită şi prinse o insinuare de ris ascuţit. Strigoiul îl urmase, aşa cum Eumenide îşi urmărea odată victimele sale pe străzile Atenei antice. Putea sta în lumea iluminată de afară dacă dorea, obsedat de un spirit nebun. Sau putea coborî apoi cu Smith prin uşa metalică în întunericul de după ea, spre un destin incert al lumii interlope.

Rîsul strident crescu în intensitate. Blaine nu mai ezită. Îl urmă pe Smith prin ușa metalică și o închise după el.

Pentru moment, strigoiul nu-l mai urmărea. Merseră de-a lungul unui tunel iluminat din cînd în cînd de cîte un bec, trecură pe lîngă țevi în zidărie și cadavrul gri al unui tren de metrou pe lîngă cabluri metalice care zăceau în colaci gigantici. Aerul era umed și mirosea urît, iar noroiul subțire de pe jos făcea mersul nesigur.

— Unde mergem ? întrebă Blaine.

— Acolo unde te pot proteja, răspunse Smith.

— Poți ?

— Spiritele nu sînt invulnerabile. Exorcismul este posibil dacă este cunoscută adevărata identitate a fantomei.

— Atunci, știi cine mă bîntuie ?

— Cred că da. Este o persoană care logic ar putea fi.

— Cine ?

Smith dădu din cap :

— Aș prefera să nu-i pronunț numele încă. N-are sens să o chemăm dacă nu se află aici.

Coborîră o serie de trepte argiloase ruinate într-o încăpere mai mare și înconjurară marginea unei bălți negre, a cărei suprafață părea la fel de tare și liniștită ca un avion cu reacție. De cealaltă parte a bălții era un pasaj. Un om stătea în fața lui, blocînd accesul.

Era un Negru înalt, zdravăn, îmbrăcat în zdrențe, înarmat cu o bucată de țeavă metalică. După cum arăta, Blaine știu că este un zombi.

— Este prietenul meu, zise Smith. Pot să-l aduc înăuntru ?

— Ești sigur că nu-i inspector ?

— Absolut sigur.

— Așteaptă aici, spuse Negrul.

Dispăru în pasaj.

— Unde sîntem ? întrebă Blaine.

— Sub New York, într-o serie de tunele neutilizate de metrou, de vechi canale colectoare și pasaje pe care le-am transformat pentru uzul nostru.

— Dar de ce am venit aici ?

— Unde în altă parte am fi putut merge ? replică surprins Smith. Asta este casa mea. Nu știai ? Te afli în colonia zombi a New York-ului.

Blaine nu considera o colonie zombi ca o îmbunătățire față de o fantomă, dar nu avea timp să se gîndească la așa ceva. Negrul se întoarse. Cu el se afla un om foarte bătrîn care umbla ajutat de un baston. Fața acestuia era brăzdată de o rețea de mii de cute și riduri. Ochii de-abia i se zăreau prin fina ornamentație spiralată a cărnii deformate, chiar și buzele îi erau ridate.

— Acesta este omul despre care mi-ai vorbit ?

— Da, domnule, zise Smith. Acesta este omul. Blaine, dă-mi voie să te prezint domnului Kean, șeful coloniei noastre. Pot să-l duc înăuntru, domnule ?

— Poți, spuse bătrînul. Și vă voi însoți o vreme.

Începură să meargă de-a lungul pasajului, domnul Kean sprijinindu-se cu greutate de brațul Negrului.

— În mod obișnuit, vorbi domnul Kean, numai zombii sînt admiși în colonia noastră. Toți ceilalți nu au acces. Dar sînt ani de cînd n-am mai vorbit cu cineva normal și cred că experiența mi-ar fi de folos. De aceea, la cererea sinceră a lui Smith, am făcut o excepție în cazul tău.

— Vă sînt recunoscător, replică Blaine, sperînd că are motiv să fie.

— Nu mă înțelege greșit. Nu sînt împotrivă ca să te ajutăm. Dar în primul rînd și înainte de toate sînt răspunzător de siguranța a unsprezece mii de zombi care trăiesc sub New York. Din cauza lor cei normali trebuie ținuți la distanță. Exclusivitatea este singura noastră speranță într-o lume ignorantă.

Domnul Kean făcu o pauză.

— Dar poate că ne poți ajuta, Blaine.

— Cum ?

— Ascultînd, înțelegînd și învățînd pe alții ceea ce ai aflat. Educația este singura noastră speranță. Spune-mi, ce știi despre problemele unui zombi ?

— Foarte puține.

— Te voi instrui eu. Zombeismul, domnule Blaine, este o boală care a avut mult timp o puternică aură superstițioasă în jurul ei, comparabilă cu aura generată de boli ca epilepsia, lepra sau dansul Sf. Vitus. Tendința de spiritualizare este una obișnuită. Știi, schizofrenia se credea mai demult că înseamnă posedarea de către diavoli, iar idioții hidrocefali erau considerați ca fiind răniți de straniu. Fantasme similare atacau zombeismul.

Merseră în liniște cîteva clipe. Domnul Kean spuse :

— Superstiția despre zombi este esențial haitiană ; boala zombi, deși rară, este răspîndită în întreaga lume. Dar superstiția și boala au devenit confuze în mintea publicului Superstiția despre zombi este un element al cultului haitian Vodun : o ființă umană a cărui suflet a fost furat prin magie. Corpul zombiului poate fi utilizat așa cum dorește vrăjitorul, poate fi chiar măcelărit și vîndut pentru carne la piață. Dacă zombi-ul mînca sare sau privea marea, își dădea seama că este mort

și se întorcea în mormîntul său. Pentru toate astea nu exista în fapt nici o bază. Superstiția a apărut datorită bolii descrise în mod similar. Pe vremuri era extrem de rară. Dar astăzi, odată cu avansarea tehnicii pentru schimbarea de suflete și reîncarnării, zombeismul a devenit mai obișnuit. **Boala** zombi apare cînd un suflet ocupă un trup care a rămas prea mult fără chiriaș. Trupul și sufletul nu sînt una, cum sînt ale dumitale, domnule Blaine. Ele există, în schimb, ca entități cvasi-independente, angajate într-o cooperare dificilă. Ia-l pe prietenul nostru Smith ca exemplu tipic. Poate controla acțiunile corpului său în mare, dar coordonarea fină este imposibilă pentru el. Vocea lui este incapabilă de o modulație discretă și urechile sale nu recepționează nuanțele subtile din intonație. Fața îi este lipsită de expresie, pentru că nu are sau are foarte puțin control asupra musculaturii. Își conduce trupul, dar de fapt nu este parte integrantă a lui.

— Și nu se poate face nimic ? întrebă Blaine.

— În momentul de față, nimic.

— Îmi pare foarte rău, spuse stînjenit Blaine.

— Nu este o pledoarie pentru a avea compătimirea dumitale, îi zise Kean. Este doar o cerere pentru cea mai elementară înțelegere. Pur și simplu vreau ca tu și oricine să știe că zombeismul nu este o pedeapsă divină a păcatelor, ci o **boală**, ca oreionul sau cancerul și nimic mai mult.

Domnul Kean se sprijini de zidul pasajului ca să-și tragă răsuflarea.

— În mod sigur, înfățișarea zombi-ului este neplăcută. Merge tîrîndu-și picioarele, rănile nu i se mai vindecă niciodată, corpul i se deteriorează rapid. Mormăie ca un idiot, se clatină ca un bețiv, se holbează ca un pervers.

Dar acesta nu este un motiv de a-l face deținător al întregii vinovății și rușini de pe Pământ, lepra secolului douăzeci și doi. Se spune că zombi atacă oamenii, totuși corpul său este fragil in extremis și un zombi obișnuit nu ar rezista nici atacului unui copil. Se crede că boala este transmisibilă, dar este clar că nu este așa. Se spune că zombii sînt perverși sexuali ; adevărul este că zombii nu încearcă nici un sentiment sexual orice ar fi. Dar oamenii refuză să afle, și zombii sînt paria, buni doar pentru ștreangul călăului sau rugul linșatorului.

— Dar ce spun autoritățile ? întrebă Blaine.

Domnul Kean zîmbi amarnic :

— Obișnuiesc să ne închidă, cu titlu de bunăvoință în clinici de boli mintale. Știi, nu vor să ne rănească. Totuși zombii sînt arareori nebuni și autoritățile o știu ! Așa că acum, cu acordul lor tacit, ocupăm aceste tunele de metrou și canale colectoare abandonate.

— N-ați putut găsi un loc mai bun ? întrebă Blaine.

— Sincer, metroul ne convine. Lumina soarelui este dăunătoare pentru pielea care nu se regenerează.

Începură din nou să meargă. Blaine întrebă :

— Ce pot face ?

— Poți spune cuiva ce-ai aflat aici. Să scrii despre asta, poate. Să duci vestea...

— Voi face tot ce pot.

— Mulțumesc, spuse solemn domnul Kean. Educația este singura noastră speranță. Educația și viitorul. În mod sigur oamenii vor fi mai luminați în viitor.

Viitorul ? Blaine se simți dintr-o dată amețit. Pentru că **acesta** era viitorul spre care călătorise din idealistul, plin de speranțe, secol douăzeci. **Acum** era viitorul ! Dar iluminarea promisă tot nu apăruse și oamenii erau la fel

ca întotdeauna. Pentru o clipă secolele lui Blaine îl apăsară cu greutate. Se simți dezorientat și bătrîn, mai bătrîn decît Kean, mai bătrîn ca rasa umană... o ființă într-un corp împrumutat stînd într-un loc pe care-l cunoștea.

— Și acum, zise domnul Kean, am ajuns la destinație.

Blaine clipi rapid, și viața îi reveni în atenție. Pasajul obscur luase sfîrșit. În fața lui se afla o scară metalică ruginită fixată de zidul tunelului, ducînd în sus spre întuneric.

— Noroc, spuse domnul Kean.

Plecă, sprijinindu-se cu greutate de brațul Negrului. Blaine privi bătrînul îndepărtîndu-se, apoi se întoarse către Smith :

— Unde mergem ?

— Sus pe scară.

— Dar unde duce ?

Smith deja începuse să urce. Se opri și privi în jos, cu buzele sale plumburii retrase într-un zîmbet.

— Mergem să vizităm un prieten de-al tău, Blaine. Mergem în mormîntul lui, pînă la coșciug și-l vom ruga să nu te mai bîntuie. Îl vom forța, poate.

Smith zîmbi doar și continuă să urce. Blaine se cățără pe scară după el.

20

Deasupra pasajului era o coloană de aerisire care ducea la alt pasaj. Ajunseseră în sfîrșit la o ușă și intrară.

Se aflau într-o încăpere mare, strălucitor iluminată. Pe tavanul boltit era o frescă reprezentînd un bărbat frumos cu ochi limpezi păşind într-un cer albastru transparent în compania îngerilor. Blaine știu pe loc cine pozase pentru tablou.

— Reilly !

Smith aprobă cu capul.

— Sîntem în interiorul Cavoului de Familie al lui Reilly.

— De unde știi că Reilly mă bîntuie ?

— Ar fi trebuit să te gîndești la asta singur. Numai doi oameni care au avut legături cu tine au murit recent. Fantoma în mod sigur nu era Ray Melhill. Rămînea Reilly.

— Dar de ce ?

— Nu știu. Poate că îți va spune însuși Reilly.

Blaine privi pereții. Erau placați cu cruci, zicale, gravuri, obiecte, cum ar fi mașini de noroc indiene, africane, arabe, chineze și polineziene. Pe piedestale în jurul camerei erau statui de divinități antice. Printre ele Blaine îi recunoscu pe Zeus, Apollo, Dagon, Odin și

Astarte. În fața fiecărui piedestal se afla un altar și pe fiecare altar era o nestemată.

— Pentru ce este asta ? întrebă Blaine.

— Pentru împăcare.

— Dar viața după moarte este un fapt științific.

— Domnul Kean mi-a spus că știința are puțin efect asupra superstiției. Reilly era extrem de sigur că va supraviețui după moarte, dar nu vedea nici un motiv ca să riște. De asemenea domnul Kean spune că celor foarte bogați, ca și celor foarte religioși, nu le-ar face plăcere o viață de apoi în care nu e **nimeni.** Ei cred că prin ritualuri și semne corespunzătoare, pot ajunge într-o parte mai privilegiată a vieții de apoi.

— Există o zonă mai privilegiată ?

— Nu știe nimeni. Este doar o presupunere.

Smith îl conduse de-a lungul încăperii la o ușă ornamentată cu hieroglife egiptene și ideograme chinezești.

— Corpul lui Reilly este aici înăuntru, spuse Smith.

— Intrăm și noi ?

— Da, trebuie.

Smith împinse ușa ca să se deschidă. Blaine văzu o cameră enormă cu stîlpi de marmură. Chiar în mijlocul ei se afla un coșciug de bronz și aur încrustat cu nestemate. Înconjurînd coșciugul exista o mare și uluitoare cantitate de bunuri : tablouri și sculpturi, instrumente muzicale, gravuri, obiecte cum ar fi mașini de spălat, aragaze, frigidere, chiar și un elicopter întreg. Erau haine și cărți, și era întins un generos banchet.

— Pentru ce sînt chestiile astea ?

— Esența acestor bunuri este menită să însoțească proprietarul în viața de apoi. Este o credință veche.

Prima reacție a lui Blaine a fost de compătimire. Viața de apoi științifică nu eliberase omul de frica morții, așa cum trebuia **s-o** facă. Dimpotrivă, îi intensificase incertitudinile și stimulase acțiunile competitive. Datorită siguranței în viața de apoi, omul vroia să o îmbunătățească, să aibă parte de un trai mai bun decît altcineva. Egalitatea era bună și frumoasă, dar inițiativa individuală venea prima. O uniformizare perfectă și imperturbabilă nu mai era o idee acceptabilă în viața de apoi, cum nu era nici pe Pămînt. Dorința de a depăși îl determină pe un om ca Reilly să-și construiască un mormînt ca al faraonilor egipteni, să mediteze toată viața asupra morții, să trăiască încercînd tot timpul să găsească metode de păstrare a proprietății și statutului său în incertitudinile sumbre care se întrevăd.

O rușine. Și totuși Blaine se gîndi că această compasiune a lui se baza pe o lipsă de credință în eficiența măsurilor lui Reilly. Să presupunem că ai **putea** să-ți îmbunătățești situația în viața de apoi. În acest caz, ce cale este mai bună de a-ți petrece timpul pe Pămînt, decît de a lucra pentru o eternitate mai frumoasă ?

Propunerea părea rezonabilă, dar Blaine refuza să creadă în ea. **Acela** nu poate fi singurul motiv al existenței pe Pămînt ! Bună sau rea, dreaptă sau necinstită, viața trebuie trăită de dragul ei.

Smith intră încet în camera mortuară și Blaine își reținu speculațiile. Zombi-ul stătea contemplînd o masă mică plină cu ornamente. Imperturbabil, răsturnă cu un șut masa. Apoi, încet, unul cîte unul, trînti delicatele ornamente pe podeaua de marmură.

— Ce faci ? întrebă Blaine.

— Vrei să te lase în pace strigoiul ?

— Bineînțeles.

— Atunci trebuie să aibă un **motiv** ca să te lase în pace, zise Smith, răsturnînd o sculptură de abanos minuțios lucrată.

Lui Blaine i se păru destul de rezonabil. Chiar și o fantomă trebuie să știe că într-un tîrziu va părăsi Pragul și va intra în viața de apoi. Cînd o va face, va dori ca bunurile sale să îl aștepte intacte. De aceea lupți contra focului cu foc, împotriva persecuției cu o persecuție.

Totuși, se simți ca un vandal cînd alese un tablou în ulei și se pregătea să-și îndese pumnul în el.

— Nu o face, spuse o voce deasupra capului său.

Blaine și Smith se uitară în sus. Acolo părea să fie o slabă ceață argintie. Din ceață o voce slabă zise :

— Te rog, lasă jos tabloul.

Blaine îl ținea încă, cu pumnul spre el.

— Ești Reilly ?

— Da.

— De ce mă bîntui ?

— Pentru că tu ești responsabil ! Totul e din vina ta ! M-ai omorît cu mintea ta diabolic criminală. Da, **tu,** creatură hidoasă din trecut, monstru afurisit !

— Nu am făcut-o eu ! țipă Blaine.

— Ba da ! Ești inuman ! Ești nenatural ! Toți te evită în afară de prietenul tău care a murit ! De ce n-ai murit **tu,** criminalule !

Pumnul lui Blaine se mișcă spre tablou. Vocea subțire strigă :

— Nu !

— O să mă lași în pace ?

— Pune jos tabloul, imploră Reilly.

Blaine îl lăsă jos cu atenție.

— Te voi lăsa în pace. De ce să nu te las ? Sînt lucruri pe care nu le poți vedea, Blaine, dar **eu** le văd. Viața ta pe Pămînt va fi scurtă, foarte scurtă, dureros de scurtă. Cei în care

ai încredere te vor trăda, cei pe care-i urăşti te vor cuceri. Vei muri, Blaine, nu peste ani, ci devreme, mai devreme decît crezi. Vei fi trădat şi vei muri de mîna ta.

— Eşti nebun, urlă Blaine.

— Oare ? chicoti Reilly. Oare ? **Oare ?**

Ceaţa argintie dispăruse. Reilly dispăruse.

Smith îl conduse înapoi prin pasajele înguste şi întortocheate la nivelul străzii. Afară aerul era răcoros şi zorii atingeau clădirile înalte cu roşu şi gri.

Blaine începu să-i mulţumească, dar Smith dădu din cap :

— N-ai motiv să-mi mulţumeşti ! La urma urmei, am nevoie de tine, Blaine. Unde aş fi dacă strigoiul te-ar fi omorît ? Ai grijă de tine, fii cu băgare de seamă. Nimic nu e posibil pentru mine fără tine.

Zombi-ul se holbă nerăbdător spre el o clipă, apoi plecă repede. Blaine îl privi îndepărtîndu-se, întrebîndu-se dacă n-ar fi mai bine să aibă doisprezece duşmani decît un prieten ca Smith.

21

Jumătate de oră mai tîrziu, se afla în apartamentul lui Marie Thorne. Marie, nemachiată, îmbrăcată cu un halat de casă, clipi somnoroasă și îl conduse în bucătărie, unde reglă cadranul pentru cafea, pîine prăjită și ouă jumări.

— Aș prefera să-ți faci apariția ta dramatică la o oră mai rezonabilă. Este șase și jumătate dimineața.

— Mă voi strădui pe viitor, spuse Blaine cu veselie.

— Ai spus că mă suni. Ce ți s-a întîmplat?

— Te-ai îngrijorat?

— Nici vorbă! Ce s-a întîmplat?

Între înghițiturile de pîine prăjită, Blaine îi povesti despre vînătoare, bîntuire și exorcizare. Îl ascultă pînă la capăt, apoi zise:

— Așa că ești evident foarte mîndru de tine și cred că poți fi. Dar încă nu știi ce vrea Smith de la tine, sau chiar cine este.

— N-am nici cea mai vagă idee. Și nici Smith. Sincer, nici nu îmi pasă.

— Ce se va întîmpla cînd va afla?

— Îmi voi face probleme despre asta cînd se va întîmpla.

Marie ridică ambele sprîncene, dar nu comentă.

— Tom, care-ți sînt planurile acum ?

— Vreau să găsesc o slujbă.

— Ca vînător ?

— Nu. Logic sau nu, voi încerca la agențiile de proiectare de iahturi. Apoi voi veni aici să te deranjez la ore mai rezonabile. Cum îți sună ?

— Nepractic. Vrei un sfat bun ?

— Nu.

— Ți-l dau totuși. Tom, părăsește New York-ul. Du-te cît de departe poți. Du-te în Fiji sau în Samoa.

— De ce să mă duc ?

Marie începu să pășească agitată în sus și în jos prin bucătărie :

— Tu pur și simplu nu înțelegi lumea asta.

— Cred că o înțeleg.

— Nu ! Tom, ai avut o serie de experiențe tipice, asta-i tot. Dar asta nu înseamnă că ne-ai asimilat cultura. Ai fost smuls, bîntuit, te-ai dus la o vînătoare. Dar nu este mai mult decît un tur ghidat. Reilly avea dreptate, ești la fel de pierdut și neajutorat cum ar fi un om al cavernelor în anul tău 1958.

— Asta-i ridicol și mă opun comparației.

— Bine, hai să zicem un chinez din secolul paisprezece. Presupune că acest chinez ipotetic întîlnește un gangster, se duce cu autobuzul și vizitează Corney Island. Vrei să spui că ar înțelege America secolului douăzeci ?

— Bineînțeles că nu. Dar care-i problema ?

— Problema este că nu te afli în siguranță aici, nici nu-ți poți da seama ce, unde și cît de mari sînt pericolele. Afurisitul ăla de Smith este pe urmele tale. După aceea, moștenitorii lui Reilly, care nu vor fi încîntați că i-ai profanat mormîntul, ar găsi de cuviință să facă ceva în privința asta. Și directorii lui Rex sînt

încă în polemică în privința a ceea ce ar dori **ei** să facă cu tine. Ai modificat lucrurile, le-ai schimbat, le-ai distrus. Nu poți să o **simți ?**

— Nu pot să rezolv cu Smith. La naiba cu moștenitorii lui Reilly. În ceea ce privește directorii, ce pot să-mi facă ?

Veni la el și-i puse mîinile în jurul gîtului :

— Tom, spuse cu sinceritate, orice om născut aici care ar fi în locul tău ar fugi mîncînd pămîntul !

Blaine o ținu lipită de el o clipă și îi mîngîie părul negru lucios. Ținea la el, vroia ca el să fie în siguranță. Dar nu avea chef de avertismente. Supraviețuise pericolelor vînătoarei, trecuse de ușa metalică în lumea interlopă și reveni învingător la lumină. Acum, stînd în bucătăria însorită a lui Marie, se simțea în culmea fericirii și împăcat cu toată lumea. Pericolul părea o chestiune academică, nedemnă de a fi luată în considerare în acel moment, și ideea de a fugi din New York era absurdă.

— Spune-mi, zise ușor Blaine, printre lucrurile pe care le-am distrus... te afli și tu ?

— Probabil că-mi voi pierde slujba, dacă la asta te referi.

— Nu la asta mă refer.

— Atunci ar trebui să știi răspunsul... Tom, vrei te rog să pleci din New York ?

— Nu. Și te rog nu mai fii așa înfricoșată.

— Of, Doamne, oftă ea. Vorbim aceeași limbă, dar nu mă înțelegi. Nu vrei să pricepi. Lasă-mă să-ți dau un exemplu.

Se gîndi o clipă.

— Să presupunem că un om este proprietarul unei bărci cu pînze...

— Pilotezi bărci ?

— Da, îmi place navigația. Tom, ascultă-mă ! Să presupunem că un om era proprietarul unei bărci cu pînze în care intenționa să călătorească...

— În oceanul vieții, completă Blaine.

— N-ai haz, zise cu o figură drăguță și serioasă. Omul ăsta nu știe nimic despre bărci. O vede plutind, frumos vopsită, totul la locul său. Nu-ți poate imagina nici un pericol. Apoi **tu** inspectezi barca. Vezi că ramele sînt crăpate, teredoșii au intrat în etamboul cîrmei, există un putregai uscat în catarg, pînzele sînt mucegăite, bolțurile chilei sînt ruginite și îmbinările sînt gata să se desfacă.

— Unde ai învățat atîtea despre bărci ?

— Navighez de cînd eram copil. Vrei să fii atent, te rog ? Îi spui omului că barca nu e aptă de navigație, că la prima vijelie se poate scufunda.

— Ar trebui să mergem să navigăm odată.

— Dar acest om, continuă Marie stăruitoare, nu știe nimic despre bărci. Treaba **pare** în ordine. Și pe naiba, nu-i poți spune exact ce se va întîmpla sau cînd. Poate că barca va **rezista** o lună, un an sau poate doar o săptămînă. Poate că bolțile chilei vor ceda primele sau poate va fi catargul. Efectiv nu știi. Și asta e situația aici. Nu-ți pot spune ce se va întîmpla sau cînd. Știu doar că nu ești apt de navigație. **Trebuie** să pleci de aici !

Se uită spre el cu speranță. Blaine aprobă cu capul și spuse :

— Ai fi un echipaj a-ntîia.

— Deci nu pleci ?

— Nu. Am stat treaz toată noaptea. Singurul loc unde mă voi duce acum este patul. Nu vrei să mă însoțești ?

— Du-te naibii !

— Dragă, te rog. Unde-ți este compasiunea pentru un călător fără adăpost din trecut ?

— Mă duc afară. Servește-te de dormitor. Și ai face bine să te gîndești la ceea ce ți-am spus.

— Sigur. Dar de ce trebuie să-mi fie teamă, cînd te am pe tine care ai grijă de mine ?

— Și Smith are grijă de tine, îi reaminti. Îl sărută grăbită și ieși din cameră.

Blaine își termină micul dejun și se duse la culcare. Se trezi după-amiază devreme. Marie încă nu se întorsese, așa că înainte de plecare îi scrise un bilet vesel cu adresa hotelului său.

În următoarele zile vizită majoritatea agențiilor de proiectare de iahturi în New York, fără succes însă. Vechea sa firmă, Mattison & Peters, era demult apusă. Celelalte firme nu erau interesate. Într-un tîrziu, la Jaakobsen Yachts Ltd., proiectantul șef îl chestionă îndeaproape despre fostul Chesapeake Bay și șantierele Bahamas. Blaine demonstră o cunoaștere amănunțită a tipurilor, cît și a proiecătrii ieșită din uz.

— Mai primim ceva comenzi pentru carcase antice, zise proiectantul șef. Uite care-i treaba. Te angajăm pe post de comisionar. Poți face corpuri de nave clasice pe baza unor comisioane și să-ți perfecționezi stilul de proiectare, care sincer vorbind este demodat. Cînd ești gata, te vom avansa. Ce zici ?

Era un post inferior, dar era o slujbă, o slujbă legală, cu șanse bune de avansare. Vreau să spun că în sfîrșit avea un loc adevărat în lumea din 2110.

— Accept, zise Blaine, cu mulțumiri.

* * *

În seara aceea, pentru a sărbători, se duse într-un Magazin Senzorial pentru a cumpăra un player și cîteva înregistrări. Era îndreptățit, se gîndi, la un mic lux elementar.

Senzorialele erau o parte inevitabilă a anului 2110, la fel de omniprezente și populare cum fusese televiziunea pe vremea lui Blaine. Ver-

siuni mai mari și mai sofisticate a senzorialelor erau utilizate pentru producții teatrale, iar variantele erau folosite pentru reclamă și publicitate. Erau atunci cea mai pură și puternică formă a visului gata preparat, croit să se potrivească oricui.

Dar aveau și opozanți foarte gălăgioși, care deplîngeau orientarea prevestitoare către o pasiune totală a spectatorului. Aceste critici erau perturbate de extrema ușurință cu care o persoană putea asimila un senzor, și multe gospodine mergeau absorbite în viața lor, care era o epocă modernă acoperită mistic de o viziune strălucitoare continuă.

Fie la citirea unei cărți, fie la privitul la televizor, critici au reliefat că spectatorul trebuia să se exteriorizeze, să participe. Dar senzorialii doar zburau peste tine vioi, strălucitori, subtili și lăsau în urmă o impresie păgubitoare, schizofrenică, cum că visele erau mai bune și mai de dorit decît viața. O astfel de împresie nu putea fi permisă, chiar dacă ar fi adevărată. Senzorialii erau periculoși ! Pentru a fi siguri, se făcea o anume muncă artistică, valabilă în forma senzorială (nu se putea să nu se țină cont de Verreho, Johnston sau Telkin, iar Mikkelsen era promițător). Dar nu era **multă** muncă de calitate. Și cîntarea împotriva efectelor psihice vătămătoare, scăderea preferințelor oamenilor, tendința către pasivitate totală...

În altă generație, criticii tunau, oamenii erau incapabili de a citi, gîndi sau acționa !

Era un argument forte. Dar Blaine, cu cei 152 de ani de perspectivă, își aminti cam aceleași tipuri de argumente care erau trîmbitate la radio, în filme și reviste comice, la televiziune și în cărți broșate. Chiar și veneratul roman a fost o dată pedepsit aspru pentru devierea sa de la standardele poeziei pure. Orice inovație părea cultural distructivă și de-

veni, în cele din urmă, un produs principal cultural, întruchiparea zilelor bune de odinioară, spiritul Evului de Aur, pentru a fi amenințată și în final distrusă de următoarea inovație.

Senzorialii, buni sau răi, erau prezenți. Blaine intră în magazin ca să le împărtășească.

După ce s-a uitat la mai multe modele, cumpără un player Bendix cu preț mediu. Apoi, cu ajutorul vînzătorului alese trei înregistrări populare și le duse într-o cabină ca să le redea. Fixîndu-și electrozii de frunte, porni prima înregistrare.

Era o transpunere populară istorică, foarte romantică, a **Cîntecului lui Roland,** realizată într-o tehnică indentificabilă, de intensitate joasă, care permitea efecte mari de bătălii și mișcări de mase. Visul începu.

...și Blaine se afla în trecătoarea Roncesvalles în acea doborîtoare și fatală dimineață de august în 778, fiind alături de ariergarda lui Roland, urmărind cu privirea corpul principal de armată al lui Carol cel Mare, care înainta încet către Frankland. Veteranii obosiți se prăbușeau în șeile înalte. Pieile scîrțîiau, pintenii zornăiau în scările de bronz. În acest aer plutea un iz dulceag de ananas, o urmă de fum de la Pampelona ruinată, o aromă de oțel uns și de iarbă uscată de vară...

Blaine se decise s-o cumpere. Următoarea era o vînătoare de mare intensitate pe Venus, în care spectatorul se identifica total cu omul nevinovat care era urmărit. Ultima era o înregistrare de intensitatea variabilă, cu **Război și Pace,** cu secțiuni de identificare ocazională.

În timp ce plăteau achizițiile, vînzătorul îi spuse :

— Am niște înregistrări trăsnet. Identificare totală cu transpunere. Nu doriți ? Am o piesă

de groază : un om care moare în nisipuri mișcătoare. Ucigașii săi i-au înregistrat moartea pentru comerțul de specialitate.

— Poate altă dată, zise Blaine, îndreptîndu-se spre ușă.

— Și de asemenea, am o înregistrare specială, realizată legitim, dar oprită publicului. Cîteva copii se mai vînd la negru. Un om renăscut din trecut. Absolut original.

— Adevărat ?

— Da, este perfect unică. Emoțiile ies clare ca sunetul unui clopoțel, ascuțite ca un cuțit. Obiect de colecție. Prevăd că va deveni vestită.

— Aș vrea s-o aud și pe-asta, zise Blaine înversunat.

Duse înregistrarea neetichetată înapoi la cabină. După zece minute reveni, oarecum cutremurat, și o achiziționă la un preț exorbitant. Era ca și cum ar fi cumpărat o bucățică din el însuși.

Vînzătorul și tehnicienii lui Rex aveau dreptate. Era într-adevăr obiect de colecție și probabil va deveni vestită.

Din păcate, toate numele fuseseră șterse cu grijă pentru a împiedica poliția să-i descopere sursa. Era vestit — dar într-o manieră total anonimă.

22

Blaine se ducea la slujbă în fiecare zi, mătura podeaua, golea coșurile de hîrtii, trimitea plicuri la poștă și făcea cîteva corpuri de nave antice pe bază de comision. Serile studia probleme complexe ale proiectării de iahturi din secolul douăzeci și doi. După cîtva timp, i se încredințară cîteva mici sarcini, cum ar fi completarea de autorizații de publicare. Dovedi a avea talent la acestea și fu în curînd avansat în postul de proiectant aspirant de iahturi. Începu să se ocupe mai mult de legătura dintre Jaakobsen Yachts Ltd. și diferitele șantiere care construiau după proiectele lor.

Continuă să învețe, dar erau puține cereri de carcase de nave clasice. Frații Jaakobsen dirijau proiectarea majorității navelor din lemn, în timp ce bătrînul Ed Richter, cunoscut ca Minunea din Salem, proiecta navele speciale de curse și multi-corp. Blaine prelua publicitatea și reclamele, nemaiavînd timp de altceva.

Era o muncă necesară, de răspundere. Dar nu era proiectare de iahturi. Fără îndoială viața sa în 2110 se încadra în aceleași tipare similare cu cele din 1958.

Blaine cîntări aceasta cu atenție. Pe de o parte era fericit așa. Părea că reglementează odată pentru totdeauna conflictul dintre mintea sa și trupul împrumutat. Evident, mintea era șeful.

Pe de altă parte, situația nu prea pleda în favoarea acelei minți. Iată un om care a călătorit 152 de ani în viitor, a trecut prin minuni și spaime și care lucra din nou, cu o ciudată și teribilă fatalitate, ca proiectant aspirant de iahturi care făcea orice altceva, dar nu proiectare de iahturi. Exista oare vreo izbucnire inevitabilă în caracterul lui, vreun viciu ascuns care-l condamna la inferioritate, indiferent de mediu ?

Supărat, se imagina aruncat înapoi cu un milion și ceva de ani în era omului cavernelor. Fără îndoială, după o perioadă de adaptare inițială, ar fi devenit un proiectant aspirant de pirogi. Numai că nu cu **adevărat** proiectant. Munca lui ar fi fost să numere salbele de scoici, să verifice calitatea trunchiurilor de copaci și să contracteze ramele care preîntîmpinau răsturnarea bărcilor, în timp ce alt tip (probabil vreun geniu Neanderthal) ar fi tras sforile.

Acest lucru era descurajant. Dar, din fericire, nu era singurul mod de a privi lucrurile. Reîntoarcerea lui inevitabilă putea fi de asemenea luată de exemplu ca solidaritate interioară, ca statornicie omenească. Era un om care știa ce este. Indiferent de cum s-ar fi schimbat mediul, el rămînea credincios funcției sale.

Privit în acest mod, putea fi foarte mîndru că era mereu și pentru totdeauna un proiectant aspirant de iahturi.

Continuă să muncească, fluctuînd între aceste două puncte de vedere primare ale sale. O dată sau de două ori o văzu pe Marie, dar era de obicei ocupată cu înaltele consilii ale Corpora-

ției Rex. Se mută din hotel într-un apartament mic, mobilat cu gust.

Și își reaminti, dacă nu cîștigase nimic altceva, cel puțin rezolvase problema trup-suflet.

Dar nu putea dispune așa ușor de corpul său. Blaine nu ținuse seama de o problemă foarte probabilă să existe odată cu posedarea unui trup puternic, frumos și cu totul deosebit ca al său.

Într-o zi, conflictul izbucni din nou, mai intens decît oricînd.

Plecase de la serviciu ca de obicei și își aștepta autobuzul. Observă o femeie care îl fixa cu privirea. Avea cam douăzeci și cinci de ani și era o roșcată atrăgătoare, plină de viață. Era îmbrăcată obișnuit. Trăsăturile ei erau îndrăznețe, totuși aveau o anumită melancolie.

Blaine își dădu seama că o mai văzuse, dar nu o băgase cu adevărat în seamă. Acum că se gîndea mai bine, călătorise o dată cu helibuzul cu el. Odată intrase într-un magazin aproape călcîndu-l pe picioare. Și de cîteva ori trecuse pe lîngă clădirea lui cînd pleca de la serviciu.

Probabil că-l urmărea de cîteva săptămîni. Dar de ce ?

Aștepta, fixînd-o și el cu privirea. Femeia ezită o clipă, apoi spuse :

— Pot să vă vorbesc un moment ?

Vocea îi era încărcată de emoție, plăcută, dar foarte nervoasă.

— Vă rog, domnule Blaine, este foarte important.

Deci îi cunoștea numele.

— Sigur, răspunse Blaine. Ce este ?

— Nu aici. Putem să... îh... să mergem undeva ?

Blaine zîmbi și dădu din cap. Părea destul de inofensivă, dar și Orc păruse la fel.

A te încrede în străini în această lume era o cale bună de a-ți pierde mintea, trupul sau amîndouă.

— Nu vă cunosc. Și nici nu știu de unde mi-ați aflat numele. Orice ați dori, ar fi mai bine să-mi spuneți aici.

— De fapt n-ar trebui să vă plictisesc, zise femeia cu o voce descurajată. Dar nu m-am putut abține, trebuie să vă vorbesc. Mă simt așa de singură uneori, știți cum este!

— Singură? Sigur, dar de ce vreți să vorbiți cu mine?

Se uită tristă spre el.

— Așa este, nu știți.

— Nu, nu știu, spuse Blaine cu răbdare. De ce?

— Nu putem să mergem undeva? Nu-mi place să o spun așa în public.

— Va trebui, replică Blaine, începînd să se gîndească, că într-adevăr era o treabă foarte complicată.

— Of, bine, zise femeia stînjenită evident. Vă urmăresc de multă vreme, domnule Blaine. V-am aflat numele și unde locuiți. Trebuia să vă vorbesc. Este vorba despre corpul dumneavoastră.

— Poftim?

— Trupul dumneavoastră, spuse fără să se uite la el. Vedeți, a fost al soțului meu înainte să-l vîndă Corporației Rex.

Gura lui Blaine se deschise, dar nu găsi cuvintele potrivite.

23

Blaine știuse tot timpul că trupul său își trăise propria viață în lume înainte să-i fie dat lui. Acționase, decisese, iubise, urîse, își lăsase amprenta personală în societate și își urzise propria țesătură complexă și trainică de relații. Chiar și considerase că a fost căsătorit, majoritatea corpurilor erau. Dorise să creadă că tot ce-l privea pe proprietarul anterior dispăruse în mod convenabil.

Propria sa întîlnire cu trupul smuls al lui Ray Melhill trebuia să-i fi arătat ce atitudine naivă avusese. Acum, vrînd nevrînd, trebuia să se gîndească la asta.

Se duseră în apartamentul lui Blaine. Femeia, Alice Kranch, stătea deprimată pe o parte a canapelei și acceptă o țigară.

— Modul în care era Frank... acesta era numele soțului meu, Frank Kranch, este că nu era niciodată mulțumit cu treburile, știi ? Avea o slujbă bună ca vînător, dar nu era niciodată mulțumit.

— Vînător ?

— Da, era lăncier în vînătoarea chinezească.

— Hmm, făcu Blaine, întrebîndu-se ce-l făcuse să se ducă la acea vînătoare. Propriile sale

nevoi sau reflexele adormite ale lui Kranch ? Era supărător că problema asta trup-suflet să apară din nou, pe cînd părea să se fi rezolvat așa de bine.

— Dar nu era satisfăcut niciodată. Și asta îl făcea să sufere, cu toți bogătașii ăia extravaganți care doreau să se omoare și să ajungă în viața de apoi. Ura ideea de a muri ca un câine, așa cum a făcut-o Frank.

— Nu-i reproșez, spuse Blaine.

Ea dădu din umeri.

— Ce poți să faci ? Frank n-a avut ocazia să câștige destui bani de asigurare pentru viața de apoi. Îl deranja. Și apoi căpătase rana aceea mare pe umăr care aproape îl terminase. Presupun că mai ai cicatricea ?

Blaine aprobă din cap.

— Ei bine, n-a mai fost același după asta. Vînătorii nu prea se gîndesc de obicei la moarte, dar Frank începuse. Începuse să se gîndească la ea tot timpul. Și apoi o întîlnise pe tipa aia slabă de la Rex.

— Marie Thorne ?

— Aia e. Era o tipă slabă, dură ca ghearele și rece ca un pește. N-am putut să înțeleg ce a găsit Frank la ea. A, mai flirta, majoritatea vînătorilor o fac. Asta din cauza pericolului. Dar existau flirturi și flirturi. El și cu dama asta extravagantă erau prieteni la catarama. Nu puteam să-mi imaginez ce-a văzut Frank la ea. Vreau să zic că era așa **slabă** și cu o față așa de impasibilă. Era drăguță, la o adică, dar părea că-și poartă hainele și în pat, dacă înțelegi ce vreau să zic.

Blaine încuviință din cap, puțin îndurerat.

— Spune mai departe.

— Ei bine, despre gusturi nu se discută, dar credeam că le cunosc pe ale lui Frank. Și cred că așa era, pentru că s-a dovedit că **nu** se ducea cu ea. Erau strict afaceri. A venit într-o zi și mi-a spus : „Iubito, te părăsesc. O să fac

călătoria aia grozavă în viața de apoi. Se află acolo și o parte pentru tine."

Alice oftă și își șterse ochii.

— Idiotul ăla își vînduse trupul ! Rex îi dăduse asigurarea pentru viața de apoi și o rentă pentru mine și era al naibii de mîndru de el ! Ei bine, i-am vorbit amărîtă, încercînd să-l fac să-și schimbe părerea. Nici o șansă, el visa marea cu sarea. La acest mod de gîndire, își jucase numărul, și vînătoarea următoare avea să-l dea gata. Așa că s-a dus. Mi-a vorbit o dată în Prag.

— Mai este acolo ? întrebă Blaine, cu o senzație de furnicare pe spatele gîtului.

— Nu l-am mai auzit de un an, așa că presupun că s-a dus în viața de apoi. Nenorocitul !

Plînse cîteva clipe, apoi se șterse la ochi cu o batistă micuță și se uită cu jale spre Blaine :

— N-aveam de gînd să te deranjez. La urma urmei, Frank și-a vîndut corpul și este al tău acum. Nu am nici o pretenție asupra lui sau a ta. Dar sînt cîteodată așa de tristă, așa de singură.

— Îmi imaginez, murmură Blaine, gîndind că, hotărît lucru, nu era genul lui. Vorbind obiectiv, era destul de drăguță. Drăgălașă, dar trecută. Trăsăturile ei erau bine conturate, îndrăznețe și intens colorate. Părul ei, deși clar că nu era roșcat natural, îi venea pînă pe umeri și era lins. Era genul de femeie pe care și-o imagina cu mîinile în șold certîndu-se cu un polițist, trăgînd un năvod, dansînd flamenco sau păscînd capre pe o cărare de munte cu o fustă lungă foșnind în jurul șoldurilor ample și cu o bluză țărănească umflată.

Dar nu avea gust.

Totuși, își aminti. Frank Kranch o găsise foarte pe gustul **lui.** Și el purta corpul lui Kranch.

— Majoritatea prietenilor noștri, spunea Alice, erau vînători în partida chinezească. A,

au mai venit pe aici după plecarea lui Frank. Dar știi, vînătorii se gîndesc doar la un singur lucru.

— Chiar așa este ?

— Așa că m-am mutat din Pekin, la New York, unde m-am născut. Și într-o zi l-am văzut pe Frank... vreau să spun pe tine. Aș fi putut leșina pe loc. M-aș fi așteptat la asta, dar tot îți produce un șoc vederea corpului soțului tău plimbîndu-se pe străzi.

— Cred și eu.

— Așa că te-am urmărit. N-aș fi avut de gînd să te deranjez, dar eram neliniștită tot timpul. Și mă întrebam ce fel de om era... vreau să zic... Frank era așa... ei bine, eu și cu el ne înțelegeam foarte bine, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Bineînțeles, replică Blaine.

— Pun pariu că zici că sînt groaznică.

— Deloc !

Îl privi drept în față cu o expresie tristă și cochetă. Blaine simți pulsînd vechea cicatrice a lui Kranch.

Dar, ia aminte, își spuse, Kranch e mort. Totul este acum **Blaine,** voința lui Blaine, ținta lui Blaine, gustul lui Blaine...

Nu-i așa ?

Această problemă trebuia reglementată, se gîndi în timp ce o strîngea pe dornica Alice și o sărută cu o pasiune ce nu-l caracteriza...

Dimineața, Alice pregăti micul dejun. Blaine stătea, uitîndu-se pierdut pe fereastră, gîndindu-se la lucruri sumbre.

Noaptea trecută îi dovedise definitiv că încă era suveran al trupului lui Kranch, Blaine era Kranch. Noaptea trecută fusese total diferit de cum se știa. Fusese aprig, violent, grosolan, înfuriat, triumfător. Avusese toate calitățile pe

care le deplîngea mereu, acționase cu o degajare care se învecina cu nebunia.

Acesta nu era Blaine. Era **Kranch,** Trupul Triumfător.

Blaine prețuia întotdeauna delicatețea, subtilitatea, pătrunderea nuanțelor. Prea mult, poate. Totuși acestea fuseseră virtuțile lui, expresia personalității sale individuale. Cu ele, era Thomas Blaine. Fără ele, era mai puțin decît nimic... o umbră aruncată de eternul triumfător Kranch.

Posomorît, contemplă viitorul. Ar fi renunțat la luptă și ar fi devenit ceea ce îi cerea trupul său : un luptător, un bătăuș, un vagabond viguros. Poate cu timpul se va obișnui cu ele, chiar îi vor face plăcere...

— E gata masa, anunță Alice.

Mîncară în liniște și Alice își masă cu jale o vînătaie de pe antebraț. Într-un tîrziu, Blaine nu mai putu să suporte.

— Uite ce e, îmi pare rău.

— Pentru ce ?

— Pentru tot.

Ea zîmbi în van.

— E-n regulă. A fost vina mea, sincer.

— Mă îndoiesc. Dă-mi untul, te rog.

Îi dădu untul. Mîncară fără să scoată o vorbă cîteva minute. Apoi Alice spuse :

— Am fost foarte, foarte proastă.

— De ce ?

— Cred că alergam după un vis. Credeam că-l voi regăsi pe Frank în totalitate. Nu sînt chiar așa, domnule Blaine. Dar am crezut că ar fi ca și cu Frank.

— Și nu a fost ?

Dădu din cap.

— Nu, bineînțeles că nu.

Blaine puse pe masă cu atenție cana cu cafea. Zise :

— Cred că Kranch era mai grosolan. Cred că dădea de pereți cu tine. Cred că...

— O, nu! țipă ea. Niciodată. Domnule Blaine, Frank era un vînător și avea o viață grea. Dar cu mine a fost tot timpul un gentleman. Frank știa să se comporte.

— Știa ?

— Bineînțeles că știa ! Frank era întotdeauna blînd cu mine, domnule Blaine. Era... delicat, dacă mă înțelegi. Drăguț. Blînd. Niciodată, dar **niciodată** nu a fost grosolan. Ca **s-o** spun pe cea dreaptă, era chiar opusul dumitale, domnule Blaine.

— Ah, făcu Blaine.

— Nu că ar fi ceva în neregulă cu dumneata, spuse cu o bunăvoință grăbită. **Ești** puțin grosolan, dar cred că toți sînt.

— Cred că da. Da, cred că sigur e așa.

Terminară micul dejun într-o liniște stînjenitoare. Alice, eliberată de visul său obsedant, plecă imediat după aceea, fără nici o propunere de a se mai întîlni. Blaine stătea în scaunul său mare, uitîndu-se gînditor pe fereastră.

Deci nu era ca și Kranch !

Adevărul era, își spuse, că acționase cum își **imagina** că ar fi acționat Kranch în condiții asemănătoare. A fost pură autosugestie. Se convinsese cu isterie că un bărbat puternic, activ, curajos, care își petrecea timpul în aer liber, ar trata inevitabil o femeie ca pe un urs de lupte. Își creease un tipar. S-ar fi simțit și mai prost dacă n-ar fi fost ușurat, regăsindu-și Eul amenințat.

Se încruntă cînd își reaminti de descrierea lui Marie făcută de Alice. Slabă, dură ca gheare le, rece ca peștele. **Alt** tipar.

Dar în aceste condiții, nu prea putea s-o învinovățească pe Alice.

24

Cîteva zile mai tîrziu, primi vestea că îl aș-tepta o comunicare la Panoul de Comandă pentru Spirite. Se duse acolo după lucru și fu trimis în cabina pe care o utilizase anterior.

Vocea amplificată a lui Melhill zise :

— Bună, Tom.

— Bună, Ray. Mă întrebam unde te afli.

— Încă sînt în Prag, îi spuse Melhill, dar nu o să mai stau mult. Trebuie să mă duc să văd cum e viața de apoi. Mă atrage. Dar vroiam să-ți vorbesc din nou, Tom. Cred că trebuie să fii atent la Marie Thorne.

— Păi, Ray...

— Vorbesc serios. Își petrece tot timpul la Rex. Nu știu ce se întîmplă acolo, au sălile de conferințe ecranate contra invaziei psihice. Dar ceva se pune la cale cu tine și ea este în mijlocul evenimentelor.

— O să fiu cu băgare de seamă, zise Blaine.

— Tom, te rog ascultă-mi sfatul. Pleacă din New York. Pleacă repede cît mai ai un trup și un suflet cu care să fugi.

— Rămîn, spuse Blaine.

— Încăpățînat prost, zise Melhill plin de compasiune. Ce folos că ai un spirit protector dacă nu-i urmezi niciodată sfatul ?

— Îți sînt recunoscător pentru ajutor. Sincer, îl apreciez. Dar spune-mi cu adevărat, cu cît ar fi mai bine dacă aș fugi ?

— Ai putea rămîne în viață puțin mai mult.

— Numai puțin ? Este chiar așa de grav ?

— Destul de grav. Tom, adu-ți aminte să nu te încrezi în nimeni. Trebuie să plec acum.

— O să mai vorbim, Ray ?

— Poate că da, poate că nu. Noroc, băiete.

Convorbirea se terminase. Blaine se întoarse în apartamentul său.

Următoarea zi era sîmbătă. Blaine lenevi în pat pînă tîrziu, își pregăti micul dejun și o sună pe Marie. Nu era acasă. Hotărî să-și petreacă ziua relaxîndu-se și vizionînd înregistrările senzoriale.

În acea după-amiază avu doi vizitatori.

Primul era o bătrînă blîndă și adusă de spate, îmbrăcată într-o uniformă închisă la culoare, austeră. Pe chipul său erau cuvintele „Biserica Veche".

— Domnule, spuse cu o voce ușor gîfîitoare. Vă solicit o contribuție pentru Biserica Veche, o organizație care caută să promoveze credința în aceste vremuri dezmățate și fără Dumnezeu.

— Îmi pare rău, zise Blaine vrînd să închidă ușa.

Dar bătrînei probabil că i se închiseseră multe uși. Se înghesuise între ușă și rama acesteia și continuă să vorbească.

— Aceasta, tinere domn, este epoca Fiarei Babiloniene și vremea distrugerii sufletului. Aceasta este epoca lui Satan și vremea triumfului său aparent. Dar nu fiți înșelat ! Dumnezeu Atotputernicul a permis aceasta ca să aibă loc o judecată și o încercare de separare a grîu-

lui de pleavă. Feriți-vă de tentație ! Păziți-vă de cărarea răului care se află splendidă și strălucitoare în fața dumneavoastră !

Blaine îi dădu un dolar doar ca să-i închidă gura. Bătrîna îi mulțumi, dar continuă să vorbească.

— Feriți-vă, ținere domn, de acea ultimă ispită a lui Satan — falsul rai pe care oamenii îl numesc viața de apoi ! Căci ce capcană mai bună putea Satan Amăgitorul să ticluiască pentru lumea omenească decît pe aceasta, măreața sa iluzie ! Iluzia că iadul este rai ! Și oamenii sînt înșelați de minciuna vicleană, și de bună voie o acceptă !

— Mulțumesc, spuse Blaine, încercînd să închidă ușa.

— Amintiți-vă de cuvintele mele ! strigă bătrîna, fixîndu-l cu niște ochi albaștri cu ochelari. Viața de apoi este funestă ! Păziți-vă de profeții vieții de apoi de iad !

— Mulțumesc, urlă Blaine și reuși să închidă ușa.

Se relaxă din nou în fotoliu și deschise playerul. Cam o oră fu absorbit de **Zbor pe Venus.** Apoi auzi o bătaie în ușă.

Blaine deschise și văzu un tînăr scund, bine îmbrăcat, cu o față dolofană și o privire sinceră.

— Domnul Thomas Blaine ? întrebă tînărul.

— Eu sînt.

— Domnule Blaine, mă numesc Charles Farrell și sînt de la Hereafter Corporation. Pot să vă vorbesc ? Dacă nu vă convine acum, poate putem să aranjăm o întîlnire pentru altă dată...

— Intrați, spuse Blaine, deschizînd larg ușa pentru profetul vieții de apoi în iad.

* * *

Farrell era un profet liniștit, metodic, cu vorba blîndă. Prima sa mișcare a fost să-i dea lui Blaine o scrisoare redactată pe hîrtie cu

antet Hereafter Inc. în care se afirma că Charles Farrell este un reprezentant pe deplin autorizat al Corporației Hereafter. O descriere meticuloasă a lui Farrell era inclusă în scrisoare, ca și semnătura lui, trei fotografii ștampilate și un set de amprente digitale.

— Iată dovezile mele de identitate, spuse Farrell, deschizîndu-și portofelul și arătînd permisul de conducere heli, legitimația de bibliotecă, certificatul de înregistrare ca votant și permisul de verificare guvernamentală. Pe o hîrtie separată, împregnată, Farrell își imprimă amprentele digitale ale mîinii drepte și i le dădu lui Blaine pentru a le compara cu cele de pe scrisoare.

— Sînt necesare toate acestea ? întrebă Blaine.

— Absolut. Am avut niște întîmplări nefericite în trecut. Operatori lipsiți de scrupule au încercat frecvent să treacă drept reprezentanți ai lui Hereafter printre creduli și săraci. Oferă mîntuirea la un preț redus, iau ce pot obține și părăsesc orașul. Prea mulți oameni au fost escrocați de tot avutul și n-au primit nimic în schimb. Pentru că operatorii ilegali, chiar dacă reprezintă vreo companie mică de mîntuire pasageră, nu au deloc echipamentul costisitor și tehnicienii experimentați care sînt necesari pentru astfel de treburi.

— N-am știut. Nu vreți să luați loc ?

Farrell se așează pe un scaun.

— Birourile Better Business-ului încearcă să facă ceva în acest sens. Dar insolvabilii se mișcă prea repede ca să fie prinși ușor. Numai Hereafter Inc, și încă alte două companii cu tehnici aprobate de guvern sînt capabile să ofere ce au promis — o viață după moarte.

— Dar ce este cu diversele discipline mintale ?

— Le-am exclus dinadins, zise Farrell. Sînt o categorie total diferită. Dacă ai răbdarea și

voința necesară pentru vreo douăzeci de ani de studiu aprofundat, capeți mai multă putere. Dacă nu, ai nevoie de ajutorul și implementarea științei. Și aici intervenim noi.

— Aș vrea să aflu despre asta.

Domnul Farrell se așează mai confortabil în scaun :

— Dacă sînteți ca majoritatea oamenilor, probabil că vreți să știți ce este viața ? Ce este moartea ? Ce este mintea ? Unde se află punctul de interacțiune dintre minte și trup ? Este mintea și suflet ? Este sufletul și minte ? Sînt independente sau interdependente ? Sau dacă există suflet ?

Farell zîmbi.

— Sînt acestea o parte din întrebările la care doriți să răspund ?

Blaine aprobă cu capul. Farrell zise :

— Ei bine, nu pot. Pur și simplu nu știu, n-avem nici cea mai vagă idee. În ceea ce ne privește, acestea sînt întrebări religioase-filozofice cărora Hereafter Inc. nu are nici o intenție, măcar de a încerca să le dea răspuns Sîntem interesați în rezultate, nu speculații. Orientarea noastră este medicală, iar interpretarea este pragmatică. Nu ne interesează cum sau de ce obținem rezultate sau cît de ciudate par. **Oare funcționează ele ?** Aceasta este singura întrebare pe care o punem și aceasta este poziția noastră de bază.

— Cred că ați clarificat problema, spuse Blaine.

— Este important pentru mine să o fac la început. Așa că lăsați-mă să mai clarific ceva. Să nu faceți greșeala să credeți că noi oferim raiul.

— Nu ?

— Deloc ! Raiul este un concept religios și nu avem nimic în comun cu religia. Viața noastră de apoi este o supraviețuire a **minții** după moartea trupului. Asta-i tot. Nu avem pretenția

că viața după moarte este raiul mai mult decît aveau pretenția savanții demult, că oasele primului om al cavernelor erau rămășițele lui Adam și Eva.

— A venit mai devreme o bătrînă. Mi-a spus că viața de apoi înseamnă iadul.

— Este o fanatică, spuse Farrell zîmbind. Mă urmărește peste tot. Și după cîte știu, are perfectă dreptate.

— Ce **știți** despre viața de apoi ?

— Nu prea multe. Tot ce știu cu siguranță este că după moartea trupului, mintea se mută într-o regiune pe care noi o numim Prag, care există între Pămînt și viața de apoi. Este, credem noi, un soi de stadiu preparator pentru însăși viața de apoi. Odată cu sufletul, se afla acolo, se poate deplasa cînd dorește în viața de apoi.

— Dar cum este viața de apoi ?

— Nu știu. Sîntem aproape siguri că nu este fizică. În afara acestui lucru, totul este ipoteză. Unii cred că mintea este esența trupului și de aceea esențele bunurilor terestre ale omului pot fi aduse cu el în viața de apoi. Poate fi așa. Alții nu sînt de acord. Unii cred că viața de apoi este un loc în care sufletele își așteaptă rîndul pentru renaștere pe alte planete, făcînd parte dintr-un ciclu vast de reîncarnare. Poate că și asta e adevărat. Alții cred că viața de apoi este doar primul studiu al existenței post-terestre și că mai există alte șanse, din ce în ce mai greu de atins, culminînd într-un fel de nirvana. Poate fi. Se spune că viața de apoi este o regiune vastă, cețoasă, unde călătorești singur, tot timpul în căutare, niciodată în aflare. Am citit teorii care dovedesc că oamenii trebuie grupați în viața de apoi în familiile lor, alții spun că sînt grupați acolo după rase, religie, culoarea pielii sau poziție socială. Unii oameni, după cum ați observat, spun că intri chiar în iad. Sînt apărători ai teoriei iluziei,

care susține că mintea dispare complet cînd părăsește Pragul. Și există oameni în companie care ne acuză de toate consecințele. O lucrare recentă, foarte documentată, afirmă că poți să găsești tot ce dorești în viața de apoi — rai, paradis, Valhalla, pajiștile înverzite, la alegere. Se pretinde că în viața de apoi conduc vechii zei — din Haiti, Scandinavia, Congo, depinde ce teorie urmezi. Normal, o contrateorie arată că nu există deloc zeități. Am văzut o carte englezească care dovedea că spiritele engleze conduc viața de apoi, una rusească care pretindea că cele rusești o fac și o serie de cărți americane care susțineau că cele americane dirijează. Anul trecut a apărut o carte care afirma că guvernarea vieții de apoi este anarhică. Un filozof de marcă insista că o lege a naturii este concurență și că la fel trebuie să fie și în viața de apoi. Și așa mai departe. Puteți alege oricare dintre aceste teorii, domnule Blaine, sau să credeți unele proprii.

— Ce părere aveți ?

— Eu ? Sînt receptiv la ideile noi. Cînd va sosi vremea mă voi duce acolo și voi afla.

— Asta îmi ajunge. Din păcate, nu am nici o șansă. Nu am banii pe care îi cereți.

— Știu. V-am verificat situația financiară înainte să vin.

— Atunci de ce...

— În fiecare an sînt acordate o serie de subvenții nerambursabile de către filantropi, de anumite corporații și trusturi, o parte pe bază aleatoare. Sînt bucuros să vă anunț, domnule Blaine, că ați fost ales pentru una din aceste subvenții.

— Eu ?

— Permiteți-mi să vă felicit. Sînteți un om foarte norocos.

— Dar cine mi-a dat subvenția ?

— Main-Farbenger Textile Corporation.

— N-am auzit niciodată de ei.

— Ei bine, ei au auzit de dumneavoastră. Donația este ca recunoaștere a călătoriei dumneavoastră din anul 1958 în zilele noastre. O acceptați ?

Blaine se holbă intens la reprezentantul vieții de apoi. Farrell părea destul de sincer, oricum povestea lui se putea verifica la sediul lui Hereafter. Blaine avea îndoielile sale în privința darului nemaipomenit care i se băga pe gît atît de neașteptat. Dar gîndul unei vieți asigurate după moarte cîntărea mai greu decît orice suspiciune, îndepărtase orice temeri posibile. Prudența era foarte bună, dar nu atunci cînd porțile vieții de apoi ți se deschid în față.

— Ce trebuie să fac ?

— Să mă însoțiți la sediul lui Hereafter. Putem să rezolvăm cele necesare în cîteva ore.

Supraviețuire ! Viață după moarte !

— În regulă. Accept donația. Să mergem !

Părăsiră imediat apartamentul lui Blaine.

25

Un helitaxi îi duse direct la sediul lui Hereafter. Farrell îi arătă drumul spre Birourile Administrative şi îi înmînă funcţionarei o copie fotostatică a donaţiei lui Blaine. Acesta îşi dădu amprentele şi arătă permisul său de vînătoare pentru o mai bună identificare. Femeia confruntă atentă toate datele cu lista sa generală de acceptări. În final fu satisfăcută de valabilitatea acesteia şi semnă hîrtiile de intrare.

Atunci Farrell îl duse pe Blaine la Camera de Testare, îi ură succes şi îl lăsă.

În camera de Testare, o grupă de tehnicieni tineri îl preluară pe Blaine şi îl supuseră la o serie de examene. Grupuri de calculatoare ticăiau, răpăiau şi scuipau metri de hîrtie şi bomdardau cu cartele perforate. Maşini ameninţătoare bolboroseau şi scînteiau spre el, îl orbeau cu ochii roşii gigantici, clipeau şi se colorau ca şi chihlimbarul. Tocuri automate imprimau bucăţi de hîrtie grafică. Şi pe deasupra, tehnicienii trăncăneau încontinuu.

— Reacţie beta interesată. Crezi că putem îmbunătăţi curba asta ?

— Sigur, sigur, doar să-i micşorezi coeficientul de energie.

— N-aș vrea să fac asta. Îi slăbește țesutul conjunctiv.

— Nu trebuie să-l slăbești **atît** de mult. Tot ar resimți trauma.

— Poate... Ce-i cu factorul Henliger ? Nu-l prind deloc.

— Asta pentru că se afla într-un corp-gazdă. O să apară.

— Ăla n-a rezistat slăbit. Tipul a explodat ca a rachetă.

— Era cam instabil, ca să începem cu asta.

Blaine întrebă :

— Hei ! Este vreo șansă să nu funcționeze asta ?

Tehnicienii se întoarseră ca și cînd l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Fiecare caz este diferit amice, îi spuse un tehnician.

— Fiecare trebuie lucrat pe baze individuale.

— Sînt numai probleme, probleme tot timpul.

Blaine spuse :

— Credeam că tratamentul este pus la punct. Am auzit că este infailibil.

— Sigur, asta le spun clienților, spuse disprețuitor unul dintre tehnicieni.

— Asta-i publicitate.

— Lucrurile se împotmolesc aici în fiecare zi. Încă mai avem mult.

Blaine zise :

— Dar puteți spune dacă tratamentul ține ?

— Bineînțeles. Dacă ține, ești încă în viață.

— Dacă nu, nu mai ieși de aici niciodată.

— **De obicei** ține, spuse consolator alt tehnician. Pentru oricine, dar nu pentru un K3.

— Doar factorul ăla K3 afurisit ne termină. Hai Jamiesen, este tipul K3 sau nu ?

— Nu sînt sigur, zise Jamiesen, aplecat pe un instrument clipitor. Mașina de testare **s**-a blocat din nou.

Blaine întrebă :

— Ce este un K3 ?

— Aș vrea să știm **și noi,** spuse supărat Jamiesen. Tot ce știm sigur este că tipii care au factorul K3 nu pot supraviețui după moarte.

— Nu în orice condiții.

— Bătrînul Fitzroy cred că este un factor de limitare pe care natura l-a încorporat pentru ca speciile să n-o ia razna.

— Dar cei cu K3 nu transmit factorul copiilor lor ?

— Există o șansă ca el să stea în stare latentă și să sară cîteva generații.

— Eu sînt un K3 ? Blaine întrebă încercînd să-și mențină vocea constantă.

— Probabil că nu, răspunse Jamiesen cu ușurință. Este foarte rar. Lasă-mă să verific.

Blaine așteptă, în timp ce tehnicienii reluară datele lui și Jamiesen încercă să determine cu mașina sa defectă dacă Blaine are sau nu factorul K3.

După un timp, Jamiesen își ridică privirea :

— Ei bine, cred că nu e K3. Deși, cine știe ? Oricum, hai să mergem mai departe.

— Ce urmează ? încearcă Blaine o întrebare.

O seringă hipodermică îi pătrunse adînc în brat.

— Nu-ți fă griji, îi spuse un tehnician, totul o să fie în ordine.

— Sînteți **siguri** că nu sînt K3 ? chestionă Blaine.

Tehnicianul aprobă neatent din cap. Blaine dori să pună alte întrebări, dar îl copleși un val de amețeală. Tehnicienii îl ridicară, punîndu-l pe o masă albă de operație.

* * *

Cînd își recăpătă cunoștința era așezat pe o canapea confortabilă ascultînd o muzică liniștitoare. O soră îi întinse un pahar de sherry,

iar domnul Farrell era alături cu o față radioasă.

— Te simți bine ? îl întrebă Farrell. Ar trebui. Totul a mers perfect.

— Da ?

— Nici o posibilitate de greșeală. Domnule Blaine, viața de apoi este a dumneavoastră.

Blaine își termină vinul și se ridică, puțin clătinîndu-se.

— Viața după moarte este a mea ? Oricînd aș muri ? Din orice cauză aș muri ?

— Da, așa este. Indiferent cum sau cînd ați muri, sufletul dumneavoastră va supraviețui după moarte. Cum vă simțiți ?

— Nu știu, răspunse Blaine.

Numai jumătate de oră mai tîrziu, cînd se întorcea în apartamentul său, începu să reacționeze.

Viața de apoi era a lui !

Fu copleșit dintr-o dată de o sălbatică exaltare. Nu mai conta nimic, efectiv nimic. Era nemuritor ! Putea fi omorît pe loc și totuși să trăiască în continuare !

Era într-o stare euforică. Se imagină cu veselie aruncîndu-se sub roțile unui camion. Ce conta ? Nimic nu l-ar mai putea răni cu adevărat ! Ar putea să umble furios, să taie cu voioșie cu cuțitul în stînga și în dreapta prin mulțime. De ce nu ? Singurul lucru pe care ar putea flathats-ii să-l omoare era doar trupul său !

Sentimentul era de nedescris. Acum, pentru prima oară, Blaine află cum au trăit oamenii pînă la descoperirea științifică a vieții de apoi. Își aminti de apăsătoarea, abrutizanta, constanta și inconștienta frică de moarte, care cîntărea subtil fiecare acțiune și era răspîndită în fiecare mișcare. Vechiul dușman, moartea, era umbra care se tîra pe coridoarele minții unui om ca un vierme oribil, fantoma care bîntuia zile și nopți, cel ce se ploconea pe după

colțuri, umbra din spatele ușilor, oaspetele nevăzut de la fiecare banchet, figura neidentificată din fiecare pasaj, mereu prezentă, mereu în așteptare...

Gata cu asta.

Acum, mintea sa fusese eliberată de o greutate apăsătoare. Frica de moarte dispăruse dezintoxicant și se simți ușor ca aerul. Moartea, vechiul inamic, fusese învinsă !

Se întoarse în apartamentul său într-o stare euforică. Telefonul suna cînd tocmai deschidea ușa.

— Blaine la telefon !

— Tom !

Era Marie Thorne.

— Unde ai fost ? Am încercat să dau de tine toată după-amiaza.

— Am fost plecat, dragă. Dar unde ai fost tu ?

— La Rex. Am vrut să încerc să aflu ce pun la cale. Ascultă-mă cu atenție. Am niște vești importante pentru tine.

— Și eu am vești pentru tine, scumpo.

— Ascultă-mă ! O să vină un om astăzi la tine. Este comis voiajor de la Hereafter Inc. și o să-ți ofere o asigurare gratuită pentru viața de apoi. Nu o accepta.

— De ce nu ? E o escrocherie ?

— Nu, e perfect valabilă, ca și oferta de altfel. Dar nu trebuie să o accepți.

— Deja am făcut-o.

— Ce ai spus ?

— A fost pe-aici acum cîteva ore. Am acceptat-o.

— Te-au tratat deja ?

— Da. Era vreo șarlatanie ?

— Nu, bineînțeles că nu. Of, Tom, cînd o să înveți să nu primești daruri de la străini ? Era timp de asigurare pentru viața de apoi mai tîrziu... Of, Tom !

— Ce este rău în asta ? Era o donație de la Main-Farbenger Textile Corporation.

— Sînt stăpînite în întregime de către Corporația Rex.

— Aha... Și ce dacă ?

— Tom, directorii lui Rex ți-au făcut donația. Au folosit ca paravan Main-Farbenger, dar de fapt **Rex** ți-a dat-o ! Nu poți să înțelegi ce înseamnă asta ?

— Nu. Vrei să încetezi cu plînsul și să-mi explici ?

— Tom, este vorba de capitolul Crime Permise din Actul de Sinucidere. Îl vor invoca.

— Despre ce vorbești ?

— Vorbesc despre capitolul din Actul Sinuciderii care legalizează preluarea corpului-gazdă. Rex ți-a garantat supraviețuirea sufletului după moarte, tu ai acceptat-o. Acum ei îți pot lua în mod legal trupul pentru orice scop care-l doresc. Ești proprietatea lor. Pot să-ți **omoare** corpul, Tom !

— Să mă omoare ?

— Da. Și bineînțeles că o vor face. Guvernul vrea să-i dea în judecată pentru că te-au adus ilegal din trecut. Dacă nu ești aici nu există caz. Acum ascultă. **Trebuie** să părăsești New York-ul și apoi țara. Poate că atunci te vor lăsa în pace. Te voi ajuta. Cred că trebuie să...

Telefonul amuți.

Blaine apăsă în furcă de cîteva ori, dar nu primi nici un ton. Aparent, firul fusese tăiat.

Exaltarea pe care o simțise cu cîteva clipe în urmă se risipise. Sensul intoxicant al eliberării de moarte dispăruse. Cum putuse contempla goana de nebun furios ? Vroia să **trăiască** în carne și oase pe Pămîntul pe care-l cunoștea și iubea. Existența spirituală era frumoasă, dar încă nu o dorea. Nu încă mult timp de-acum încolo. Vroia să trăiască printre obiecte palpabile, să respire aer, să mănînce pîine

și să bea apă, să simtă carnea înconjurîndu-l să atingă alte trupuri.

Cînd vor încerca să-l omoare ? Oricînd s-ar putea întîmpla. Apartamentul său era ca o cursă. Rapid, Blaine își strînse toți banii într-un buzunar și se grăbi spre ușă. O deschise și se uită pe hol în stînga și în dreapta. Era gol.

Fugi afară, la capătul coridorului și se opri. Un om tocmai dăduse colțul. Omul stătea în mijlocul holului. Avea un proiector imens pe care îl îndreptă spre stomacul lui Blaine.

Omul era Sammy Jones.

— Of, of, Tom, suspină Jones. Crede-mă, îmi pare al naibii de rău că ești tu. Dar afacerile sînt afaceri.

Blaine stătea înghețat, în timp ce proiectorul se ridică la nivelul pieptului.

— De ce tu ? reuși să întrebe Blaine.

— Cine altcineva ? Nu-s eu cel mai bun vînător din Emisfera Vestică și probabil și din Europa ? Rex ne-a angajat pe toți din zona New York-ului. Dar cu arme cu raze și proiectare, de această dată. Îmi pare rău că ești tu, Tom.

— Dar și eu sînt vînător.

— N-ai fi primul care ar fi împușcat. Sînt regulile jocului, băiete. Nu te-nfiora. O s-o fac repede și curat.

— Nu vreau să mor ! icni Blaine.

— De ce nu ! Ai asigurarea pentru viața de apoi ?

— Am fost înșelat. Vreau să trăiesc ! Sammy, n-o face !

Fața lui Sammy Jones se împietri. Ochi cu atenție, apoi lăsă jos arma.

— Devin prea inimos pentru jocul ăsta. Bine, Tom, du-te. Cred că orice vînat trebuie să aibă un mic avans. E mai sportiv. Dar nu te las decît puțin.

— Mersi, Sammy, spuse Blaine și fugi afară pe hol.

— Dar Tom... ai grijă pe unde mergi, dacă vrei cu adevărat să trăiești. Îți zic eu, sînt mai mulți vînători acum în New York decît cetățeni. Și orice mijloc de transport este păzit.

— Mersi, strigă Blaine, în timp ce fugea pe scări în pos.

Se afla în stradă, dar nu știa încotro s-o apuce. Totuși nu avea timp pentru indecizii. Era după-amiază tîrziu, cîteva ore înainte ca întunericul să-l ajute. Alese o direcție și începu să meargă.

Aproape instinctiv pașii îl conduseră spre periferia orașului.

26

Trecu pe lîngă Rickety Tenements și blocuri vechi de locuințe, pe lîngă bodegi ieftine și night-cluburi, cu mîinile înfipte în buzunare, încercînd să se gîndească. Trebuia să ticluiască un plan. Vînătorii îl puteau dibui în următoarea oră, dacă nu și-ar putea alcătui un plan, să găsească o modalitate de a părăsi New York-ul.

Jones îi spusese că serviciile de transport erau urmărite. Atunci, ce speranță avea ? Era neînarmat, lipsit de apărare...

Ei bine poate că asta ar putea-o schimba. Cu o armă în mînă, lucrurile ar fi mai altfel. Cum arătase Hull, un vînător poate să împuște legal un Vînat, dar dacă un Vînat împușcă un vînător, acesta ar fi posibil să fie arestat și penalizat sever.

Dacă ar împușca un vînător, poliția ar trebui să-l aresteze ! Ar fi implicații mari, dar i-ar salva viața de la un pericol imediat.

Merse pînă ajunse la o casă de amanet. În fereastră se afla o mulțime strălucitoare de proiectare și arme cu raze, puști de vînătoare, cuțite. Blaine intră.

— Aș dori o armă, îi spuse mustăciosului din spatele tejghelei.

— O armă. Așa. Și ce fel de armă ?

— Aveți lansatoare de raze ?

Omul aprobă cu capul și se duse la un sertar. Scoase o armă mai mică cu un finisaj arămiu.

— Deci aceasta este o achiziție specială. Este un lansator de fascicul Sailes-Byrn original, folosit pentru vînat mare venusian. Puteți doborî orice merge, se tîrăște sau zboară la 500 de iarzi depărtare. Pe partea laterală se află selectorul de deschidere. Puteți trage larg pentru mică distanță sau micșora la un punct pentru trageri la depărtare.

— Bine, bine, zise Blaine, scoțînd bancnote din buzunar.

— Butonul acesta, spuse cămătarul, controleagă lungirea rafalei. Reglat în poziția de acum aveți o lovitură standard mică. Un delic mărește timpul la un sfert de secundă. Dacă se pune pe automat, va rade tot, ca o coasă. Are o alimentare de peste patru ore și mai sînt alte trei în pachetul original. Ce este în plus e că puteți utiliza această armă în atelierul dumneavoastră. Cu o montură specială și cu un ecran care să micșoreze tensiunea puteți tăia în felii plasticul mai bine decît cu un fierăstrău. Un alt ecran o preschimbă într-un aparat de sudură. Ecranele pot fi acțiziționate...

— O cumpăr, îl întrerupse Blaine.

Proprietarul casei de amanet încuviință cu capul.

— Puteți să-mi arătați permisul dumneavoastră ?

Blaine scoase permisul de vînătoare și i-l arătă. Cămătarul aprobă din cap și cu o încetineală înnebunitoare completă o chitanță.

— Să o împachetez ?

— Nu vă obosiți. O iau așa cum este.

— Face șaptezeci și cinci de dolari.

În timp ce Blaine împinse banii pe tejghea, cămătarul consultă o listă de pe peretele din spatele lui.

— Stai ! zise deodată.

— Im ?

— Nu pot să vă vînd arma.

— De ce nu ? Mi-ați văzut permisul de vînătoare.

— Dar nu mi-ați spus că sînteți Vînat înregistrat. Știți că un Vînat nu poate deține arme. Numele dumneavoastră a fost transmis acum jumătate de oră. Nu puteți cumpăra legal o armă nicăieri în New York, domnule Blaine.

Cămătarul împinse înapoi bancnotele pe tejghea. Blaine vru să apuce arma. Proprietarul casei de amanet o prinse primul și o îndreptă spre el.

— Ar trebui să-i scap de deranj. Doar ai afurisita de viață de apoi. Ce mai vrei ?

Blaine stătu nemișcat. Cămătarul lăsă jos arma.

— Dar nu e treaba mea. Vînătorii îți vor veni de hac în curînd. Duse mîna sub tejghea și apăsă un buton. Blaine se întoarse și fugi din magazin. Se lăsă întunericul. Dar poziția sa era dezvăluită. Vînătorii vor strînge acum încercuirea.

Crezu că aude pe cineva strigîndu-l pe nume. Îmbrînci mulțimea fără să se uite înapoi, încercînd să se gîndească la ce ar putea face. Nu putea muri așa, nu ? Doar nu călătorise în timp 152 de ani ca să fie împușcat în fața a milioane de oameni ! Nu era corect !

Observă un om urmărindu-l îndeaproape și rînjind. Era Theseus, cu arma scoasă, așteptînd un moment prielnic ca să-l împuște.

Blaine mări viteza, fentă mulțimea și intră repede pe o stradă lăturalnică. Sprintă de-a lungul ei și deodată se opri.

La capătul îndepărtat al străzii, profilîndu-se în lumină, stătea un om. Omul avea o mînă în șold și cealaltă ridicată în poziție de tragere. Blaine ezită și privi înapoi spre Theseus.

Micul vînător trase, arzîndu-i mîneca. Blaine alergă spre o ușă deschisă care dintr-o dată îl fu închisă în nas. O a doua împușcătură îi carboniză haina.

Cu o claritate de vis, urmări vînătorii cum avansau, Theseus fiind chiar în urma sa, celălalt vînător la distanță, blocîndu-i ieșirea. Blaine alergă cu picioanele ca de plumb spre omul mai îndepărtat, peste capace de canal și grătare de metrou, pe lîngă magazine cu obloanele trase și clădiri încuiate.

— La o parte, Theseus ! strigă vînătorul. Îl am !

— Ia-l Hendrick ! țipă Theseus ieșit din raza de ochire și lipindu-se de un zid.

Pistolarul, la 50 de picioare depărtare, ochi și trase. Blaine căzu lat și raza nu-l nimeri. Se rostogoli încercînd să ajungă la adăpostul neadecvat al unei intrări. Raza îl urmări, crestînd betonul și transformînd în abur balta cu apă din canalul colector.

Apoi un grilaj de metrou se deschise sub el.

În timp ce cădea, își dădea seama că grătarul trebuie să fi fost slăbit de raza lansată. Noroc chior ! Dar trebuia să aterizeze în picioare. Trebuia să rămînă conștient, să se tragă din lumină și să-și folosească norocul. Dacă ar deveni inconștient, trupul său ar rămîne o țintă ușoară pentru vînătorii care ar fi stat pe margine, în plină vedere, la lumină.

Încercă să se învîrtească în aer, dar prea tîrziu. Aterizî greu pe umeri și capul i se lovi de un stîlp metalic. Dar nevoia de a rămîne

conștient era atît de mare, încît se ridică în picioare.

Trebuia să se tragă din drum, departe în pasajul de metrou, destul de departe pentru a fi găsit.

Dar chiar și primul pas era prea mult. Făcîndu-i-se rău, picioarele îi fugiră de sub el. Căzu în față, se rostogoli și se holbă la deschizătura de deasupra lui.

Apoi leșină.

PARTEA A PATRA

27

Cînd își reveni în simțiri, Blaine hotărî că nu îi plăcea viața de apoi. Era întunecoasă, aspră și mirosea a ulei și nămol. De asemenea, capul îl durea și spatele îl simțea ca și cînd ar fi fost rupt în trei părți.

Putea să-l doară ceva pe un spirit ? Blaine se mișcă și descoperi că încă mai avea trupul. De fapt simțise tot corpul. În aparență nu intrase în viața de apoi.

— Odihnește-te o clipă numai, zise o voce.

— Cine este ? întrebă Blaine în întunericul imperturbabil.

— Smith.

— A, tu !

Blaine se ridică și își susținu capul care tremura, cu mîna.

— Cum ai reușit, Smith ?

— Aproape că nu era să reușesc, îi spuse zombi-ul. Imediat ce ai fost declarat Vînat, am venit după tine. Cîțiva din prietenii mei de aici s au oferit să mă ajute, dar te mișcai prea

repede. Te-am strigat cînd ai ieșit de la casa de amanet.

— Mi s-a părut că aud o voce.

— Dacă te-ai fi întors, te-am fi luat atunci de acolo. Dar n-ai făcut-o, așa că te-am urmărit. De cîteva ori am deschis grătare de metrou și capace de canal, dar era greu să măsori cum trebuie. De fiecare dată o făceam prea tîrziu.

— Dar nu și ultima oară, spuse Blaine.

— Atunci a trebuit să deschid un grătar chiar sub tine. Îmi pare rău că te-ai lovit la cap.

— Unde mă aflu ?

— Te-am scos din linia principală. Ești într-un pasaj lateral. Vînătorii nu te pot găsi aici.

Blaine nu putu găsi din nou cuvinte potrivite ca să-i mulțumească lui Smith. Și încă o dată Smith nu dori mulțumiri.

— Nu o fac pentru tine, Blaine. O fac pentru mine. Am nevoie de tine.

— Ai aflat de ce ?

— Încă nu.

Ochii lui Blaine, adaptîndu-se la întuneric, puteau să distingă profilul capului și al umerilor zombi-ului.

— Și acum ?

— Acum ești în siguranță. Putem să te ducem prin subteran pînă la New Jersey. De acolo, rămîi singur. Dar nu cred că ai mai avea necazuri atunci.

— Ce mai așteptăm acum ?

— Pe domnul Kean. Am nevoie de permisiunea lui ca să te duc prin pasaje.

Așteptară. În cîteva minute, Blaine fu în stare să realizeze forma slabă a domnului Kean, care se sprijinea de brațul mare al Negrului, apropiindu-se de el.

— Îmi pare rău pentru necazurile tale, spuse Kean, așezîndu-se lîngă Blaine. Este mare păcat.

— Domnule Kean, zise Smith, dacă mi-ați permite să-l aduc prin vechiul Tunel Olandez în New Jersey...

— Îmi pare cu adevărat rău, dar nu-ți pot da voie.

Blaine se uită împrejur și văzu că era înconjurat de doisprezece zombi zdrențăroși.

— Am vorbit cu vînătorii și i-am asigurat că te vei întoarce la suprafață în jumătate de oră. Trebuie să pleci acum, Blaine.

— Dar de ce ?

— Pur și simplu nu putem să ne permitem să te ajutăm. Am riscat neobișnuit de mult prima oară, dîndu-ți voie să profanezi mormîntul lui Reilly. Dar am făcut-o pentru Smith, pentru că destinul său pare legat într-un fel de al tău. Și Smith este unul dintre oamenii mei. Dar asta este prea mult. Știi că putem să trăim în subteran doar toleraţi.

— Știu, replică Blaine.

— Smith trebuia să se gîndească la consecințe. Cînd ți-a deschis grătarul, vînătorii au năvălit înăuntru. Nu te-au găsit, dar știau că erai pe undeva pe aici. Așa că au căutat, Blaine, ce-au mai căutat. Erau doisprezece, explorînd pasajele noastre, îmbrîncindu-ne oamenii, amenințînd, țipînd, vorbind prin stațiile lor. Unii dintre vînătorii tineri au devenit nervoși și au început să țipe la zombi.

— Îmi pare teribil de rău pentru asta, zise Blaine.

— Nu e vina ta. Dar Smith ar fi trebuit să știe mai bine. Lumea interlopă nu e un regat subteran. Noi existăm pentru că sîntem toleraţi, lucru care ar putea fi desființat oricînd. Așa că am vorbit cu vînătorii și reporterii.

— Ce le-ați spus ? întrebă Blaine.

— Le-am spus că un grătar instabil a cedat sub tine. Am spus că ai căzut întîmplător și că te-ai tîrît ca să te ascunzi. I-am asigurat că nici un zombi nu a fost implicat în aceasta, că te-am găsit și că te vom aduce la suprafață într-o jumătate de oră. Au acceptat promisiunea și au plecat. Aș fi vrut să fi putut face altfel.

— Nu te învinovățesc, replică Blaine, ridicîndu-se încet în picioare.

— Nu am specificat pe unde vei ieși. Cel puțin vei avea mai multe șanse ca înainte. Aș vrea să pot face mai mult, dar nu pot permite ca lumea subterană să devină o scenă de vînătoare. Trebuie să rămînem neutri, să nu supărăm pe nimeni, să nu sperîem pe nimeni. Numai în felul acesta vom supraviețui pînă cînd se va ajunge la o epocă de înțelegere.

— Pe unde voi ieși ?

— Am ales o ieșire de metrou nefolosită pe Strada 79 West. Ai o șansă mai mare de acolo. Și am mai făcut un lucru pe care probabil nu trebuia să-l fac.

— Care-i acela ?

— Am luat legătura cu un prieten de-al tău care te va aștepta la ieșire. Dar te rog nu spune nimănui despre asta. Hai să ne grăbim !

Domnul Kean conduse procesiunea prin labirintul șerpuitor al metroului, Blaine închizînd plutonul cu o durere de cap care-l părăsea încet. În curînd se opriră lîngă o scară de beton.

— Aici este ieșirea. Noroc, Blaine.

— Mulțumesc. Și, Smith... mersi.

— Am încercat tot ce am putut pentru tine, spuse Smith. Dacă vei muri, probabil că voi muri și eu. Dacă vei trăi, voi continua să încerc să-mi amintesc.

— Și dacă-ți amintești ?
— Atunci voi veni să te vizitez.
Blaine încuviință din cap și urcă scara.

* * *

Afară era aproape noapte și Strada 79 părea pustie. Blaine stătu lîngă ieșire, uitîndu-se de jur împrejur și întrebîndu-se ce să facă.
— Blaine !
Cineva îl strigă. Dar nu era Marie, cum se așteptase. Era o voce bărbătească, cineva pe care-l cunoștea... poate Sammy Jones, sau Theseus.
Se întoarse repede către ieșirea metroului. Aceasta era închisă și blocată.

28

— Tom, Tom, eu sînt !

— Ray ?

— Bineînțeles. Vorbește mai încet. Sînt vînători pe-aici pe aproape. Așteaptă.

Blaine aștepta, ghemuit lîngă ieșirea de metrou blocată, uitîndu-se atent împrejur. Nu putu să vadă nici o urmă de Melhill. Nu era nici o ceață ectoplasmatică, nimic decît o voce șoptită.

— O.K., spuse Melhill. Ia-o spre vest. Repede.

Blaine mergea, simțind prezența invizibilă a lui Melhill plutind lîngă el.

— Bătrînul Kean a luat legătura cu prietena ta și ea m-a găsit prin Panoul de Comandă pentru Spirite. Stai ! Oprește-te aici.

Blaine se feri, lîpindu-se de colțul unei clădiri. Un heli patrula încet la nivelul înălținii unei case.

— Vînătorii. Este o zi de manevre consacrată ție, băiete. A fost pusă o recompensă pe capul tău. Chiar numai pentru informații care conduc la tine, Tom. I-am spus lui Marie că voi căuta să te ajut. Nu știu cît voi putea-o face. Mă trage. După asta mă duc în viața de apoi.

— Ray, nu știu cum...

— Termină. Uite ce e Tom, nu pot vorbi mult. Marie a făcut un tîrg cu niște prieteni de-ai ei. Au un plan, dacă te pot aduce la ei. Stai!

Blaine se opri și se adăposti sub o cutie poștală. Trecură secunde lungi. Apoi, pe lîngă el trecură grăbiți vînători, cu armele pregătite. După ce dădură colțul, Blaine porni din nou.

— Ai niște ochi! îi spuse lui Melhill.

— Priveliștea este destul de bună de aici. Treci repede strada.

Blaine alergă vis-à-vis. În următoarele cincisprezece minute, la indicațiile lui Melhill, se învîrti pe stradă în sus și-n jos, avansînd și retrăgîndu-se de pe cîmpul de luptă al orașului.

— Aici e, spuse într-un tîrziu Melhill. Ușa aia de acolo, la numărul 341. Ai ajuns! Pa, mai vorbim, Tom. Vezi că...

În acel moment doi oameni se iviră de după colț, se opriră și se holbară lung la Blaine. Unul zise:

— Hei, ăsta-i tipul!

— Ce tip?

— Tipul pe care au pus recompensa. Hei, tu!

Alergară spre el. Blaine, învîrtind pumnii, îl lovi pe primul pînă în lăsă inconștient. Se roti, căutîndu-l pe cel de-al doilea, dar Melhill avea situația sub control.

Al doilea bărbat își ținea mîinile deasupra capului, încercînd să se apere. Un capac de ladă de gunoi vîjîi amenințător prin aer pe lîngă urechile sale. Blaine păși spre el și termină treaba.

— Al naibii de bine, zise Melhill cu o voce slăbită. Tot timpul am vrut să încerc să bîntui. Dar te trage... Noroc, Tom!

— Ray!

Blaine aşteptă, dar nu căpătă nici un răspuns. Sentimentul prezenţei lui Melhill dispăruse.

Blaine nu mai stătu pe gînduri. Se duse la numărul 341, deschise uşa şi intră.

Se afla pe un coridor îngust. La capătul lui era o uşă. Blaine ciocăni.

— Intră.

Deschise uşa şi păşi într-o cameră mică, murdară, cu perdele grele.

Blaine crezu că devenise imun la alte surprize. Dar tresări oricum, văzîndu-l pe Carl Orc, hoţul de trupuri, cum rînjea spre el. Alături de el, rînjind de asemenea, se afla Joe, micul negustor al Transplantului.

29

Blaine făcu o mișcare automată spre ușă, dar Orc îi făcu semn să intre. Hoțul de corpuri era neschimbat, la fel de înalt și slab, cu fața bronzată, prelungă și tristă, iar ochii apropiați, direcți și sinceri. Hainele atîrnau șleampăt pe el, ca și cînd ar fi fost mai obișnuit cu blugi decît cu costume.

— Te așteptam, zise Orc. Ți-l amintești pe Joe.

Blaine încuviință din cap, amintindu-și foarte bine de micuțul cu priviri furișe care îi distrase atenția, astfel încît să poată să-i drogheze băutura.

— Îmi pare bine că te văd, spuse Joe.

— Pun pariu, rosti Blaine fără să se miște de la ușă.

— Intră și stai jos, îi spuse Orc. N-o să te mîncăm, Tom. Pe bune că nu. Ce-a fost a fost.

— Ai încercat să mă omori.

— Alea erau afaceri, zise Orc în stilul său direct. Sîntem de aceeași parte acum.

— Cum pot să fiu sigur de asta ?

— Nici un om, afirmă Orc, nu mi-a pus la îndoială onestitatea. Nu cînd într-adevăr sînt sincer, așa cum sînt acum. Domnișoara Thorne

ne-a angajat să te scoatem în siguranță din țară și intenționăm să o facem. Stai jos și hai să discutăm. Ți-e foame ?

Blaine se așeză în silă. Erau niște sandvișuri pe masă și o sticlă cu vin roșu. Își dădu seama că nu mîncase toată ziua. Începu să înfulece sandwichurile, în timp ce Orc aprinse o țigară subțire maro, iar Joe părea că moțăie.

— Știi, zise Orc, expirînd fum albastru. Aproape că era să nici nu accept slujba asta. Nu pentru că n-aș fi plătit bine, cred că domnișoara Thorne a fost mai mult decît generoasă. Dar, Tom, asta-i una din cele mai mari vînători de oameni pe care le-a văzut frumosul nostru oraș. Ai mai văzut așa ceva, Joe ?

— Niciodată, răspunse Joe, negînd repede cu capul. Orașul e împînzit ca hîrtia de muște.

— Rex te vrea neapărat, spuse Orc. Și-au pus în gînd să te înhațe oriunde te-ar vedea. Te face nervos și să sfărîmi o organizație de mărimea asta. Dar e o provocare, o adevărată mare provocare.

— Lui Carl îi place o provocare mare, replică Joe.

— Sînt de acord cu asta. În special dacă există un profit mare de pe urma ei.

— Dar unde mă pot duce ? Unde nu mă va găsi Rex ?

— Practic nicăieri, răspunse cu tristețe Orc.

— Să plec de pe Pămînt ? Pe Marte ? Pe Venus ?

— Chiar mai rău. Planetele au doar cîteva orașe mari și mai mici. Toți oamenii se cunosc între ei. Vestea se va afla peste tot cam într-o săptămînă. De asemenea, nu te potrivești. În afara chinezilor de pe Marte, planetele încă sînt populate cu oameni de știință și familiile lor și cîțiva care se ocupă de programe de învățămînt pentru tineri. Nu ți-ar plăcea.

— Atunci unde ?

— Asta am întrebat-o pe domnișoara Thorne, replică Orc. Am discutat mai multe posibilități. Prima ar fi să-ți faci o operație de zombizare. Ți-aș putea-o face eu. Rex nu te-ar căuta niciodată în subteran.

— Mai bine aș muri.

— Și eu la fel, încuviință Orc. Așa că am eliminat-o. Ne-am gîndit să-ți găsim o mică fermă în Abisul Atlanticului. Un teritoriu cam singuratic. Dar trebuie să ai o mentalitate deosebită să trăiești sub apă și să-ți placă, și nu ne-am închipuit că ai avea-o. Probabil că ai claca. Așa că după o atentă apreciere, am hotărît că cel mai bun loc pentru tine ar fi în Marquesas.

— Unde ?

— În Marquesas. Sînt un grup de mici insule polineziene, răspîndite în mijlocul Oceanului Pacific. Nu sînt departe de Tahiti.

— Mările Sudice, spuse Blaine.

— Corect. Ne-am gîndit că te-ai simți mai acasă acolo decît în orice loc de pe Pămînt. Mi s-a spus că este ca în secolul douăzeci. Și ceea ce e important, este că Rex s-ar putea să te lase în pace.

— De ce ar face-o ?

— Din motive clare, Tom. De ce vor să te ombare în primul rînd ? Pentru că te-au smuls ilegal din trecut și sînt îngrijorați de poziția guvernului referitor la asta. Dar faptul că te duci în Marquesas, te scoate de sub jurisdicția guvernului Statelor Unite. Fără tine nu există caz. Și faptul că te duci atît de departe demonstrează lui Rex buna ta credință. În mod sigur de Unchiul Sam. De asemenea, Marquesas este un mic stat independent de cînd s-au retras francezii, așa că Rex are nevoie de autorizație specială ca să te vîneze acolo. În general ar trebui să fie prea mare deranjul pentru toți cei implicați. Guvernul american va renunța nu este fapta unui om care nu-și ține gura față

singur la problemă și cred că Rex te va lăsa în pace.

— Ești sigur ?

— Bineînțeles că nu. Este doar o ipoteză. Dar este rezonabilă.

— N-am putea face înainte o înțelegere cu Rex ?

Orc negă cu capul.

— Ca să negociezi, trebuie să ai cu ce. Cît timp ești în New York este mai simplu și mai ușor pentru ei ca să te omoare.

— Cred că ai dreptate. Cum o să mă scoți ?

Orc și Joe se uitară stînjeniți unul la altul. Orc zise :

— Ei bine, asta a fost marea noastră problemă. Nu se întrevede nici o posibilitate de a te scoate viu.

— Cu elicopterul sau cu avionul ?

— Trebuie să se oprească la vămile aeriene și vînătorii așteaptă la oricare dintre ele. Vehiculele de suprafață sînt scoase din discuție.

— Deghizare ?

— Poate că ar fi ținut în prima oră de vînătoare. Acum este imposibil, chiar dacă îți facem o operație estetică completă. Pînă acum vînătorii s-au echipat cu scannere de identificare. Ar putea să vadă prin tine într-o clipă.

— Deci nu e cale de a scăpa ?

Orc și Joe iarăși schimbară priviri stînjenite.

— Există, spuse Orc. Doar o singură cale. Dar probabil că nu o să-ți placă.

— Vreau să rămîn în viață. Care este ?

Orc făcu o pauză și aprinse altă țigară.

— Intenționăm să te congelăm rapid la aproape zero absolut, ca pentru călătorii spațiale. Apoi îți vom trimite hoitul într-o ladă cu vite congelate. Corpul tău va fi în mijlocul încărcăturii, așa că este de prevăzut că nu te vor detecta.

— Sună riscant.

— Nu prea riscant.

Blaine se încruntă, simțind că ceva nu era în regulă.

— Voi fi inconștient în timpul ăsta, nu ?

După o pauză lungă, Orc rosti :

— Nu.

— Nu voi fi ?

— Nu se poate face în modul ăsta. Adevărul este că trebuie să te separi de trup. Asta-i partea care cred că nu ți-ar place.

— Despre ce naiba vorbești, întrebă Blaine ? ridicîndu-se în picioare.

— Stai ușor, spuse Orc. Stai jos, fumează o țigară și mai bea niște vin. Uite cum este, Tom, nu putem să trimitem un trup înghețat care are un suflet în el. Vînătorii se așteaptă la așa ceva. Îți imaginezi ce se poate întîmpla dacă verifică repede cu scannerul transportul tău de carne de vită și detectează în el o minte în stare latentă ? Începe bîlciul ! **Adieu la musique !** Nu vreau să fiu împotriva ta, Tom. Pur și simplu nu se poate face astfel.

— Atunci ce se întîmplă cu mintea mea ? întrebă Blaine în timp ce se așeză din nou.

— Aici, zise Orc, intervine Joe. Spune-i Joe.

Joe dădu din cap, încuviințînd.

— Transplantul este răspunsul, prietene.

— Transplant ?

— Ți-am mai spus despre asta în seara aceea funestă cînd ne-am întîlnit prima oară. Îți amintești ? Transplant, marea distracție, jocul care poate fi jucat de oricine, șocul pentru mințile istovite, tonicul pentru trupurile obosite. Avem o rețea internațională de Transplantatori, domnule Blaine. Oameni cărora le place să se schimbe între ei, bărbați și femei care s-au plictisit să poarte același corp. Te vom introduce în organizație.

— Îmi vei expedia **mintea** prin toată țara ?

— Exact ! Din corp în corp. Crede-mă, e la fel de instructiv, pe cît de amuzant.

Elaine se ridică în picioare așa de repede încît își răsturnă scaunul.

— Pe dracu ! V-am spus atunci și vă spun și acum : nu am chef să vă fac jocul. Îmi voi încerca norocul în stradă.

Porni spre ușă. Joe spuse :

— Știu că e puțin cam înspăimîntător, dar...

— Nu !

Orc strigă :

— La naiba, Blaine, vrei măcar să lași omul să vorbească ?

— Bine, spuse Blaine. Vorbește.

Joe își turnă jumătate de pahar cu vin și îl aruncă jos.

— Domnule Blaine, va fi greu să-ți explic asta dumitale, un om din trecut. Dar încearcă să înțelegi ce vreau să spun.

Elaine încuviință cu prudență.

— Deci, Transplantul este folosit în zilele noastre ca joc sexual și așa îl și vînd. De ce ? Pentru că lumea nu îi cunoaște utilizările mai bune și pentru că un guvern reacționar insistă să-l scoată în afara legii. Dar Transplantul este mai mult decît un joc. Este în întregime un nou mod de viață ! Și dacă dumitale sau guvernului vă convine sau nu, ei bine Transplantul reprezintă lumea viitorului.

Ochii micului îndrăzneț se înflăcărară. Blaine se așeză din nou pe scaun.

— Există două elemente de bază în afacerile omului. Unul dintre ele este eterna luptă pentru libertate a omului. Libertatea cultelor, libertatea presei și a adunărilor, libertate de alegere a guvernului... libertate ! Și celălalt element de bază in afaceri este efortul guvernului de a nu da libertate poporului.

Blaine consideră aceasta ca pe o viziune simplificată a afacerilor. Dar continuă să asculte.

— Guvernul, zise Joe, nu dă libertate din mai multe motive : pentru securitate, pentru profitul propriu, pentru putere sau pentru că

simte că populația nu este pregătită pentru aceasta. Dar indiferent de motiv, acțiunile de bază rămîn că : omul se luptă pentru libertate și guvernul se luptă să nu confere libertatea. Transplantul este pur și simplu una în plus din lunga serie de libertăți la care a aspirat omul și pe care guvernul consideră că nu este bună pentru el.

— Libertate sexuală ? întrebă batjocoritor Blaine.

— Nu ! țipă Joe. Nu că ar fi ceva rău cu libertatea sexuală. Dar Transplantul nu este în primul rînd asta. Sigur, o servim pentru scopuri publicitare. Pentru că oamenii nu doresc idei abstracte, domnule Blaine, și nu acceptă teorie abstractă. Ei vor să știe la ce le va **folosi** o libertate. Noi le arătăm o mică parte din ea și ei învață singuri mult mai multe.

— Ce face Transplantul ? întrebă Blaine.

— Transplantul, spuse Joe cu fervoare, dă omului capacitatea de a-și depăși limitele impuse de ereditare și de mediu !

— Hî ?

— Da ! Transplantul îți permite să faci schimb de cunoștințe, trupuri, talente și capacități cu oricine dorește să facă schimb cu tine. Și sînt mulți care vor. Majoritatea oamenilor nu vor să aibă un singur tip de deprinderi toată viața, indiferent cît de satisfăcătoare ar fi ele. Omul este o ființă mult prea agitată. Muzicienii vor să devină ingineri, agenții de publicitate vor să fie vînzători, iar marinarii, scriitori. Dar de obicei nu este timp să asimilezi și să exploatezi mai mult de un gen de deprinderi într-o viață. Și chiar dacă ar fi timp, factorul orb al talentului este un obstacol insurmontabil. Cu Transplantul poți dobîndi talentele înnăscute, deprinderile, cunoștințele pe care le dorești. Gîndește-te la asta, domnule Blaine. De ce trebuie un om să fie obligat să-și trăiască viața într-un corp la care nu a avut

nici o contribuție în a-l selecta ? Este ca ș cum i-ai spune că trebuie să trăiască cu bolil moștenite și să nu încerce să le trateze. Omu trebuie să aibă libertatea de a-și alege corpu și talentele care i se potrivesc cel mai bine l nevoile personalității sale.

— Dacă planul tău ar ține, spuse Blaine, pu și simplu ar exista o mulțime de nevrotic care-și schimbă trupurile în fiecare zi.

— Același argument general a pledat împo triva aprobării oricărei libertăți, zise Joe c ochii strălucind. Pe parcursul istoriei s-a dis cutat că omul nu are înțelepciunea de a-ș alege propria religie, sau că femeia nu are in teligența de a-și utiliza dreptul la vot, sau c oamenilor nu ar trebui să li se permită să-ș aleagă reprezentanții proprii, din cauza alegeri stupide pe care ar face-o. Și desigur, existau mulți nevrotici care ar strica pînă și raiul. Da există un număr mult mai mare de oamen care ar ști să-și folosească libertatea.

Joe își coborî vocea în șoaptă convingătoare

— Trebuie să realizezi, domnule Blaine, c un om nu este corpul său, pentru că el î primește întîmplător. El nu reprezintă deprin derile sale, pentru că ele se nasc de cele ma multe ori din necesitate. El nu reprezintă ta lentele sale care sînt produse de ereditate și d factori timpurii de mediu. El nu reprezint boala la care este predispus și nu reprezint mediul care-l modelează. Omul **conține** toat aceste lucruri, dar este mai mult decît sum lor. El are puterea de a schimba mediul, de a-ș trata bolile, de a-și dezvolta deprinderile și î final să-și aleagă trupul și talentele ! **Aceast** este următoarea libertate, domnule Blaine Este istoric inevitabil chiar dacă mie, ție sa guvernului îi convine sau nu. Pentru că omu trebuie să aibă orice libertate posibilă !

Joe își termină discursul aprig și oarecun incoerent cu fața roșie și cu respirația tăiată

Blaine se uită la micuțul om cu un nou respect. Își dădu seama că avea în față un revoluționar autentic al anului 2110.

Orc zise :

— Are dreptate, Tom, Transplantul este legal în Suedia și Ceylon și nu pare să fie lezat prea mult caracterul moral.

— Cu timpul, spuse Joe, turnîndu-și vin în pahar, toată lumea va adopta Transplantul. Este inevitabil.

— Poate, replică Orc. Sau poate vor inventa libertăți noi care să-i ia locul. Oricum, Tom, poți vedea că Transplantul are niște justificări morale. Și este singura cale de a-ți salva corpul ăsta al tău. Ce spui ?

— Și tu ești revoluționar ?

Orc zîmbi.

— Aș putea fi. Cred că sînt ca și curierii de blocadă din timpul Războiului Civil American, sau ca tipii care vindeau arme revoluționarilor din America Centrală. Ei lucrau pentru profit, dar nu erau împotriva schimbărilor sociale.

— Măi, măi, făcu sarcastic Blaine. Și eu care pînă acum am crezut că ești un criminal de rînd.

— Las-o baltă, replică agreabil Orc. Vrei să încerci ?

— Bineînțeles. Sînt copleșit. Niciodată n-am crezut că mă voi afla în avangarda unei revoluții sociale.

Orc zîmbi și spuse :

— Bine. Sper să-ți meargă treaba, Tom. Ridică-ți mîneca. Ar fi cazul să începem.

Blaine își rulă mîneca stîngă, în timp ce Orc luă o seringă hipodermică dintr-un sertar.

— Asta-i doar ca să te adoarmă, explică Orc. Mașinăria Yoga se află în camera alăturată. Ea face operația propriu-zisă. Cînd va fi realizată, vei fi oaspete în mintea altcuiva și corpul tău va călători prin țară congelat. Vor fi readuse în stare inițială de îndată ce va fi posibil.

— Cîte minți voi ocupa ? Și cît timp ?

— Nu știu cîte va trebui să folosim. Cît privește timpul din fiecare, cîteva secunde, minute, poate și jumătate de oră. Te vom transporta cît de repede putem. Nu este un Transplant integral, știi. Nu vei lua în posesie trupul. Vei ocupa doar o mică bucățică din conștiința acestuia, ca observator. Așa că stai liniștit și poartă-te normal. Ai priceput ?

Blaine încuviință.

— Dar cum funcționează Mașinăria asta Yoga ?

— Lucrează ca și Yoga. Mașinăria face efectiv doar ce ai putea face și singur dacă ai fi antrenat la perfecție în exercițiile Yoga. Îți relaxează fiecare mușchi și fiecare nerv din corpul tău, îți concentrează și calmează mintea, ajută să îți efectuezi tu concentrarea. Cînd ai atins potențialul ești gata să faci o proiecție astrală. Mașinăria face și acest lucru pentru tine. Te ajută să te eliberezi de stăpînirea trupului, ceea ce un adept Yoga poate face fără asistență mecanică. Te proiectează în persoana pe care am ales-o, care cedează spațiu. Atracția are grijă de rest. Te strecori înăuntru ca un pește care, fiind aruncat pe țărm, se întoarce în apă.

— Sună riscant. Dacă nu pot să intru ?

— Dom'le, nu **poți** decît să intri ! Uite, ai auzit de posedări demonice, nu ? Tipi care se află sub controlul unor așa-ziși demoni ? Ideea circulă prin aproape tot folclorul lumii. Unii dintre posedați erau schizofrenici, bineînțeles, iar alții erau escroci patentați. Dar erau multe cazuri de invazie spirituală reală, minți preluate de altele care au învățat șmecheria ieșirii din trupul propriu și pătrunderea în altul. Invadatorii se mutau acolo fără ajutor mecanic și împotriva unei lupte de ieșire din partea victimelor. În cazul tău, ai Mașinăria Yoga și

oamenii care sînt dornici să te primească. Așa că de ce să-ți faci griji ?

— Bine. Cum sînt insulele Marquesas ?

— Minunate, răspunse Orc, înfigînd acul în brațul lui Blaine. O să-ți placă acolo.

Blaine alunecă ușor în inconștiență, gîndindu-se la palmieri, la planșe de surf albe plutind spre niște recife de corali și la fecioare cu ochi negri care adulau un zeu de piatră.

30

Nu exista nici un sentiment de trezire şi nici un sentiment de tranziţie. Brusc, era conştient ca un diapozitiv alb. Dintr-o dată acţiona şi se mişca precum o marionetă aruncată violent în viaţă.

Nu era Thomas Blaine în întregime. Era şi Edgar Dyersen. Sau era Blaine în Dyersen, parte integrată în corpul lui Dyersen, un segment al minţii lui Dyersen, scrutînd lumea prin ochii reumatici ai lui Dyersen, gîndind ca Dyersen, trăind toate fragmentele semiconştiente ale amintirilor, speranţelor, temerilor şi dorinţelor lui Dyersen. Şi totuşi era Blaine.

Dyersen sosi din cîmpul arat şi se sprijini de gardul său de lemn. Era fermier, un fermier de modă veche din South Jersey, avînd un minimum de maşini în care oricum nu avea încredere. Avea aproape şaptezeci de ani şi era al naibii de sănătos.

Încă mai avea o oarecare înţepeneală în încheieturi, pe care inteligentul doctoraş din sat aproape că o rezolvase, iar spatele îl mai supăra din cînd în cînd înainte să plouă. Dar se considera sănătos, mai sănătos decît mulţi alţii şi încă în putere în viitorii douăzeci de ani.

Dyersen-Blaine se îndreptă spre coliba sa. Cămașa gri de lucru îi era îmbibată de o sudoare acră, iar transpirația îi pătase blugii fără formă.

În depărtare auzi un cîine lătrînd și văzu o umbră vagă galben maronie, care se precipita spre el. (Ochelari ? își zise. Mă descurc destul de bine și fără).

— Hei, Champ ! Hei, băiete !

Cîinele alerga în cerc în jurul lui, apoi merse alături de el. Avea ceva gri în gură, un șobolan sau poate o bucată de carne. Dyersen-Blaine nu putu să-și dea seama exact.

Se aplecă să-l mîngîie pe Champ pe cap...

Din nou nu percepea nici o tranziție sau trecere a timpului. Un nou diapozitiv a fost pur și simplu proiectat pe ecran și o nouă marionetă aruncată în viață.

Acum era Thompson-Blaine, de nouăsprezece ani, stînd întins pe spate, pe jumătate ațipit, pe scîndurile dure ale unui schif, cu pînza principală și axul cîrmei în mîna bronzată. La tribord se afla malul estic, iar portul de aici aducea puțin cu Portul Baltimore. Schiful se mișca cu ușurință în briza lentă de vară, iar apa bolborosea veselă sub botul navei.

Thompson-Blaine își rearanjă corpul său lung și subțire pe scînduri, negăsindu-și locul, pînă reuși să-și sprijine picioarele de catarg. Fusese acasă doar o săptămînă, după o absență de doi ani la un program de lucru și studiu pe Marte. A fost desigur foarte interesant, în special arheologia și speologia. Agricultura pe nisip devenise plictisitoare cîteodată, dar îi făcuse plăcere să conducă combine de recoltat.

Acum era acasă pentru un curs intensiv de doi ani la colegiu. După aceea trebuia să se întoarcă pe Marte ca director de fermă. Așa

era specificat în bursă. Dar nu puteau să-l oblige să se ducă înapoi dacă n-ar fi vrut.

Poate că se va duce. Dar poate că nu.

Fetele de pe Marte erau foarte conștiincioase în muncă. Rezistente, capabile și mereu autoritare. Cînd se va întoarce... dacă se va întoarce... și-ar aduce o nevastă cu el, nu ar căuta una acolo. Bine, a existat Marcia și într-adevăr era ceva. Dar tot chibuțul ei s-a mutat în Trecătoarea Podului Sud și nu-i răspunsese la ultimele trei scrisori. Poate că nu era cine știe ce, oricum.

— Bună, Sandy !

Thompson-Blaine se uită în sus și îl văzu pe Eddie Duelitte navigînd cu Thistle și făcîndu-i semn cu mîna. Thompson-Blaine îi răspunse. Eddie n-avea decît șaptesprezece ani, nu fusese niciodată plecat de pe Pămînt și vroia să devină căpitan de navă spațială de linie. Hm ! Mare scofală !

Soarele cobora spre orizont și lui Thompson-Blaine îi păru bine să-l vadă cum asfințește. Avea întîlnire în acea seară cu Jennifer Hunt. Se duceau să danseze la Starsling în Baltimore și tatăl îi dăduse voie să ia heli-ul. Mamă, cum mai crescuse Jennifer în doi ani ! Și avea un stil de a se uita la un tip, sfios și îndrăzneț în același timp. Nu mai vorbim de ce s-ar putea întîmpla după dans pe bancheta din spate a heli-ului. Poate că nimic. Dar poate, poate...

Thompson-Blaine se ridică și viră cîrma. Schiful se întoarse cu vîntul la babord, schimbînd cursul. Era timpul să se întoarcă în portul de iahturi, apoi acasă la cină, apoi...

* * *

Biciul ca un șarpe negru îl pocni pe spate.

— Hei, tu, pune mîna și muncește !

Piggot-Blaine își dublă efortul, ridicînd tîrnăcopul greu și aruncîndu-l din nou în țera-

samentul prăfuit. Gardianul stătea alături cu pușca sub brațul stîng, cu biciul în mîna dreaptă, atîrnînd în țărînă. Piggot-Blaine cunoștea fiecare cută și por de pe fața slabă și stupefiată a gardianului, știa mișcarea micii guri strînse, cunoștea clipitul ochilor exact cum își cunoaște propria față.

— Așteaptă numai hărăpărețule, spuse în tăcere gardianul. Vine și vremea ta. Așteaptă numai nițel să mai aștepți.

Gardianul se îndepărtă, plimbîndu-se încet în sus și în jos de-a lungul șirului de prizonieri care trudeau sub soarele alb al fluviului Mississippi. Piggot-Blaine încercă să scuipe, dar nu adunase destulă salivă. Gîndi : tu vorbești de minunata ta lume modernă ? Zi-mi de vechile și marile nave spațiale, de fermele automate, de viața de apoi, de huzur ! Așa crezi că este ? Atunci întreabă-i cum construiesc drumurile în ținutul Quilleg din nordul satului Mississippi. Nu-ți vor spune, așa că mai bine te duci singur să vezi și să afli. Pentru că asta-i fața **adevărată** a lumii.

Arny, care lucra în fața lui murmură :

— Ești gata, Otis ? Te-ai pregătit ?

— Gata-s, șopti Piggot-Blaine, strîngîndu-și și desfăcîndu-și degetele mari pe coada de plastic a tîrnăcopului.

— Sînt **mai mult decît** gata, Arny !

— Atunci, într-o clipă. Fii pe față, Jeff.

Pieptul păros al lui Piggot-Blaine se umflă în așteptare. Își dădu părul șaten și lins la o parte de pe ochi și îl urmări pe Jeff, la cinci oameni depărtare în față pe lant. Piggot-Blaine aștepta, umerii durîndu-l de la arsurile de soare. Avea cicatrici bătătorite pe glezne de la cătușe și zbîrcituri vechi pe spate de la biciuiri. Avea o sete demențială în măruntaie. Dar nici un căuș de apă nu i-ar fi tăiat setea, nimic nu ar fi putut-o face. Era setea aia chinuitoare care l-a adus aici după ce a dărîmat

localul lui Gainsville și l-a omorît pe indianul ăla împuțit.

Mîna lui Jeff se mișcă. Șirul înlănțuit de prizonieri sări înainte. Piggot-Blaine se năpusti asupra gardianului cu fața prelungă, lovi cu tîrnăcopul, gardianul scăpînd biciul și trîntindu-se ca să-și ridice pușca.

— Hrăpărățule! urlă Piggot-Blaine și lăsă tîrnăcopul să cadă exact în fruntea gardianului.

— Luați cheile!

Piggot-Blaine înhață cheile de la centura gardianului mort. Auzi o pușcă descărcîndu-se și un țipăt puternic de agonie. Curios, se uită în sus...

Ramirez-Blaine își pilotă heli-ul deasupra cîmpiilor întinse ale Texasului, îndreptîndu-se către El Paso. Era un tînăr serios care dădea muncii sale cea mai mare atenție, smulgînd ultima treaptă de viteză heli-ului său vechi, astfel încît să ajungă la El Paso înainte de închiderea magazinului Johnson pentru obiecte de uz casnic.

Manevră cu grijă zgomotosul heli și numai cîte un gînd rătăcit îi trecea prin mintea concentrată, gînduri scurte despre citiri de altitudine și de busolă, despre un dans în Guanajuato, săptămîna viitoare, despre prețul pieilor din Ciudad Juárez.

Cîmpia de sub el era împestrițată verde cu galben. Își privi scurt ceasul, apoi vitezometrul.

Da, gîndi Ramirez-Blaine, va **ajunge** la El Paso înainte de închiderea magazinului! Chiar putea avea puțin timp pentru...

* * *

Tyler-Blaine se șterge la gură cu mîneca și unse pe o bucată de pîine tot ce rămăsese din sosul gras de carne. Rîgîi și se ridică de la

masă. Cu o nepăsare premeditată luă o strachină crăpată din cămară și o umplu cu resturi de porc, ceva legume și o bucată mare de pîine.

— Ed, îl întrebă soția, ce faci ?

Îi aruncă o privire. Era numai pielea și osul, cu părul dezordonat și trecută. Se uită în altă parte, fără să-i răspundă.

— Ed ! Răspunde-mi, Ed !

Tyler-Blaine o privi plictisit, simțind că i se stîrnește ulcerul la auzul acelei voci piți-găiate și îngrijorate. Cea mai ascuțită voce din toată California, își spuse, și el o luase de nevastă. Vocea ascuțită, nas ascuțit, coate și genunchi ascuțiți, fără piept și plictisitoare de sus pînă jos. Picioare ca să susțină trupul, dar nu ca să-ți provoace încîntare. O burtă care s-o umpli cu mîncare, nu pe care s-o atingi. Din toate fetele din California, a ales-o fără îndoială pe cea mai searbădă, așa cum o numea mereu afurisitul unchi Rafe.

— Un'te duci cu strachina aia cu mîncare ? întrebă ea.

— Să hrănesc cîinele, zise Tyler-Blaine, îndreptîndu-se spre ușă.

— **N-avem** nici un cîine ! Of, Ed, nu te duce, nu în seara asta !

— Ba mă duc, îi spuse bucuros de stînjeneala ei.

— Te rog, nu în seara asta. Lasă-l să se ducă în altă parte. Ed, ascultă-mă ! Ce faci dacă află orașul ?

— A asfințit demult, replică Tyler-Blaine, stînd lîngă ușă cu strachina cu mîncare în mînă.

— Oamenii spionează. Ed, dacă or să afle, ne vor linșa, știi treaba asta.

— Vei părea teribil de agilă atîrnînd în știreang, remarcă Tyler-Blaine în timp ce deschidea ușa.

— O faci doar ca să mă necăjești, îi țipă.

Închise ușa după ce ieși. Afară, amurgul se lăsase demult. Tyler-Blaine se duse în grădină lîngă un coteț de găini nefolosit, uitîndu-se împrejur. Apoi păși înainte, ținînd cu atenție castronul.

— E-n regulă, spuse ușor. Poți să ieși, unchiule Rafe.

Din pădure ieși un om în patru labe. Fața lui era albă-plumburie, buzele erau fără culoare, ochii inexpresivi, larg deschiși, trăsăturile grosolane și necizelate, ca fonta înainte de călire sau ca argila înainte de ardere. O tăietură adîncă de-a lungul gîtului supura, iar piciorul drept, pe care i-l rupseră, atîrna fără vlagă și neputincios.

— Mulțumesc, băiete, spuse Rafe, unchiul zombi al lui Tyler-Blaine.

Zombi-ul înfulecă rapid conținutul castronului. Cînd termină, Tyler-Blaine îl întrebă :

— Cum te mai simți, unchiule Rafe ?

— Nu simt nimic. Bătrînul meu corp e terminat. Încă vreo două zile, poate o săptămînă, și scapi de mine.

— O să am grijă de tine, atîta timp cît vei reuși să rămîi în viață, unchiule Rafe. Aș vrea să te pot aduce în casă.

— Nu, vor afla. Este destul de riscant... Băiete, ce-ți mai face slăbănoaga aia de nevastă-ta ?

— La fel de rea ca întotdeauna, oftă Tyler-Blaine.

Zombi-ul scoase un sunet ca un rîs.

— Te-am avertizat băiete, acum zece ani te-am avertizat să nu te însori cu fetișcana asta. Ții minte ?

— Da, unchiule Rafe. Ai fost singurul care ai avut minte. De te-aș fi ascultat !

— Ar fi fost mai bine, băiete. Ei, mă duc înapoi la adăpostul meu.

— Te simți sigur pe tine ? întrebă cu nerăbdare Tyler-Blaine.

— Asta da.

— Şi vei încerca să **mori** încrezător ?

— Da, băiete. Şi o să mă bag în Pragul ăla, n-avea grijă. Şi cînd o voi face, îmi voi ţine promisiunea. În mod sigur mi-o voi ţine.

— Mulţumesc, unchiule Rafe.

— Sînt om de onoare. O voi bîntui, băiete, dacă bunul Dumnezeu îmi va încuviinţa să ajung în Prag. Mai întîi vine doctorul ăla gras care mi-a făcut asta. Apoi o voi bîntui. O s-o bîntuiesc înnebunitor, pînă cînd o să fugă pînă la marginea statului California, departe de tine.

— Mersi, unchiule Rafe.

Zombi-ul scoase un sunet asemănător rîsului şi se tîrî înapoi în pădurea asimetrică. Tyler-Blaine tresări fără voie, apoi luă strachina goală şi se întoarse în casa cu pervazele căzute.

Mariner-Blaine îşi potrivi centura costumului de baie, astfel încît să stea lipită de trupul ei tînăr şi suplu. Îşi puse buteliile de oxigen în spate, îşi luă masca şi se duse către camera de presurizare.

— Janice ?

— Da, mamă ? spuse întorcîndu-şi faţa calmă şi inexpresivă.

— Unde te duci, dragă ?

— Să înot puţin, mamă. M-am gîndit că aş putea să privesc noile grădini de la Nivelul 12.

— Nu cumva te gîndeşti să te întîlneşti cu Tom Leuvin ?

Ghicise oare mama ei ? Mariner-Blaine îşi netezi părul negru şi spuse :

— Bineînţeles că nu.

— Bine, replică mama ei, zîmbind pe jumătate, sigur fără să o creadă. Încearcă să vii devreme acasă, dragă. Ştii că tatăl tău se îngrijorează.

Se opri şi o sărută repede pe mama ei, apoi intră grăbită în camera de presurizare. Mama

știa, era sigură de asta ! Și nu o oprea ! Dar, de fapt, de ce ar face-o ? La urma urmei avea șaptesprezece ani, destul de mare ca să facă tot ce dorea. Copiii cresc mai repede în zilele astea decît pe vremea mamei, chiar dacă părinții nu păreau să-și dea seama. Părinții nu prea-și dădeau seama în general. Vroiau doar să stea și să proiecteze noi suprafețe pentru fermă. Ideea lor despre distracții consta în audierea în înregistrări vechi clasice, o melodie bop sau rock'n'roll și s-o urmărească cu orchestrație, conversînd despre cît de liberi și expresioniști au fost înaintașii lor. Și cîteodată răsfoiau albume mari de artă cu reproducere din secolul douăzeci de benzi desenate comice vorbind despre arta dispărută a satirei. Ideea lor despre o Noapte Strașnică era să meargă da galerie și să privească cu reverență coperțile colecției de **Saturday Evening Post** din Perioada Măreață. Dar toate chestiile astea cu barbă o plictiseau. Strașnică artă, ei îi plăceau senzorialele.

Mariner-Blaine își potrivi masca pe față, își puse înotătoarele și deschise valva. În cîteva secunde camera de presurizare era plină cu apă. Nerăbdătoare, așteptă pînă ce presiunea se egaliză cu cea din apa de afară. Atunci trapa se deschise automat și ea țîșni în exterior.

Ferma sub presiune a tatălui se afla la nivelul de o sută de picioare, nu departe de mulțimea subacvatică de mamuți din Hawaii. Se întoarse spre adîncuri și coborî în pajiște verde, cu mișcări rapide și puternice. Tom așteptă la peșterile de corali.

Întunericul creștea pe măsură ce Mariner Blaine cobora. Deschise lampa de pe cap și muscă mai cu putere respiratorul. Era oare adevărat, că în curînd fermierii vor putea să-și crească propriile branhii sub apă ? Așa le spusese profesoara lor de științe naturale și poate

că se va întîmpla în timpul vieții sale. Cum va arăta cu branhii ? Probabil misterioasă, lucioasă și ciudată, o zînă a peștilor.

Pe lîngă asta, putea oricînd să le acopere cu propriul păr dacă nu se potriveau.

În strălucirea galbenă a lămpii, văzu în față peșterile de corali, un labirint de ramuri roșii și roz, cu locuri intime, situate în interior, depresurizate, unde puteai fi sigur de singurătate. Și îl văzu pe Tom.

O invadă nesiguranța. Doamne, dacă va avea un copil ? Tom o asigurase că va fi totul în regulă, dar el n-avea decît nouăsprezece ani. Era bine să o facă ? Vorbiseră despre asta destul de mult și îl șocase cu sinceritatea ei. Dar vorba și fapta erau două lucruri diferite. Ce ar crede Tom despre ea dacă ar zice nu ? Ar face o glumă, pretinzînd că îl tachinează ?

Lung și auriu, Tom înota lîngă ea spre peșteri. Îi semnaliză salutul în limbajul mîinilor. Un pește trecu pe lîngă ei, apoi un rechin mic.

Ce avea de gînd să facă ? Peșterile erau foarte aproape, conturîndu-se întunecat și sugestiv înaintea lor. Tom îi zîmbi, ea simțindu-și inima cum se topea...

Elgin-Blaine stătea în picioare, înțelegînd că atipise. Se afla la bordul unei motonave mici, stînd într-un balansoar pe punte, înfășurat cu un pled. Micuța navă se înălța și se cobora pe marea potrivnică, deși deasupra capului soarele strălucea, vîntul ducînd departe fumul de la motorul Diesel într-o coloană întinsă și întunecată.

— Vă simțiți mai bine, domnule Elgin ?

Elgin-Blaine se uită în sus la un om scund, bărbos, care purta un chipiu de căpitan.

— Bine, destul de bine.

— Aproape am ajuns, anunță căpitanul.

Elgin-Blaine încuviință, dezorientat, încercînd să se adune. Se gîndi intens și își aminti că era mai scund decît media, cu mușchi puternici, pieptul vînjos, umeri lați, cu picioare puțin cam mici pentru un tors așa de herculean, cu mîini mari și bătătoare. Avea o cicatrice veche, crestată pe umăr, amintire de la un accident de vînătoare...

Elgin și Blaine se contopiră.

Apoi realiză că se afla în sfîrșit din nou în vechiul său corp. Se numea Blaine, Elgin fiind pseudonimul sub care probabil Carl Orc și Joe îl expediaseră.

Marea bătălie luase sfîrșit ! Mintea și trupul său erau din nou împreună !

— Ni s-a spus că nu vă simțiți prea bine, domnule, îi spuse căpitanul. Ați fost în comă așa de mult...

— Mă simt bine acum, replică Blaine. Sîntem departe de Marquesas ?

— Nu departe. Insula Nuku Hiva se află la doar cîteva ore.

Căpitanul se întoarse în timonerie. Blaine se gîndi la mulțimea de personalități pe care o întîlnise și cu care se amestecase.

Îl respecta pe loialul și independentul Dyersen care se întorcea încet spre colibă, spera ca tînărul Sandy Thompson să se întoarcă pe Marte, îi păru rău de pervertitul și ucigașul Piggot, îi făcu plăcere întîlnirea cu seriosul și dreptul Juan Ramirez, simți un regret amestecat cu dispreț față de ascunsul și ineficientul Ed Tyler și se rugă pentru binele lui Janice Mariner.

Încă se aflau împreună cu el. Buni sau răi, le dori la toți numai bine. Erau familia lui acum, rude îndepărtate, veri și unchi pe care nu îi va mai întîlni niciodată, nepoate și nepoți la ale căror destine se va gîndi.

Ca toate familiile, erau un lot amestecat, dar erau **ai lui** și nu va putea să-i uite niciodată.

— Nuku Hiva la orizont ! strigă căpitanul.

Blaine văzu la linia orizontului un punct mic negru acoperit cu un nor alb cumulus. Își șterse fruntea cu putere, hotărît să nu se mai gîndească la familia sa adoptivă. Erau realități actuale cu care să se confrunte. În curînd va ajunge la noua sa casă și la asta trebuia să se gîndească puțin.

31

Vaporul cu aburi naviga încet în golful Taiohae. Căpitanul, un mîndru fiu al locurilor, îi explică din proprie inițiativă lui Blaine principalele fapte și întîmplări despre noua lui casă.

Insulele Marquesas, îi spuse, erau compuse din două grupuri aproape distincte de insule, toate cu relief accidentat și muntos. Odată, grupul era numit Insulele Canibale, și marquesienii erau cunoscuți pentru abilitatea lor de a termina navele comerciale sau de a masca goeletele cu mierle. Francezii au pus stăpînire pe Insule în 1842 și le-au acordat autonomia în 1993. Niku Hiva este principala insulă și considerată capitală. Cel mai înalt vîrf, Temetiu, avea aproape patru mii de picioare. Orașul-port Taiohae se mîndrea cu o populație de aproape cinci mii de suflete. Era un loc liniștit, calm, zicea căpitanul, și era considerat un fel de sanctuar pentru agitatele și învolburatele Mări Sudice, pentru că aici era ultimul refugiu neprihănit al Polineziei din secolul douăzeci.

Blaine încuviință cu capul, nereținînd prea multe din descrierea căpitanului, mai impresio-

nat de priveliștea înaltului și întunecatului munte ce se zărea în față, împodobit cu cascade argintii și de sunetul oceanului care se izbea de coastele granitice ale insulei.

Decise că îi va plăcea aici.

În curînd vasul acostă la chei și Blaine coborî pentru a privi orașul Taiohae.

Văzu un supermagazin și trei cinematografe, șiruri de case stil fermă, mulți palmieri, cîteva magazine mici albe cu ferestre de sticlă, nenumărate fotolii de cocktail, duzine de automobile, o benzinărie și un semafor. Trotuarele erau pline de oameni îmbrăcați în cămăși colorate și pantaloni marinărești strimți. Toți purtau ochelari de soare.

Deci acesta era ultimul refugiu neprihănit al Polineziei din secolul douăzeci, gîndi Blaine. Un orășel din Florida situat în Mările Sudice!

Totuși, la ce se mai putea aștepta în anul 2110? Vechea Polinezie era apusă, ca și Bătrîna Anglie sau Franța Burbonilor. Își aminti că și Florida secolului douăzeci putea fi într-adevăr foarte plăcută.

Se plimbă pe Strada Principală și văzu un aviz care arăta că Dirigintele Poștei, Alfred Gray, fusese numit reprezentant al lui Hereafter Inc. pentru Insulele Marquesas. Mai departe ajunse la o clădire mică, neagră, cu o firmă pe care scria **Cabine Publice De Sinucidere.**

A, se gîndi Blaine sardonic, civilizația modernă a năvălit pînă și aici! Următorul lucru pe care-l vor face probabil că va fi instalarea unui Panou de Comandă pentru Spirite. Și atunci unde o să ajungem?

Dar se afla deja la capătul orașului. În timp ce se întoarce, un om solid, cu fața roșie, se grăbi să-l prindă din urmă.

— Domnul Elgin? Domnul Thomas Elgin?

— Eu sînt, spuse Blaine, cu o oarecare neliniște.

— Îmi pare nespus de rău că nu v-am prins la docuri, spuse roșcovanul, ștergîndu-și fruntea largă și lucitoare cu o basma cu buline.

— N-am nici o scuză, sigur. Neglijență totală din partea mea. Limbajul insulelor. Inevitabil după un timp. A, mă numesc Davis, proprietarul șantierului naval Point. Bine ați venit la Taiohae, domnule Elgin.

— Mulțumesc, domnule Davis.

— Dimpotrivă. Eu vreau să vă mulțumesc dumneavoastră din nou că mi-ați răspuns la anunț. Aveam nevoie de un Constructor Șef de nave de luni de zile. Nici nu vă dați seama! Și sincer vorbind, nu mă așteptam să atrag un om cu calificarea dumneavoastră.

— Hmm, făcu Blaine, plăcut impresionat de pregătirile minuțioase ale lui Carl Orc.

— Nu prea există oameni pe-aici cu o pregătire în metodele de construcții navale din secolul douăzeci, zise cu tristețe Davis. Artă pierdută. Ați aruncat o privire în insulă?

— Foarte puțin.

— Credeți că veți rămîne? îl întrebă Davis cu nerăbdare. Nici nu mă imaginați cît de greu este să pui mîna pe un șantier naval bun și să te stabilești într-un golfuleț liniștit ca ăsta. Nici nu ajung bine aici, că vor să plece în marile și zgomotoasele orașe Papeete sau Apia. Știu că acolo salariile sînt mari, sînt mai multe distracții și este mai multă societate. Dar Taiohae are un farmec propriu.

— M-am săturat de orașe, spuse Blaine zîmbind. Nu prea văd să-mi iau zborul, domnule Davis.

— Bun, bun, Nu vă deranjați să veniți la lucru cîteva zile, domnule Elgin. Odihniți-vă, luați-o ușurel, plimbați-vă prin insulă. Este ultimul refugiu din Polinezia primitivă, știți. Poftiți cheile casei. Strada Temetiu nr. 1, drept înainte pe munte. Să vă arăt drumul?

— Îl găsesc eu. Mulțumesc foarte mult, domnule Davis.

— Eu vă mulțumesc, domnule Elgin. Voi trece pe la dumneavoastră mîine, după ce v-ați aranjat puțin. După aceea ați putea să întîlniți cîțiva din orășeni. De fapt soția primarului dă joi o petrecere. Sau este vineri ? Oricum voi afla și vă voi spune.

Dădură mîinile și Blaine plecă spre Strada Temetiu, locuința sa.

Era un bungalow mic, proaspăt vopsit, cu o priveliște impresionantă asupra celor trei golfuri sudice din Nuku Hiva. Blaine admiră priveliștea cîteva minute, apoi încercă ușa. Era deschisă și intră înăuntru.

— Era și vremea să ajungi aici.

Blaine rămase pironit locului, nevenindu-i să creadă.

— Marie !

Părea la fel de subțire, drăguță și rece ca întotdeauna. Numai că era nervoasă. Vorbea repede și evita să-l privească în ochi.

— M-am gîndit că ar fi fost bine să fac ultimele aranjamente la fața locului. Te aștept aici de două zile. L-ai cunoscut pe domnul Davis, nu ? Pare un omuleț simpatic.

— Marie...

— I-am spus că sînt logodnica ta. Sper că nu te superi, Tom. Trebuia să am o scuză ca să mă aflu aici. I-am spus că am venit mai devreme ca să-ți fac o surpriză. Domnul Davis a fost încîntat, bineînțeles. Vrea așa de mult ca Șeful lui de Șantier să se stabilească aici. Te superi, Tom ? Oricînd putem zice că am rupt logodna și...

Blaine o luă în brațe și spuse :

— Nu vreau să rup logodna. Te iubesc, Marie.

— Of, Tom, Tom. Te iubesc.

Se lipi cu putere de el o clipă, apoi se dădu înapoi.

— Ar fi mai bine să aranjăm o ceremonie nupțială cît mai repede dacă n-ai nimic împotrivă. Sînt foarte formaliști și cu mentalități de orășele, foarte mult ca în secolul douăzeci, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Cred că știu ce vrei să spui, zise Blaine.

Se uitară unul la altul și izbucniră în rîs.

32

Marie insistă asupra faptului de a locui la Motelul Mările Sudice pînă cînd puteau aranja nunta. Blaine sugeră o ceremonie restrînsă în fața ofițerului Stării Civile, dar Marie îl uimi, dorind o nuntă cît de mare se putea face în Taiohae. Avu loc duminică, în casa primarului.

Domnul Davis le împrumută un mic cuter de la șantierul naval. Ridicară ancora spre Tahiti la răsăritul soarelui pentru croaziera lunii de miere.

Blaine avea senzația unui vis delicios și pasager. Navigară pe o mare care părea sculptată în jad verde și văzură luna galbenă și rotundă, tăiată de sartul cuterului și încîlcită în parîmă. Soarele apăru dintr-un nor lung negru, ajunse la zenit și coborî, cutreierînd marea într-un castron strălucitor de alamă. Acostară în lagună în Papeete și văzură munții din Mooréa strălucind în amurg, mult mai fantastic decît munții de pe Lună. Și Blaine își aminti de o zi din Chasepeake cînd visase **Ah, Raiatea, munții din Mooréa, vîntul care suflă proaspăt...**

Era despărțit de Tahiti de un continent, un ocean și multe alte obstacole. Dar asta fusese în alt secol.

Se duseră în Mooréa, călăriră pe povîrnișuri și culeseră diademele Tahiti din flori albe. Se întoarseră la cuterul ancorat în golful de dedesubt și porniră spre Insulele Tuamoto.

În final se întoarseră în Taiohae. Marie începu să gospodărească și Blaine să lucreze la șantier.

Așteptară cu nerăbdare în primele săptămîni, răsfoind ziarele newyorkeze, întrebîndu-se ce va face Rex. Dar nu exista nici o vorbă sau un semn din partea corporației și hotărîră că pericolul trecuse. Totuși au fost ușurați cînd au citit că vînătoarea lui Blaine fusese anulată.

Munca lui Blaine la șantier era interesantă și variată. Cuterele și keciurile insulei șchiopătau cu arbori îndoiți sau elice retezate, cu scînduri care au fost sparte de un recif ascuns de corali, cu pînze smulse de o rafală neașteptată. Erau ambarcațiuni subacvatice care trebuiau întreținute, bărci care aparțineau fermelor subacvatice — bazele de aprovizionare ale lui Taiohae. Trebuiau construite bărcuțe și ocazional o goeletă.

Blaine rezolva toate detaliile practice cu dibăcie și promptitudine. Pe măsură ce trecea timpul începu să scrie cîteva articole publicitare despre șantier pentru ziarul **South Seas Courier.** Asta lansă afacerile, ceea ce implică mai multă muncă de birou și o nevoie mai mare de îmbunătățire a legăturilor între șantierul Point și șantierele mai mici.

Blaine rezolvă și asta și preluă și publicitatea.

Munca lui ca Șef de Șantier Naval se asemăna straniu cu fosta sa slujbă de proiectant aspirant de iahturi.

Dar asta nu-l mai deranja acum. I se părea clar că natura îi hărăzise să fie nimic mai

mult decît proiectant aspirant de iahturi. Aceasta îi era soarta şi el o acceptase.

Viaţa sa căzu într-o rutină plăcută, care se desfăşura în jurul şantierului şi bungalowului alb, cu filmele de sîmbătă seara şi ziarele microfilmate **Sunday Times**, vizite scurte la fermele subacvatice şi la celelalte insule din grupul Marquesas, petreceri în casa primarului, pocher la Yacht Club, navigări înviorătoare de-a lungul golfului Comptroller, cu partide de înot sub clar de lună în Temuoa Beach. Blaine începu să creadă că viaţa îşi urma cursul final şi definitiv.

Apoi, la aproape patru luni după ce sosise în Taiohae, tiparul se schimbă din nou.

Într-o dimineaţă ca oricare alta, Blaine se sculă, luă micul dejun, îşi sărută soţia şi se duse la şantier.

La chei se afla un keci care luase apă în santină, o barcă din Tuamoto care o fast greşit măsurată pentru că se dorea o mică trecere sub pînze şi a fost aruncată de reflux într-o stîncă de granit spălată de valuri, înainte ca echipajul să poată porni motoarele. Şase corpuri trebuiau reparate şi cîteva scînduri trebuiau înlocuite. Poate că reuşeau s-o termine într-o săptămînă.

Blaine inspectă keciul cînd sosi domnul Davis.

— Auzi, Tom, spuse proprietarul, te căuta unul pe-aici, ceva mai devreme. Te-ai întîlnit cu el ?

— Nu. Cine era ?

— Un tip de pe continent, zise Davis, încruntîndu-se. A coborît de pe vapor în dimineaţa asta. I-am spus că nu eşti încă aici şi mi-a zis că se duce la tine acasă.

— Cum arată ? rosti Blaine, simţind cum muşchii stomacului se întăreau.

Davis se încruntă mai mult.

— Vezi, aici e partea amuzantă. Era cam de înălțimea ta, slab și foarte bronzat. Avea o barbă mare și arsuri laterale. Nu prea mai vezi așa ceva. Și putea a loțiune de ras.

— Sună ciudat.

— Foarte ciudat. Pot să jur că barba lui nu e adevărată.

— Nu ?

— Părea falsă. Totul părea fals la el. Și șchiopăta destul de rău.

— Nu a lăsat un nume ?

— A spus că-l cheamă Smith. Tom, unde te duci ?

— Trebuie să mă duc acasă chiar acum. O să încerc să-ți explic mai tîrziu.

Plecă grăbit. Smith probabil că aflase unde se găsea și care era legătura dintre ei. Și exact cum promisese, zombi-ul venise în vizită.

33

Cînd îi spuse lui Marie, aceasta se duse glonț la debara și scoase geamantanele. Le aduse în dormitor și începu să pună hainele în ele.

— Ce faci ?

— Fac bagajele.

— Asta văd și eu. Dar de ce ?

— Pentru că plecăm de aici.

— Ce înseamnă asta ? Aici locuim !

— Nu mai locuim aici. Nu cu afurisitul ăla de Smith prin preajmă. Tom, ne aduce necazuri.

— Sînt sigur de asta. Dar nu există nici un motiv de a fugi. Oprește-te puțin și ascultă-mă ! Ce crezi că-mi poate face ?

— Nu vom mai sta ca să aflăm.

Continuă să îndese haine în valiză pînă ce Blaine o apucă de mîini.

— Potolește-te. Nu am de gînd să fug de Smith.

— Dar este singurul lucru înțelept pe care-l poți face. Aduce necazuri, dar nu mai poate trăi mult. Încă cîteva luni, poate săptămîni și va fi mort. Ar fi trebuit să moară demult, zombi-ul ăla oribil. Tom, hai să mergem !

— Ai înnebunit sau ce ? Orice ar vrea, pot face față.

— Ai mai spus asta și înainte.

— Lucrurile erau altfel atunci.

— Și acum sînt altfel ! Tom am putea împrumuta din nou cuterul. Domnul Davis va înțelege și am putea merge la...

— Nu ! Să fiu al naibii dacă fug de el. Poate ai uitat, Marie, dar Smith mi-a salvat viața.

— Dar de ce ți-a salvat-o ? hohoti ea. Tom, te avertizez ! Nu trebuie să-l vezi, nu. Dacă își aduce aminte ?

— Stai puțin, spuse încet Blaine. Știi ceva ? Ceva ce eu nu știu ?

Deveni imediat calmă.

— Sigur că nu.

— Marie, îmi spui adevărul ?

— Da, dragă. Dar mi-e frică de Smith. Te rog, Tom, fă-mi pe plac de data asta. Hai să plecăm.

— Nu mai fug nici un pas de nimeni. Locuiesc aici. Și asta-i tot.

Marie se așeză, părînd dintr-o dată epuizată.

— Bine, dragă. Fă ce crezi tu că e mai bine.

— Așa mai merge. O să iasă bine.

— Sigur.

Blaine puse valizele la loc și agăță hainele în dulap. Apoi se așeză să aștepte. Din punct de vedere fizic era calm. Dar în memorie îi reveneau subteranul și trecerea prin ușa ornamentată cu hieroglife egiptene și ideograme chinezești în Cavoul de Familie unde se afla cosciugul de bronz și aur. Auzi din nou vocea stridentă a lui Reilly care vorbea dintr-o ceață argintie : „Există lucruri pe care nu le poți vedea, Blaine, dar eu le văd. Viața ta pe Pămînt va fi scurtă, foarte scurtă, dureros de scurtă. Cei în care ai încredere te vor trăda, cei pe care-i urăști te vor cuceri. Vei muri, Blaine, nu peste ani, ci devreme, mai repede decît crezi. Vei fi trădat și vei muri de mîna ta."

Bătrînul ăla nebun ! Blaine tremură uşor şi se uită spre Marie. Stătea cu ochii închişi, aşteptînd. Aşa că aşteptă şi el.

După puţin timp auzi o bătaie slabă în uşă.

— Intră, spuse Blaine, pentru oricine ar fi fost afară.

34

Blaine îl recunoscu imediat pe Smith, chiar și cu barbă falsă, arsuri laterale și machiaj cafeniu de scenă. Zombi-ul intră șchiopătînd, aducînd cu el un iz slab de putrefacție, mascat imperfect de o loțiune de ras cu miros puternic.

— Scuză-mi deghizarea. Nu este intenționată să te păcălească pe tine sau pe altcineva. Trebuie să umblu așa pentru că fața mea nu mai este prezentabilă.

— Ai bătut un drum lung, îi spuse Blaine.

— Da, destul de lung, aprobă Smith, și am trecut prin greutăți cu care nu vreau să te plictisesc povestindu-ți-le. Dar am ajuns aici, ceea ce este cel mai important lucru.

— De ce ai venit ?

— Pentru că știu cine sînt.

— Și crezi că mă interesează și pe mine ?

— Da.

— Nu văd de ce, zise cu îndîrjire Blaine. Dar, hai să auzim.

Marie vorbi :

— Stai puțin, Smith. L-ai urmărit de cînd a sosit în lumea asta. N-a avut nici o clipă liniște. Nu poți accepta lucrurile așa cum sînt ? Nu poți să te duci să mori liniștit undeva ?

— Nu înainte de a-i spune.

— Hai, dă-i drumul, îi zise Blaine.

— Mă numesc James Olin Robinson.

— N-am auzit niciodată de tine, rosti Blaine după un moment de gîndire.

— Bineînțeles că nu.

— Ne-am mai întîlnit vreodată înainte de data aceea din clădirea Rex ?

— Nu formal.

— Dar ne-am întîlnit.

— Foarte scurt.

— E-n regulă, James Olin Robinson, povestește-mi. Cînd ne-am întîlnit ?

— A fost foarte scurtă întîlnirea. Ne-am zărit o fracțiune de secundă, apoi n-am mai văzut nimic. S-a întîmplat într-o noapte tîrziu, în 1958, pe o șosea goală, tu erai în mașina ta, eu într-a mea.

— Conduceai mașina cu care m-am lovit ?

— Da, dacă o poți numi lovitură.

— Dar asta a fost ! A fost numai din întîmplare.

— Dacă ăsta e adevărul, nu mai am ce căuta aici, zise Robinson. Dar Blaine, eu **știu** că nu a fost un accident. A fost o crimă. Întreabă-ți soția.

Blaine se uită la nevasta lui care stătea pe un colț al canapelei. Fața îi era galbenă ca ceara. Părea lipsită de vitalitate. Privirea ei pierdută părea să se interiorizeze și să nu-i placă ceea ce vedea acolo. Blaine se întrebă dacă nu vede vreo fantomă a vreunei vechi culpe, demult îngropată, stîrnită odată cu apariția bărbosului Robinson.

Urmărind-o, începu ușor să pună lucrurile cap la cap.

— Marie, ce-i cu noaptea aceea din 1958 ? Cum ai știut că îmi voi strivi mașina ?

— Utilizăm metode statistice de previziune, factori de valență...

Vocea i se stinse.

— Sau tu ai **făcut** să-mi zdrobesc mașina ? Ai realizat accidentul cînd ai vrut-o, ca să mă smulgi din trecut pentru campania ta publicitară ?

Marie nu răspunse. Și Blaine se gîndi profund la modul în care murise.

Conducea pe o autostradă dreaptă, pustie, cu farurile scrutînd zarea, întunericul îndepărtîndu-se nesfîrșit în fața lui... Mașina smuci, anormal, violent, către farurile care se apropiau... Trase puternic de volan. Nu vroia să se rotească... Volanul se eliberă, rotindu-se în mîinile sale, iar motorul gemu...

— Doamne, m-ai determinat să fac accidentul ! strigă Blaine la nevastă-sa. **Tu**, cu Sistemele de Putere Rex m-ați forțat să pierd controlul mașinii ! Uită-te la mine și răspunde-mi ! Nu-i așa că-i adevărat ?

— Bine, dar nu am vrut să-l omorîm și pe **el.** Robinson se întîmpla să fie în drum. Îmi pare rău de asta.

— Ai știut tot timpul cine era.

— Am bănuit.

— Și nu mi-ai spus niciodată.

Blaine păși în sus și-n jos, de la stînga la dreapta în cameră.

— Marie ! Să te ia naiba, m-ai omorît !

— Nu, Tom. Nu cu adevărat. Te-am luat din 1958 în epoca noastră. Ți-am dat alt corp. Dar nu te-am omorît cu adevărat.

— Dar m-ai omorît **pe mine,** zise Robinson.

Cu un efort, Marie își întoarse privirea dinspre interior și îl privi.

— Mi-e teamă că sînt responsabilă de moartea dumitale, domnule Robinson, deși n-am făcut-o intenționat. Corpul probabil că ți-a murit în același timp cu al lui Tom. Sistemele de Putere Rex, care l-au adus în viitor, te-au tras și pe tine. Apoi ai preluat gazda lui Reilly.

— Un schimb foarte dezavantajos.

— Sînt sigură de asta. Dar ce dorești ? Ce pot face ? Viața de apoi...

— Nu o vreau. N-am avut încă nici o șansă pe Pămînt.

— Cîți ani aveai la vremea accidentului ? rosti Blaine.

— Nouăsprezece.

Blaine dădu din cap cu tristețe.

— Nu sînt pregătit pentru viața de apoi. Vreau să călătoresc, să fac tot felul de lucruri, să văd lumea, vreau să aflu ce fel de om sînt. Știi că de fapt n-am cunoscut niciodată o femeie ? Aș face schimb cu nemurirea pentru zece ani buni pe Pămînt.

Robinson ezită un moment, apoi spuse :

— Vreau un corp, un trup bun de bărbat în care să pot trăi. Nu mortăciunea asta pe care o port. Blaine, soția ta mi-a omorît fostul corp.

— Și-l vrei pe al meu ?

— Dacă tu crezi că e cinstit !

— Acum stai puțin ! strigă Marie. Culoarea îi reveni în obraji. Cu mărturisirea ei, părea că se eliberase de strînsoarea răului vechi din mintea sa și că se întoarce să lupte din nou cu viața.

— Robinson, nu poți să-i ceri asta. N-a avut nici o legătură cu moartea ta. A fost vina mea și-mi pare rău. N-ai vrea un corp de femeie ? Nu ți l-aș da pe al meu, oricum. Ce-a fost a fost ! Ieși afară de aici !

Robinson o ignoră și se uită la Blaine.

— Tot timpul am știut că ești tu, Blaine. Cînd nu știam nimic altceva, știam că ești tu. Te-am păzit Blaine, ți-am salvat viața.

— Da, așa e, spuse Blaine încet.

— Și **ce dacă !** strigă Marie. Ți-a salvat viața. Asta nu înseamnă că o și stăpînește ? Nu salvezi viețile ca să aștepți răsplata la cerere. Tom, nu-l asculta !

— Nu am nici mijloacele și nici intenția de te obliga, Blaine. Tu vei decide ce crezi că e bine și eu voi suporta consecințele. Îți vei aminti **totul.**

Blaine privi zombi-ul aproape cu afecțiune.

— Deci este mai mult. Mult mai mult. Nu-i așa, Robinson ?

Robinson încuviință cu capul, ochii fixînd fața lui Blaine.

— Dar cum ai știut ? Cum ai putut ști ? îl întrebă Blaine.

— Pentru că te înțeleg. Ți-am dedicat ție viața mea. Ea gravita în jurul tău. Nu m-am gîndit decît la tine. Și cu cît te cunoșteam mai bine, Blaine, cu atît eram mai sigur de aceasta.

— Probabil, rosti Blaine.

Marie spuse :

— Despre ce naiba vorbești ? Ce mai mult ? Ce poate fi mai mult ?

— Trebuie să mă gîndesc la asta. Trebuie să-mi amintesc. Robinson, te rog așteaptă puțin afară.

— Bineînțeles, spuse zombi-ul și plecă imediat.

Blaine îi făcu semn lui Marie să tacă. Se așeză și își îngropă capul în mîini. Acum trebuia să-și amintească ceva la care n-ar vrea să se gîndească. Trebuia să-i dea de urmă și să o înțeleagă.

Vorbele pe care Reilly i le strigase în Cavoul de Familie îi erau adînc întipărite în minte : „Tu ești vinovat. Tu cu mintea ta rea și criminală ! Da, **tu,** tu obiect oribil din trecut, tu monstru afurisit ! Toți te ocolesc în afara prietenului tău mort. De ce n-ai murit tu, criminalule ?"

Știuse Reilly ?

Își aminti ce-i spusese Sammy Jones după vînătoare : „Tom, ești un ucigaș înnăscut. Nu e nimic altceva pentru tine."

Ghicise Sammy ?

Și acum cel mai important lucru din toate. Cel mai semnificativ moment din viața sa — clipa morții într-o noapte din 1958. Își aminti cu intensitate :

Volanul funcționa din nou, dar Blaine ignora asta, plin de un brusc și aprig triumf, un comutator de dispoziții, care întîmpină izbitura cu bunăvoință, o rîvni, ca și durerea, cruzimea și moartea...

Blaine se cutremură convulsiv în timp ce retrăi momentul pe care dorise să-l uite, momentul care ar fi putut evita o catastrofă, dar în care preferase să omoare.

Își ridică încet capul și se uită la soția sa. Zise :

— L-am omorît. Asta e ceea ce știa Robinson. Și acum o știu și eu.

35

Îi explică lui Marie totul cu atenție. Refuză la început să-l creadă.

— S-a întîmplat așa de demult, Tom. Cum poți fi sigur de ceea ce s-a întîmplat ?

— Sînt sigur. Nu cred că cineva poate uita cum a murit. Eu îmi amintesc foarte bine. **Astfel** am murit.

— Totuși, nu te poți numi criminal din cauza unei clipe, o fracțiune de secundă...

— Cît îți trebuie ca să tragi un glonț sau să înfigi un cuțit ? O fracțiune de secundă ! Atît îți trebuie ca să devii criminal.

— Dar Tom, nu aveai motive !

Blaine scutură din cap.

— Este adevărat că nu am omorît pentru cîștig sau răzbunare. Dar nu sînt genul acela de criminal. Acest caz e relativ rar. Sînt genul de țăran, tipul mediu comun cu puțin din toate în machiaj, inclusiv crima. Am omorît pentru că în acel moment am avut **prilejul.** Ocazia mea specială, singura conexiune de evenimente, dispoziții, șir de gînduri, umiditate, temperatură și Dumnezeu știe ce altceva, care nu ar fi apărut din nou în două vieți.

— Dar nu poți fi învinovățit, spuse Marie. Nu s-ar fi întîmplat niciodată, dacă Sistemele de Putere Rex și cu mine nu ți-am fi creat ocazia aceea specială.

— Da, dar am prins ocazia, am apucat-o și am făcut o crimă cu sînge rece doar din amuzament, pentru că știam că nu puteam fi prins niciodată. Crima **mea.**

— Bine... crima noastră.

— Da.

— Perfect, sîntem criminali, spuse Marie cu calm. Accept-o, Tom. Nu deveni sentimental. Am omorît o dată, putem omorî din nou.

— Niciodată, replică Blaine.

— E aproape terminat ! Îți jur, Tom, nu mai trăiește mai mult de o lună. Este aproape scos din circulație. O lovitură și e isprăvit. Un ghiont.

— Nu sînt genul ăsta de criminal.

— Vrei să mă lași pe mine s-o fac ?

— Nu sînt nici genul acela.

— Prostule ! Atunci nu fă nimic ! Așteaptă. O lună, nu mai mult, și e terminat. Poți aștepta o lună, Tom...

— Alte crime, zise Blaine dezgustat.

— Tom ! Doar n-ai de gînd să-i dai trupul tău ! Ce se alege de viața noastră comună ?

— Crezi că putem continua după asta ? Eu n-aș putea. Acum nu te mai certa cu mine. Nu știu dacă aș fi făcut-o, dacă n-ar fi viața de apoi. Destul de sigur n-aș fi făcut-o. Dar **există** viață de apoi. Vreau să mă duc acolo cu conturile cît mai în ordine posibil, toate polițele plătite integral, toate restituirile efectuate. Dacă asta ar fi singura mea existență, m-aș crampona de ea cu tot ce am. Dar nu este așa ! Poți să înțelegi ?

— Sigur că da, zise nefericită Marie.

— Sincer, am devenit curios să știu ce-i cu viața asta de apoi. Vreau s-o văd. Și mai e încă un lucru.

— Care-i acela ?

Umerii lui Marie tremurau, așa că Blaine își puse brațul în jurul ei. Se gîndea la conversația pe care o avusese cu Hull, Vînatul elegant și aristocrat.

Hull îi spusese : „Urmăm dictonul lui Nietzsche — să mori la timpul potrivit ! Oamenii inteligenți nu se cramponează de ultimele clipe de viață, ca înecații de o scîndură. Ei știu că viața trupului este doar o porțiune infinitezimală din întreaga existență a omului. De ce n-ar sări elevii inteligenți peste un an sau doi la școală ?"

Blaine își aminti cît de ciudată, întunecată, atavică și nobilă păruse alegerea morții lui Hull. Pretențioasă, desigur, dar de fapt însăși viața este o ambiție în vastul univers al materiei. Hull păruse un vechi nobil japonez îngenunchiind ca să îndeplinească ceremonia harakiri-ului, accentuînd importanța vieții în selecția morții.

Și Hull îi mai spusese : „Actul morții excelează în distincție și educație. Este dovada de noblețe a fiecăruia, invitația sa de la rege, aventura sa cavalerească. Și modul în care se achită din inițiativă singulară și periculoasă, reprezintă adevărata măsură ca om."

Marie îi întrerupse firul gîndurilor, întrebînd :

— Care era lucrul acela în plus ?

— Ah ! Blaine se gîndi o clipă. Vroiam doar să spun c-am presupus că anumite atitudini din secolul douăzeci și doi s-au lipit de mine. În special cele aristocratice.

Zîmbi și o sărută.

— Dar bineînțeles, întotdeauna am avut gusturi bune.

36

Blaine deschise ușa căsuței.

— Robinson, îl chemă, vino cu mine la Cabinele de Sinucidere. Îți dau corpul meu.

— Nici nu mă așteptam la mai puțin din partea ta, Tom, zise zombi-ul.

— Atunci, hai să mergem.

Împreună, coborîră încet dealul. Marie îi privi de la o fereastră cîteva secunde, apoi se duse după ei.

Se opriră la ușa Cabinelor de Sinucidere. Blaine zise :

— Crezi că poți să-l preiei fără probleme ?

— Sînt sigur de asta, Tom. Îți sînt recunoscător. Îți voi folosi cum trebuie corpul.

— Nu e al meu de fapt. A aparținut unui tip pe nume Kranch. Dar a început să-mi placă de el. Te vei acomoda cu obiceiurile lui. Doar să-i reamintești din cînd în cînd cine-i șeful. Cîteodată vrea să meargă la vînătoare.

— Cred că o să-mi placă asta.

— Da, cred că da. Ei bine, mult noroc.

— Îți doresc noroc și ție, Tom.

Marie sosi și îl sărută pe Blaine de despărțire cu buze reci. Blaine o întrebă :

— Ce vei face ?

Dădu din umeri.

— Nu știu. Mă simt așa de indiferentă... Tom, trebuie ?

— Trebuie.

Se mai uită o dată la palmierii care fosneau în soare, la întinderea albastră a mării și la mărețul munte întunecat de deasupra lui, brăzdat de cascade argintii. Apoi se întoarse, intră în Cabina de Sinucidere și închise ușa după el.

Nu erau ferestre, nici mobilă, în afara unui singur scaun. Instrucțiunile afișate pe un perete erau foarte simple. Trebuia doar să stai jos, și cînd doreai trebuia să apeși butonul de deasupra brațului drept. Atunci mureai, rapid și nedureros, și corpul era lăsat intact pentru următorul chiriaș.

Blaine se așeză, se asigură de execuția butonului, apoi se lăsă pe spate cu ochii închiși.

Se gîndi iarăși la prima dată cînd murise și și-ar fi dorit să fie mai interesant. De fapt, acum trebuia să îndrepte greșeala, să o facă precum Hull, hăituit intens de-a lungul unei prăpăstii de munte în amurg. De ce nu ar fi putut fi astfel ? De ce nu putea veni moartea în timp ce se lupta cu un uragan, sau cînd întîmpina atacul unui tigru, sau în timp ce escalada muntele Everest ? De ce, din nou, moartea sa era așa de blîndă, banală, obișnuită ?

Dar atunci, de ce nu proiectase niciodată iahturi ?

O moarte îndrăzneață, înțelese din nou, nu-i stătea în caracter. Neîndoielnic îi era hărăzit să moară în acest mod rapid, banal, nedureros. Și toată viața lui din viitor trecuse formînd și modelînd această moarte — un semn vag cînd muri Reilly, o certitudine frumoasă

în Cavoul de Familie și un destin impecabil cînd se stabili în Taiohae.

Totuși, indiferent de cît de obișnuită era, moartea cuiva este evenimentul cel mai interesant din viață. Blaine o aștepta cu nerăbdare pe a sa.

Nu avea de ce să se plîngă. Deși trăise în viitor ceva mai mult de un an, cîștigase premiul ei cel mai mare — viața de apoi ! Simți din nou ceea ce trăise după ce părăsise clădirea Hereafter, o ușurare de frică apăsătoare, înnebunitoare, constantă și inconștientă de moarte care cîntărea subtil fiecare acțiune și permitea orice mișcare. Nici un om de vîrsta lui nu putea trăi fără umbra care se furișa pe căile minții sale ca un vierme sinistru, fantoma care bîntuia zile și nopți, urmăritorul de după colț, umbra de după ușă, oaspetele nevăzut de la fiecare banchet, personajul neidentificat din orice peisaj, mereu prezentă, mereu la pîndă...

Gata cu asta !

Acum vechiul dușman fusese învins. Și oamenii nu mai mureau : **se mutau !**

Dar cîștigase mai mult decît o viață de apoi. Reușise să strîngă și să comprime o întreagă viață de om în acel an.

Fusese născut într-o cameră cu lumini orbitoare, fața bărboasă a unui doctor deasupra lui și o soră maternă care să-l hrănească în timp ce asculta alarmat bîlbîiala unor cuvinte ciudate. Se aventurase devreme în lume, grosolan și needucat, se holbase la minunea orientală a New York-ului care permitea unui străin cu ochi drepți și vorbăreț să se facă de rîs și aproape să devină cadavru, pînă ce capete mai luminate îl salvau de la nebunii și îi alinau durerile. Îmbrăcat în corpul său frumos, puternic și misterios, se avîntase din nou, mai înțelept de această dată, și se mișcase ca un egal printre oamenii echipați cu arme strălu-

citoare în urmărirea pericolului și onoarei. Și trăise acea nebunie chiar dacă, fiind mai bătrîn, alesese o ocupație onorabilă. Dar anumite prevestiri sumbre, prezente la nașterea sa, atinseseră în sfîrșit împlinirea, și trebui să fugă din patrie și să se ducă în cel mai îndepărtat colț al Pămîntului. Totuși, pe parcurs reușise să înjghebeze o familie, una cu anumite relicve în străfunduri, dar oricum a lui. În plenitudinea bărbăției, ajunse într-o țară pe care o iubea, își luase o soție, și în luna de miere văzuse munții din Mooréa strălucind în amurg. Se stabilise ca să-și petreacă ultimele luni în pace și muncă utilă și în recontemplarea minunilor pe care le văzuse. Și așa și le petrecuse, în onoare și respectat de toți.

Era suficient. Blaine apăsă butonul.

37

— Unde sînt ? Cine sînt ? Ce sînt ?

Nici un răspuns.

— Îmi amintesc. Sînt Thomas Blaine, și tocmai am murit. Acum sînt în Prag, un loc foarte real și complet indescriptibil. Simt Pămîntul. Și înainte, simt viața de apoi.

— Tom...

— Marie !

— Da.

— Dar cum ai putut... Nu m-am gîndit...

— Ei bine, poate în anumite feluri, n-am fost o soție prea bună, Tom. Dar am fost tot timpul una credincioasă, și tot ce am făcut a fost pentru tine. Te iubesc, Tom. Bineînțeles că te-aș fi urmat.

— Marie, asta mă face foarte fericit.

— Îmi pare bine.

— Mergem mai departe ?

— Unde, Tom ?

— În viața de apoi.

— Tom, mi-e frică. N-am putea să mai rămînem puțin ?

— Va fi bine. Vino cu mine.

— Of, Tom ! Dar dacă ne separă ? Cum va fi ? Nu cred că mi-ar plăcea. Mi-e teamă că va fi teribil de ciudat, fantastic și oribil.

— Marie, nu te îngrijora. Am fost proiectant aspirant de iahturi de trei ori în două vieți. Este destinul meu ! În mod sigur nu se poate opri aici !

— Bine. Sînt gata acum, Tom. Hai să mergem.

SFÎRȘIT

JURNALUL SF

SINGURUL SĂPTĂMÂNAL

DE SCIENCE-FICTION

DIN EUROPA

CELE MAI BUNE POVESTIRI ȘI

NUVELE ROMÂNEȘTI ȘI STRĂINE

Redacția:

șos. București — Ploiești nr. 25—71,

sect. 1, București

ACEST SĂPTĂMÂNAL

FACE PARTE DIN

REȚEAUA NAȚIONALĂ

JURNALUL

Nr. 9

SERGE BRUSSOLO

MOARTEA CU MELON

Patricia sări ca sub efectul unei descărcări electrice : la cîțiva metri de ea, înecat în penumbră și în pînza de păianjen, Cacuoana părea că așteaptă, iar ochii lui arătau ca o pată roșie sub borul pălăriei melon... **Își pierdu cunoștința**

MOARTEA CU MELON

O stranie grădiniță — pușcărie robotizată.
Dar oamenii au uitat de ea
Și atunci s-a instalat
coșmarul

SCIENCE FICTION

— UNDE sUnt? CINE sunT? *CE* SunT?

Nici un răspuns.

— *Îmi* Am Inte Sc. Sunt THOMAS BLAINE şi tocmai Am MuRit...

În viitor corpul tău poate fi vîndut, cu sau fără voia ta, oricărei persoane care poate plăti preţul cerut.

Scopul vînzării:
TRANSPLANTUL DE SUFLET

Dar,
numai cine se mişcă cel mai repede poate păstra trupul şi sufletul împreună.

[Skeckley] este un adevărat maestru în a-ţi înoda mintea cu numai cîteva cuvinte.

K.W. Jeter

[Sheckley] este... puternic... fantastic... strălucitor... răsucitele sale abordări ale realităţii... sînt absolut unice...

Roger Zelazny

COPERTA: RIESS WALTER

ISBN 973-9085-21-0 LEI 700